Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA. Nr. 15 ● Miercuri 9 aprilie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

CONFERINȚA STUDENȚILOR BUCUREȘTENI

Așteptată cu un îndreptățit interes, întrucît avea de evaluat concluziile ce se desprind dintr-o activitate întinsă pe o perioadă de aproape trei ani, Conferința Consiliului U.A.S. — București, prin amploarea și maturitatea dezbaterilor sale, prin problematica majoră, de interes vital pentru organizația studențească, pe care și-a propus s-o pună în atenție, confirmă adevărul străvechiului dicton latin finis coronat opus. Finis coronat opus, **deoarece în succesiunea conferințelor aceasta a fost ultima; fiindcă, altfel, am putea zice că ea s-a afirmat ca o veritabilă uvertură a discuțiilor din forumul pe țară al studențimii.**

Importanța deosebită a conferinței a fost marcată și prin prezența la lucrări a tovarășilor Dumitru Popa, **membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului municipal București al P.C.R.,** Ion Iliescu, **membru al C.C. al P.C.R., prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului,** Mircea Angelescu, **președintele Consiliului U.A.S.R., secretar al C.C. al U.T.C., a unor activiști de partid și de stat, precum și a unor cadre didactice prestigioase.**

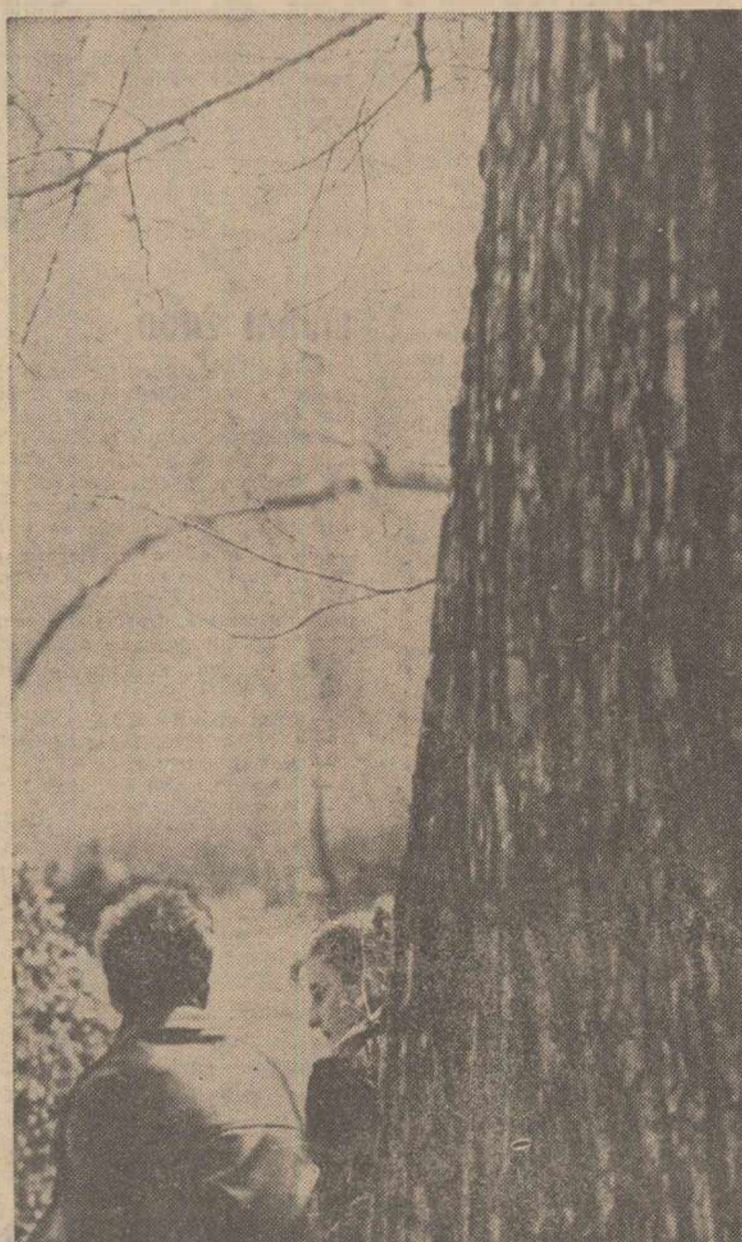
Făcînd o competentă și exigentă analiză a activității asociațiilor studențești bucureștene din ultimii ani, antrenînd discuții interesante și nu o dată pline de observații și de idei revelatoare, evidențiind succese în munca profesională și politică demne de prestigiul tineretului din cel mai mare centru universitar al țării, conferința a avut totodată și meritul de a exprima și sintetiza cerințe de ordin general ale vieții organizațiilor de tineret care activează în învățămîntul superior. Aducerea lor la ordinea zilei nu a surprins pe nimeni, fiindcă ele constituie realități resimțite de multă vreme în practica muncii, situații nefirești care de mult reclamau o rezolvare.

E vorba de cunoscutele paralelisme din activitatea politică și obștească a studenților, întreținute de existența în institutele de învățămînt superior a două organizații de tineret, care, chiar în condițiile delimitărilor mai judicioase ale responsabilităților lor adoptate în ultimii doi ani, dispersau totuși un proces formativ dialectic unitar.

Hotărîrea plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie-decembrie 1967 cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului, analizînd această situație, a preconizat principial soluționarea ei — perfecționarea formelor activității obștești a studențimii, integrarea ei într-un cadru organizatoric unic.

Dezbaterea acestei probleme de principiu pentru activitatea multilaterală a studenților s-a purtat pe fondul unei exigente evaluări a rezultatelor obținute în toate compartimentele muncii de către Uniunea Asociațiilor Studenților din București, pe prim plan situîndu-se îndeplinirea obligațiilor universitare — pregătirea pentru profesie.

(Citiți relatări privind desfășurarea conferinței în paginile 8—9)

În sfîrșit, primăvara! *Fotografie de Emil COJOCARU*

PRACTICA SUB SEMNUL MODERNIZĂRII ȘI AL EFICIENȚEI PREGĂTIRII PENTRU PRODUCȚIE

Perfecționarea și modernizarea multilaterală pe care o cunoaște în prezent școala noastră superioară, ca urmare a aplicării Directivelor C.C. al P.C.R. și a noii Legi a învățămîntului, afectează, cum e și de așteptat, toate verigile procesului instructiv — cursuri, seminarii, lucrări de laborator și atelier, inițierea în cercetarea științifică, practica sub multiplele ei specialități.

Locul și rolul pe care îl ocupă în contextul actual al îmbunătățirilor aduse pregătirii viitorilor specialiști această ultimă verigă — practica — a format însă într-o mică măsură obiectul unor dezbateri. Poate și pentru că acest moment al practicii în producție n-a fost încă la ordinea zilei în desfășurarea anului universitar. Cum pînă la cea mai importantă perioadă de practică a studenților din învățămîntul tehnic și agrotehnic a mai rămas foarte puțin timp, și din acest considerent discuția pe care o propune revista noastră e vital necesară. Experimentările care s-au făcut în anii din urmă, unele măsuri ce s-au adoptat într-un domeniu sau altul al efectuării practicii n-au conferit acestei verigi a pregătirii eficacitatea pe care o reclamă stadiul actual al producției. *Deficiențe diverse — de conceperea programelor, de îndrumare și organizare, de sprijinire din partea întreprinderilor — impietează încă în mod serios asupra însușirii de către viitorii ingineri a deprinderilor de a lucra în producție, de a se afirma într-un timp cît mai scurt ca specialiști, de a corespunde neîntîrziat exigențelor nemijlocite ale profesiei.*

Fără îndoială că pregătirea practică pentru profesie constituie o problemă generală pentru toate categoriile de studenți; dacă discuția noastră debutează cu practica în producție e pentru că acesta e domeniul cel mai vast și poate cel mai susceptibil de îmbunătățiri.

Din motive metodologice, am descompus oarecum triunghiul practicii — cadrul didactic îndrumător, student, reprezentantul producției — dînd cuvîntul deocamdată cîtorva dintre cadrele didactice care s-au ocupat de efectuarea practicii în cadrul a trei institute bucureștene. Această primă etalare a problemelor pe care le implică mai ales conceperea și îndrumarea practicii nu face decît să invite la discuție ceilalți factori, de la studenți pînă la reprezentanții întreprinderilor și ministerelor de care depinde eficiența efectuării practicii în viitor. Dar să vă prezentăm pe primii interlocutori ca și principalele opinii exprimate (pag. 4—5).

PULS

Pulsuri și impulsuri de pretutindeni unde se desfășoară febril activități universitare. O primăvară explozivă, cu un calendar plin de evenimente studențești, de inițiative cu semnificații majore, închinate Conferinței pe țară a Uniunii Asociațiilor Studenților din România. (Pag. 2).

PULS

Centenar agronomic clujean

Anul acesta, Institutul agronomic din Cluj împlinește un secol de existență și evenimentul a polarizat atenția studenților și cadrelor didactice de la agronomie, din orașul de la poalele Feleacului, care se pregătește să întîmpine această aniversare așa cum se cuvine.

De curînd a avut loc un simpozion dedicat fostului academician și profesor Iuliu Prodan, de la a cărui moarte s-au împlinit 10 ani; se organizează un concurs gen „Cine știe, cîștigă" inspirat din viața și opera lui Ion Athanasiu, pentru studenții anului II Medicină veterinară, iar un colectiv de cadre didactice pregătește redactarea unei monografii care să consemneze în imagini vii principalele etape din existența centenarei așezări universitare.

Cum e și firesc, momentele festive vor continua.

Mihai MITEA

Studio 334

Sala de seminar cu numărul 334 a Universității timișorene pusă de rectorat la dispoziția studioului de teatru a inspirat pe noii ei „proprietari" în a o numi STUDIO 334, iar spectacolele, în majoritate piese într-un act („A fost odată un copac" de V. Crețu, „Lecția" de E. Ionescu ș.a.), poartă denumirea de SEMINAR DE TEATRU.

De curînd a avut loc aici premiera piesei „Dora" a absolventului Facultății de filologie Diogene Bihoi, *în care sînt însumate amintirile unei vieți pe care a iubit-o și care se uită cu greu — studenția. În cele aproape 30 de minute de spectacol, din fiecare replică transpare viața universitară, cu micile și marile ei probleme, cunoscute, desigur, spectatorilor, care reacționează cu promptitudine.*

Succesele de pînă acum îi fac pe studenți să aștepte cu nerăbdare... viitoare ridicări de cortină.

Vasile BOGDAN

Proces experimental

Reflectînd căutările cercurilor științifice studențești din Facultatea de drept din București de a stabili un contact direct cu practica, simbătă, într-unul din amfiteatrele facultății, s-au desfășurat dezbaterile unui proces experimental. Devenită o tradiție (revista noastră a mai relatat despre un asemenea proces), modalitatea de lucru a cercurilor științifice atrage un număr apreciabil de studenți, discuțiile fiind antrenante.

Sub îndrumarea profesorului Iancu Filipescu au pledat cu pasiune „avocații" Olaru Ileana, Rișca Dumitru și Băcanu Ion, iar „completul de judecată" — format din studenții Ivănescu Elena și Stoica Ion — a dovedit maturitate juridică prin „hotărîrea" luată în „cauza" respectivă. Succes!

P. ANDREI

Între 12—20 aprilie — a patra ediție a festivalului

„Primăvara studențească"

Studențimea clujeană ne-a obișnuit să ne întîlnim, la începutul lui aprilie, cu o dublă ipostază a primăverii: „una oficială" — cum o numea cineva — și o alta metaforizată în explozia manifestărilor din cadrul festivalului „Primăvara studențească", un festival al artei, un bilanț competițional al căutărilor și realizărilor pe tărîmul frumosului.

„Izvorît din dorința de a încuraja și promova forțele creatoare ale institutelor de artă și ale studențimii în general, de a forma și dezvolta dragostea pentru arta interpretativă a studențimii, festivalul constituie un minunat mijloc de educație estetică" — *consemnează programul festivalului „Primăvara studențească", ediția a IV-a 1969. P*ină la această dată a fost fixată co*sia de organizare a festivalului, *nd în componența sa pe acad. Con*tin Daicoviciu — președinte de onoare, conf. univ. Călina Mare, președinte, Claudiu Lisovski — secretar, cinci vicepreședinți, alți șapte membri ajutați fiecare de cîte un colectiv, în așa fel încît nici un aspect al organizării și bunei desfășurări a unei atari manifestări să nu fie neglijat. Ca și la edițiile precedente, vom face cunoștință cu cele mai frumoase creații ale plasticienilor, care au participat deja la o primă confruntare cu publicul din București, în sala Kalinderu, bucurîndu-se de o primire călduroasă din partea criticii de specialitate. „Răspunzînd" acestei expoziții, studenții — plasticieni din Capitală vor deschide și ei o expoziție la Cluj. Tot în sălile de expoziție ne vom întîlni cu producțiile artiștilor fotografi, îndeosebi ale membrilor cercului foto de pe lîngă Casa de cultură a studenților. (Să mai notăm că exponatele plasticienilor vor fi puse în vînzare!)*

La capitolul spectacole — o mare varietate: teatru, cor, formații instrumentale, muzică ușoară, folclor muzical și coregrafic, acordîndu-se un spațiu larg (cu excepția ansamblurilor folclorice!) creației originale a studenților, atît în domeniul muzicii — corale, instrumentale, ușoare — cît și în al teatrului. O întrecere strînsă se așteaptă în cadrul concursului de creație beletristică și publicistică. Începînd cu această ediție, la concurs vor participa și revistele institutelor, care vor apărea în ediții speciale: „Echinox" (a Universității), „Dialog" (a I.M.F.), „Traiectorii" (a Institutului politehnic), „Intermezzo" (a Conservatorului).

În legătură cu premiile, consemnăm cîteva noutăți, care, fără îndoială, vor stimula participarea la concurs: fiecare institut de învățămînt superior din Cluj va acorda un premiu special. Se vor mai acorda premii de către: Comitetul județean și municipal pentru cultură și artă, de filialele clujene ale Uniunii Scriitorilor, Uniunii Artiștilor Plastici, Uniunii Compozitorilor, ale revistelor „Steaua", „Tribuna", „Utunk", „Napsugar", „Dolgozo nö". Vor mai acorda premii Casa județeană a creației populare și redacțiile ziarelor „Făclia" și „Ygazság".

Festivalul se va bucura de participarea unor formații artistice din alte centre universitare. Dintre acestea notăm orchestra „Camerata" a Conservatorului bucureștean, corul Conservatorului „George Enescu" din Iași, echipele de teatru ale Institutului de arhitectură, Institutului de teatru din Tg. Mureș, ansamblul folcloric din Timișoara, formația de muzică ușoară „Coral" și altele.

Din străinătate și-a anunțat deocamdată participarea o formație corală studențească din Danemarca „Unghe Akademische Cor".

Urăm cu emoție succes în atingerea culmilor frumosului artistic tuturor participanților la „Primăvara studențească"!

Benone NEAGOE

Noi prelegeri de filozofie

Două cursuri noi la Facultatea de filozofie din București: „Psihologia gîndirii" predat de prof. univ. dr. docent Förgö Benjamin *de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj și „Problemele* umanismului" *susținut de prof. univ. Gall Ernest, de la aceeași universitate.*

Prelegerile profesorilor clujeni sînt audiate de un număr mare de cadre didactice, ceea ce, desigur, va face să sporească și numărul studenților, căci vedem aici o apreciere a nivelului teoretic al celor două noi cursuri universitare.

Foaie pentru minte, inimă și... arhitectură

Titlul inspirat al revistei viitorilor arhitecți de la Institutul „Ion Mincu" prefațează o publicație cu o individualitate puternic conturată, cu o concepție jurnalistică modernă, de aleasă elevație intelectuală, dublată (în ciuda resurselor minime de reproducere tipografică) de o excelentă prezentare grafică. Redacția revistei, condusă de Monica Mărgineanu, a cărei activitate se conjugă permanent atît cu dragostea față de institut, cît și cu respectul față de cititor, ne promite într-un proiect de perspectivă noi și plăcute surprize în evoluția „Foii pentru minte, inimă și... arhitectură"; în afara numerelor obișnuite vor apare numere intermediare profilate tematic: proiecte, literatură, cercuri studențești, grafică. Deocamdată revista gravitează prioritar în jurul arhitecturii abordate sub diverse unghiuri: documente teoretice din istoria arhitecturii, în special a celei române, dicționar, eseuri, contribuții la istoria stilurilor, curentelor etc. O notă aparte în această avalanșă arhitectonică o formează puținele materiale ce tratează alte aspecte ale culturii: „Cinematografia daneză", „Teatrul studențesc la Zagreb", „Teatrul antic". Fără a nega valoarea articolelor propuse, trebuie totuși să atragem atenția asupra dezechilibrului evident al sumarului.

Absența unui dialog viu, constructiv între profesori și studenți, lipsa materialelor axate pe probleme profesionale și, de ce nu, administrative (nu puține, de altfel) impun sumarului un caracter specios, ce nu răspunde integral profilului necesar unei publicații studențești. Dragostea pentru arhitectură se poate manifesta și printr-o ancorare mai solidă în realitățile vieții institutului.

Tonul monocord (fără sens peiorativ) poate fi ușor schimbat printr-o lărgire a unghiului jurnalistic practicat la „Foaie pentru minte, inimă și... arhitectură". Un contact mai direct cu cititorii studenți, cu problemele lor, ar dinamiza raza de acțiune a revistei.

Așteptăm cu încredere viitoarele numere, mai studențești.

C. S.

Clubul 2000

Un grup de studenți entuziaști au organizat, sub îndrumarea Comitetului municipal U.T.C. București, la Tehnic Club, amfiteatrul „NOI ȘI VIITORUL", primul club de anticipație din țară, în cadrul căruia cei interesați să poată face un schimb liber de idei asupra celor mai diferite probleme legate de viitor.

Discuțiile axate de fiecare dată pe cîte o temă se vor purta în prezența unor specialiști, care vor expune cele mai importante aspecte ale temei respective și vor conduce dezbaterile.

Iată cîteva din temele viitoarelor discuții:

— Cum vom locui?
— Profesori, mașini cibernetice.
— Noi și extratereștrii.
— Ne vom hrăni cu pilule?
— Vacanțe în Cosmos.
— Tinerețe fără bătrînețe?
— Laserul, război sau pace.
— Cum va evolua automobilul?
— Alo, aici Proxima Centauri.
— Cum vom arăta?
— Fiecare om un creator.
— Pămîntul — membru al Uniunii Intergalactice.

În paralel vor funcționa și cercuri specializate (Arhitectură-urbanism, Cenaclu științifico-fantastic, Cibernetică, Pictura viitorului, Transporturi, Filozofie, Comunicații, Biologie etc.). Se vor deschide expoziții cu caracter de anticipație științifică. Se vor organiza concursuri cu premii pe teme legate de viitor. La „Fantastic-Bar" vor avea loc expoziții de pictură de anticipație, vor putea fi ascultate lecturi de proză și poezie științifico-fantastică, vor putea fi vizionate piese și filme de anticipație, vor putea fi consultate ziare, reviste și cărți legate de viitor.

În perspectivă, dezbaterile amfiteatrului vor fi transmise în emisiuni speciale la radio și televiziune; vom edita o revistă.

„Semnal"

Mai mult decît un simbol, „Semnal" este capitolul IV din „Antologia poeziei ieșene contemporane", lucrare apărută recent sub egida Casei județene a creației populare Iași și menită, așa cum se subliniază în cuvîntul explicativ, „să stimuleze munca de creație a forțelor poetice ieșene, îndeosebi a tinerilor (majoritatea studenți n.n.) și să fie un argument temeinic și concret pentru înființarea unei edituri în acest mare centru cultural al țării". *Or, din cei 28 tineri poeți cuprinși în acest capitol nu mai puțin de 11 sînt studenți:* Nicolae Grigore Mărășanu, Ion Covaci, Gheorghe Lupu, Mihai Ursachi, Aurel Brumă, Adrian Copacinschi, Elena Cătălina Prangati, Aura Mușat, Steliana Delia Beiu, Daniel Lascu, Corneliu Popel. O mare parte din ceilalți sînt a[illegible]solvenți de dată recentă ai facultăților din același centru universitar.

Din microbiografiile lor aflăm că aceștia (studenții) au predat la diferite edituri 6 volume de poezie și au în pregătire încă 12 volume. Dacă mai adăugăm la aceasta faptul că o parte din ei scriu teatru (Aurel Brumă), proză (Ion Covaci), traduc din poezia străină contemporană (Daniel Lascu), sau pregătesc pentru publicare volume de eseuri (Corneliu Popel) realizăm o imagine de ansamblu a locului pe care-l ocupă activitatea literară studențească în contextul literaturii ieșene contemporane.

Bazil SCARLAT

Două decenii de activitate la I.P.G.G.

Manifestările consacrate aniversării a două decenii de la înființarea Institutului de petrol, gaze și geologie din București au început vineri, 4 aprilie, printr-o ședință festivă care a avut loc în aula institutului și la care au participat conducători ai unor ministere, instituții centrale și de învățămînt superior, academicieni, cercetători din institutele Academiei și departamentale, studenți.

În cadrul ședinței a luat cuvîntul prof dr. docent Mihai Bogdan, rectorul institutului, care a trecut în revistă succesele obținute de Institutul de petrol, gaze și geologie.

În cuvîntul său, acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, a subliniat, printre altele, că împlinirea a două decenii de la organizarea Institutului de petrol, gaze și geologie se înscrie ca un eveniment de seamă pentru școala, economia și știința românească, sărbătorirea evenimentului constituind încă o dovadă a prețuirii și grijii permanente pe care partidul și statul o manifestă pentru învățămîntul nostru.

Au mai rostit cuvinte de salut ing. Nicolae Toader, ministrul petrolului, Marin Rădoi, secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., acad. Gheorghe Murgeanu, primul rector al institutului, inginerii Ion Manolescu și Anghel Popescu, în numele absolvenților, prof. univ. Constantin Dinculescu, membru corespondent al Academiei, președintele Consiliului național al inginerilor și tehnicienilor, și studenta Ana Martinciuc.

După încheierea ședinței festive, asistența a vizitat expoziția documentară amenajată în incinta institutului. Au început apoi lucrările sesiunii științifice jubiliare, pe agenda căreia sînt înscrise comunicări privind geologia stratigrafică, mineralogia și petrografia, geologia aplicată și prospecțiunile geofizice, forajul sondelor și exploatarea zăcămintelor de petrol și gaze, ingineria chimică, tehnologia petrolului și tehnologia petrochimică, utilajul pentru schelele petroliere.

Premiile revistei Amfiteatru:

POEZIE: George Alboiu, Gheorghe Istrate, Marin Tarangul, Vasile Vlad, Mihai Bărbulescu.

PROZĂ: Tudor Octavian, Ștefan Stoian, Mircea Constantinescu.

TEATRU: (regie) Eugenia Ionescu.

FILM: (regie) Nicolae Oprițescu.

PLASTICĂ: Ion Gînju.

Înmînarea premiilor va avea loc duminică, 13 aprilie, orele 10,30, la Student-club, unde se vor reuni cu acest prilej membrii cenaclurilor „Atlantida" și „Junimea".

MIRACOLE PE ARGEȘ

Mai întîi a fost legenda...

Din baladă și mit s-au coborît Manole și făurarii săi pe creste carpatine și o altă Ană a fost zidită la Vidraru să îmblînzească Argeșul învolburat. Și s-a făcut lumină și din lumină putere, puterea celor care zi și noapte s-au luptat cu muntele și cu apa, agățați de cer sau scufundați în adîncuri, vara și iarna, ziua sau noaptea. Manole n-a mai zburat cu aripi de șindrilă spre o nouă moarte, căci pe valurile îmblînzite ale rîului a coborît odată cu istoria pe Argeș în jos, și-a zărit mănăstirea de altădată și s-a oprit mai la vale, acolo unde Rîul Legendei se întîlnește cu Rîul Doamnei, unde drumurile Munteniei se întîlnesc cu cele ale Ardealului și ale Olteniei.

Piteștiul privea încă din trecut minunile săvîrșite spre munți. Patima noului, patima industrializării și a trezirii la o nouă viață sosise acum și aici. Asaltul economic forțează toate porțile orașului. În nord, la Găvana se conturează zona industrială, de la modernul C.I.L. și pînă la fabrica de stofe „Argeșana" sau Combinatul de cauciuc. Și, ca o replică, în sud, imensa platformă chimică începută cu uzina de negru de fum și continuată cu rafinăria, cea mai modernă din țară, și cu combinatul petrochimic, își înalță cele peste două sute de obiective care vor transforma Piteștiul într-un oraș al chimiei românești.

Ținut de podgorii, de livezi și de lanuri, Argeșul ține să adauge faimoasei țuici de Pitești o nouă faimă: aceea a produselor industriale. Locul butoaielor cu țuică este luat de trenurile care vor încărca de acum produsele neobișnuite pentru oamenii acestor locuri: benzen, toluen, cianură de sodiu, negru de fum, motoare electrice etc. Iar băuturii tradiționale nu au uitat să-i alăture și o nouă fabrică de bere cu care probabil va face casă bună.

Dincolo de Argeș, Piteștiul se întinde acum vertiginos, așezînd alte unități importante: fabrica de micromotoare și, alături de mai vechea uzină de piese auto, ultramoderna uzină de autoturisme. Pe locurile unde Mircea cel Bătrîn ademenea pe Baiazid pentru a-i învinge oastea, pe locurile acestea unde „rîul, ramul" sînt prietene numai poporului român s-a născut acest copil al industriei românești, căruia am ținut să-i dăm un nume strămoșesc: autoturismul „Dacia 1100", purtător pe drumurile lumii al înnoirilor unei țări în fața căreia viitorul s-a deschis surîzător.

Piteștiul renaște pe harta țării. Micul oraș de la întretăierea drumurilor comerciale se înalță vertiginos în rîndul marilor orașe. Capitala argeșeană va deveni în următorii cinci ani unul din cele zece mari orașe ale țării, ca valoare a producției, ca număr de locuitori, ca activitate social-culturală. Orașul cheamă azi la sînul său oamenii noilor locuri de muncă. Ca un magnet, el atrage din întregul ținut, din întreaga țară, noi familii și astfel în mai puțin de patru ani și-a dublat populația, trecînd peste cifra de 100 000 de locuitori!

Miracol piteștean? De ce nu!

Totul se schimbă vertiginos, totul participă la marea renaștere. Terasele naturale, vestitele terase pe care este așezat Piteștiul ca într-un imens amfiteatru ce coboară din dealul stadionului și din pădurea de la Trivale pînă la apa rîului, îmbracă o nouă haină: uzine mari la margine, cartiere noi în centru. Aproape 4000 de apartamente în ultimii doi ani, aproape 4 000 de apartamente planificate pentru 1969!

Miracol? De ce nu!

Călător neavizat, vei fi desigur surprins de trepidația în care trăiește orașul, de simțul acestei trăiri printre locuitori, de la puștiul care-și scrutează viitoarea cetate modernă și pînă la unchiașul mîndru că a apucat să trăiască aceste înnoiri. Să fii azi constructor în Pitești, nimic mai comun și totodată nimic mai înălțător! Numai la platforma chimică lucrează vreo 20 000 de constructori, adică echivalentul populației întregului oraș din 1938. Pentru piteșteni nu e azi un secret că fiecare al treilea dintre ei lucrează pe șantier. Tinerii au plecat să se specializeze în noile meserii ale Argeșului. Fiii podgorenilor, ai muntenilor și ai țăranilor din sud, devin acum chimiști, metalurgiști, ingineri, tehnicieni. Celor două licee de cultură generală și de specialitate li se adaugă grupuri școlare profesionale iar de pe terasa cea mai înaltă a orașului, Institutul pedagogic înscrie Piteștiul și în rîndul centrelor universitare.

Constelațiile Argeșului au coborît de la Vidraru și au ajuns pînă la Pitești. Ultimul baraj, ultimul lac de acumulare, va dantela poarta orașului cu salba de lumini a unui port născut din munca și mîndria oamenilor acestor locuri, care după un sfert de veac de eră nouă au ajuns să trăiască marile împliniri.

În jur, pe dealurile apropiate, turlele a încă 140 de sonde vor îmbogăți peisajul și vor sorbi bogățiile subterane, străjuind recoltele ogoarelor din cîmpie, printre care Argeșul se strecoară de acum liniștit, irigîndu-le și trezindu-le din somnolență.

Mergînd spre sud, albia bătrînului rîu se va împleti cu panglica de asfalt a primei autostrăzi românești. Vor curge amîndouă spre inima țării, purtînd cu ele vestea prefacerilor argeșene.

Iulian MODEL

„ȚARA CELOR O SUTĂ DE VOIEVOZI"

Uneori, un glas ciudat te cheamă spre începuturi, silindu-te să inversezi sensul curgerii timpului. E glasul copilăriei, e glasul pămîntului unde ai învățat ce-nseamnă „frunză", ce-nseamnă „mamă", ce-nseamnă „viață"...

E un glas irezistibil care ne urmărește întreaga viață, uneori, copleșindu-ne...

Atunci te transpui, involuntar, în lumea sfîntă a interminabilelor jocuri, a basmelor ascultate cu ochii dilatați de uimire și plăcere...

Plutind în crepusculul timpului, istoria a început a-și cerne în mine cotiturile evenimentelor ce au poposit în „țara" mea: Maramureșul, aducînd parcă de departe ecoul frămîntărilor, al aspirațiilor oamenilor de aici.

De mult, de cînd pe aceste locuri se pare că trăiau așa-zișii „dacii mari", pînă astăzi, s-au scurs secole în care lacrima s-a împletit cu sunetul apei, doina cu foșnetul codrilor, cîntecul optimist cu piscurile ascuțite ale munților ori cu firul jucăuș al albiilor. Din vremuri apuse, imaginea vestitului haiduc Pintea, zis „cel Viteaz", revine ca un simbol al dîrzeniei, vitejiei țăranului maramureșan. Nume ca „Șatra Pintii", „Fîntîna lui Pintea", „Masa lui Pintea" și multe altele perpetuează peste secole numele luptătorului pentru dreptate și libertate.

De aici, de unde Dragoș a început goana după zimbru, de aici de unde minerii istoviți scoteau cu mari sacrificii metale prețioase pentru străini, s-au auzit nu de puține ori glasuri împotriva asupritorilor.

Vremuri apuse, dar al căror ecou se păstrează pînă azi în tradițiile populare locale.

Oamenii, iuți la fire, imitînd parcă răzlețele forme de relief, domoli ori aprinși după un „păhar de pălincă", te impresionează, prin deosebita lor ospitalitate.

Optimismul robust își găsește exprimarea adecvată în ritmatele dansuri și cîntece pe care le poți asculta în orice parte a Maramureșului și a țării.

De numele fiecărui rîu aici se leagă o poveste...

Pe firul Lăpușului predomină „horile" legănate, specifice parcă reliefului format din dealuri prelungi. Mara și Iza duc cu ele sălbăticele jocuri oșenești, țipuriturile sălbatice ale feciorilor. Astăzi, Maramureșul, ca întreg plaiul românesc, a căpătat o nouă strălucire. Doinele ce cîntă suferința apusă după culmea Timpului se împletesc cu cîntecele de viață nouă ale minerului, lucrătorului la pădure ori țăranului maramureșan. Maramureșul se afirmă din ce în ce mai mult în viața economică și culturală a țării. Baia Mare, cunoscut și important centru de prelucrare a metalelor neferoase, Sighetul, apreciat prin produsele textile ori forestiere, ca și noile orașe cum ar fi Borșa, Tg. Lăpuș, ori Cavnic își aduc din plin aportul la înflorirea țării.

În 1967 s-au construit 3036 locuințe, dintre care 1349 apartamente; în cele 34 de întreprinderi ale județului lucrează 37 577 muncitori și 42 975 salariați. În anul școlar 1967/1968 s-au înscris la cursurile de zi, serale sau fără frecvență 76 413 elevi, cu care lucrează un număr de 3 699 cadre didactice.

...Și iar se întorc în tine gîndurile nostalgice ale copilăriei și cauți sensul scurgerii timpului, stăpînit de un sentiment de nostalgie, dar și de un sentiment de mîndrie că te-ai născut pe aceste plaiuri ce capătă noi valențe ale frumosului: Maramureșul, țara celor o sută de voievozi...

Mircea PETREHUȘ

jurnal 14

Colecționînd aceste cuvinte rele ale scriitorilor despre alți scriitori facem numai o cultură de orori sau dorim să denigrăm meseria de a scrie pamflet în secret, pe pagini de Jurnal, fără riscurile de a primi un răspuns, aruncînd cu noroi în posteritate asupra celor ce nu pot să se apere? Eu nu cred că aprecierile lui Renard asupra lui Verlaine au forța să-l scadă pe acesta din urmă în fața gloriei. Alcătuirea de carne și patimi, neglijențele și răutățile persoanelor care au produs arta nu au nici o legătură cu mătasea ființei lor, aproape fără importanță. Combustiile marilor cuptoare spagirice nu impietau asupra produsului. În viață, Gide căpătase destule după ceață, cum se spune, avea deci dreptul la o defulare întîmplătoare, la un tribunal personal, unde acuzații ar fi trebuit să fie răstigniți odată pentru totdeauna. Ceea ce facem nu e decît un amuzament lipsit de orice insinuare sau răutate. Să lăsăm marile spirite să se distreze. Despre unul care-l pictisea, autorul „Fructelor pămîntului" scrie că răspunsurile lui sînt ale unui lacheu de repertoriu, ceea ce mi se pare spiritual. Péguy? „Péguy est une manière de Bernard Palissy qui jette au feu ses amitiés pour alimenter son four". De după cortina paginilor cine se arată? Părintele futurismului italian: „Marinetti se bucură de o absență de talent care-i permite toate îndrăznelile". Scurt și convingător. Dar funcțiunea disprețului este exercitată ca de-obicei și în domeniul muzicii. Nu este iertat nici Belzebut al muzicii, cum l-a numit cineva pe marele surd: Pentru Beethoven, notează Gide, cantitatea de sunet contează; pentru Chopin numai calitatea. Lucru cu totul discutabil, dar peste care nu putem trece în ilustrarea tezei noastre că marii autori sînt mari subiectivi, devoratori chiar de glorii ce nu incomodează.

Mai încoace am ajuns și la Cocteau. Ce-i cu Cocteau? El are o gentilețe extremă, e incapabil de gravitate și toate vorbele sale de spirit, senzațiile sale, toată această strălucire extraordinară a felului de a vorbi obișnuit, mă șocau ca un articol de lux etalat în timp de foamete și doliu (pag. 473).

Cînd răutățile proprii nu mai ajung se recurge la răutățile altora. Ce spunea Rachilde despre Jarry? „Abuzul de absint făcea din el un nebun; or nebunii sînt totdeauna eroi ratați". Dar autorul lui Ubu e un client și-al lui Renard. Iată ce notează acesta la premiera lui Ubu Rege: „Ziua plină de entuziasm se termină grotesc. De la mijlocul primului act se simte că piesa va deveni sinistră. Cînd unul strigă: Rahat!, altul răspunde: Mănîncă-l! și totul se prăbușește. Dacă mîine Jarry nu o să scrie că și-a bătut joc de noi, n-o să se mai reabiliteze niciodată". Dar cu el lucrurile stau parcă ceva mai bine decît cu Victor Hugo. La 17 noiembrie 1901, Renard îl găsește extraordinar. Poţi face glume pe socoteala lui Dumnezeu sau a morții, n-ași putea face nici una pe socoteala lui. Nici un cuvînt al lui nu mi se pare ridicol, notează. Dar se ține de cuvînt? Tot în ziua aceea scrisese: Să-l critic pe Hugo. Cînd privesc un apus de soare, ce-mi pasă să știu că soarele nu apune, că pămîntul se învîrte în jurul lui? Dar ce găsim peste un an de zile în același Jurnal. E drept că acum ne aflăm în mai, cînd spiritele sînt mai vivace și mai dornice să muște ceva. „La Guernesay, la ora 12, o lovitură de tun punea capăt lucrului lui Hugo. Seara, la ora 9 și jumătate o altă lovitură de tun îl trimitea la culcare. Biblioteca lui se compune doar din volume descompletate. Citea, de exemplu, prima parte dintr-un studiu asupra navigației, iar restul îl ghicea. „Peste alți cinci ani, așezîndu-l lîngă marele Will pe autorul „Mizerabililor", nota: „Imaginea lui Shakespeare e mai puțin literară decît a lui Hugo, dar e mai umană. La Victor Hugo se întîmplă să vezi numai imaginea; la Shakespeare vezi mereu adevărul, mușchii și sîngele adevărului", ceea ce mi se pare drept la urma urmelor. Și pentru că tot practicăm tenisul de impresii, să ne întoarcem la Gide. Acesta e consternat de prostia gigantică a versurilor din Legenda secolelor. „Imaginați-vă, scrie el, că un străin s-ar îneca în așa ceva!"

Naiba să-i ia pe scriitori! Prea nu le place nimic...

Eugen BARBU

PRACTICA SUB

Conf. ing. GH. PAIZI, director general în Ministerul Învățămîntului ; prof. ing. ANDREI PETROVICI ; prof. ing. GH. VANCI ; conf. dr. ing. M. R. MUSTAFA, Institutul politehnic București ; ing. EL. LICĂRETE, Institutul agronomic București ; conf. dr. ing. GH. GEORGESCU ; ing. KURT CLEMENS, șef de lucrări I.P.G.G., iar din partea redacției N. STOIAN și G. RUȚĂ — opiniază în legătură cu :

• PRINCIPIILE ACTUALE DE PRACTICĂ ȘI SOLICITĂRILE PRODUCȚIEI • SCHIMBAREA SAU MODERNIZAREA UNEI CONCEPȚII • PERSOANA CEA MAI SOLICITATĂ, DAR ȘI MAI CONTROVERSATĂ — ÎNDRUMĂTORUL • STUDENTUL ȘI ATRIBUTELE MESERIEI ÎN PERSPECTIVELE PRACTICII

EXPERIENȚA NE-A ARĂTAT...

GH. PAIZI : Experiența ne-a arătat, și pe bună dreptate acest domeniu al activității universitare este criticat în Directivele C. C. al P. C. R., că atît timpul consacrat pentru această activitate de către studenți, cît și cheltuielile care se fac nu au încă eficiența necesară. Mă voi referi la unele concluzii pe care le-am desprins personal : în primul rînd, cred că **este necesar să sporească interesul unităților unde se desfășoară practica** ; preocupate de cerințele producției, ale activității interne, concrete, cadrele de bază, specialiștii care au sarcina de a îndruma practica nu reușesc să-i acorde atenția cuvenită. De asemenea, producția nu le asigură studenților toate condițiile necesare. Cred că însuși conținutul practicii este discutabil : **studentul trebuie să fie un observator sau un participant ?** Metoda observației are lacunele ei mari — plictisește, predispune la superficialitate, nu incită în suficientă măsură interesul studenților. Cea de a doua cale — lucrul efectiv — prezintă și ea mari dificultăți : întreprinderea nu este interesată și nu știe ce anume să-i dea studentului să lucreze și unde anume — la strug, la freză... Nu are mașini disponibile, nu poate risipi materiale, nu poate accepta rebuturi. Dar, în cele din urmă, ne întrebăm : este oare necesar ca el să lucreze efectiv la o mașină, asemenea unui muncitor calificat ? Pentru a se iniția în lucru la mașină are nevoie de timp. E greu de presupus și absurd să pretindem ca într-o singură lună studentul să deprindă o meserie și, în cele din urmă, nici nu este util ca un viitor inginer să fie un prost strungar. Deși se putea presupune că nu va da roade, totuși, experimentul — lucrul efectiv la o mașină — s-a făcut. Concluzia este în defavoarea acestui sistem. Marea majoritate a studenților nu au o calificare. Ei au fost puși să efectueze timp de 3—4 săptămîni operații inferioare, ceea ce le-a îngustat mult perspectiva și posibilitățile de pregătire practică. Or, **studentul trebuie pus în situația de a cunoaște fenomenele organizării și procesele tehnologice ale producției și, în limita posibilităților, de a participa la ele.**

Asemenea condiții se pot realiza, dar **paralel cu interesul și ajutorul uzinei, instituțiile de învățămînt superior trebuie să privească cu mai multă seriozitate obligațiile ce le revin în organizarea și îndrumarea practicii.** Deși de multă vreme se recunosc insuficiențele practicii, ea continuă să nu se desfășoare conform directivelor, normelor, criteriilor și metodologiei stabilite. **Institutele trimit uneori ca îndrumători cadre didactice care ele însele nu cunosc producția, în timp ce profesorii și conferențiarii nu sînt antrenați într-o măsură satisfăcătoare la această activitate.** A devenit o excepție ca profesorii să meargă cu studenții la practică.

Indicațiile Ministerului Învățămîntului prevăd alcătuirea unui program și a unui grafic de lucru concret bazat pe realitățile uzinei ; de asemenea, ele menționează : conducătorul practicii trebuie să însoțească pe studenți la fiecare loc de muncă, să le descrie sectorul, să le explice fenomenele și procesele de producție, iar studenții să revină , să reflecteze cîteva zile asupra celor văzute, după care să meargă în alt sector de activitate. De asemenea, se recomandă ca studenții să alcătuiască lucrări asupra celor văzute, prin care se verifică gradul de asimilare a cunoștințelor practice. Adică, după cum se arată în indicațiile adresate cadrelor didactice responsabile cu practica, studenții să realizeze o conexiune între cele învățate la curs și în stagiu și să le raporteze la ceea ce vor învăța în anul următor. Astfel se justifică organizarea practicii, de exemplu, în anul II, pentru ca în anul III, cînd la curs se vorbește despre mașini și componentele lor, despre diferite operații tehnologice, studentul să înțeleagă explicațiile, să le asimileze mai ușor. Dar în realitate deseori lucrurile nu se petrec astfel. Cred că acesta este sensul eforturilor ce ar trebui făcute pentru creșterea eficienței practicii. Dacă nu există suficiente cadre de îndrumare, acestea trebuie să se formeze cît mai curînd să fie prezenți cei tineri alături de cei cu mai multă experiență, să fie bine cunoscută uzina unde va avea loc practica.

Cred că și organizațiile de tineret trebuie să contribuie mai mult pentru dezvoltarea răspunderii și combativității studenților față de practică. Există tendința ca ea să fie transformată de unii studenți într-o vacanță pe cheltuiala statului.

GH. VANCI : Niciodată nu vom ajunge la același punct de vedere, oricît am discuta, întrucît **practica diferă după profilul facultății și deci principiile privind conținutul și organizarea ei sînt diferite.** Toți sîntem însă de acord că este indispensabilă procesului de învățămînt. Există motive obiective pentru care practica nu se desfășoară în condiții ideale; avem însă obligația de a insista asupra eficienței și randamentului ei. Oricum, ele se pot îmbunătăți în funcție de interesul dovedit de conducerea unităților industriale desemnate pentru practică. Aș vrea să vă spun că, în unele state, conducătorii de uzine și mari întreprinderi consideră îndrumarea practicii studenților ca o sarcină de onoare. Directorul general al uneia dintre cele mai mari mine din Pensylvania se ocupă nemijlocit de îndrumarea profesională a tineretului din întreprindere, a studenților practicanți.

Cum trebuie efectuată practica : observînd sau muncind direct ? **A munci nu înseamnă a învăța o meserie, ci a cunoaște anumite atribute ale meseriei, a fi în măsură să apreciezi ca inginer eforturile muncitorului în exercitarea meseriei lui.** Eu, ca student și tînăr inginer, absolvent al Facultății de mine, am făcut practică în Valea Jiului și la Baia Mare. Vă mărturisesc că n-am privit cu prea mare simpatie cînd am fost pus să împing la vagonet sau mi s-a dat ciocanul de abataj să disloc cărbunele, dar cu această ocazie mi-am dat seama ce înseamnă munca fizică, care este psihologia muncii. Mai tîrziu, ca inginer, toate acestea mi-au creat o preocupare.

O UNIVERSITATE TEHNICĂ ÎN AER LIBER

GH. VANCI : Am condus în mai multe rînduri practica studenților la Baia Mare și Hunedoara, fără aplicarea rigidă a regulamentului. Am transformat-o însă într-o continuare practică a cursurilor de la Politehnică. Toți studenții mei de atunci își amintesc cu plăcere de acea perioadă de practică în mijlocul naturii industriale, a problemelor pe care le trăiau.

Practica de observație trebuie desigur lăsată la latitudinea studenților doar din punct de vedere administrativ ; și, întrucît necesită o îndrumare specializată, consider că prezența cadrelor didactice la practică, nu o lună, ci două săptămîni, prin rotație, va avea efecte excelente. Avem mulți asistenți tineri care iau contactul cu uzina numai în astfel de împrejurări. Cadrele didactice vîrstnice ar trebui să meargă numai pentru o perioadă scurtă de timp pentru a ține o prelegere la locul de producție, pentru unele simpozioane și colocvii.

Și eu sînt de părere că sistemul muncii efective, experimentat nu de mult, a produs perturbări în producție. **Existența unui mare număr de studenți implică un singur mod inteligent și eficient : observația. Aceasta, bine dirijată, poate deveni un mijloc de educație profesională foarte important.** Dar pentru a fi eficientă nu trebuie să dureze prea mult și, așa cum am argumentat mai înainte, trebuie să se desfășoare în prezența cadrelor didactice vîrstnice și tinere. **Se transformă astfel practica într-o universitate în aer liber, la locul de producție,** fără programări foarte precise, ceea ce-i conferă o notă de originalitate și spontaneitate. Atunci studenții vor profita foarte mult.

Studentul rămîne cu foarte multe cunoștințe practice dacă este pus în situația de a se descurca singur, ceea ce-i poate dezvolta personalitatea.

RED. : Practica trebuie să contribuie la formarea gîndirii profesionale, inginerești a studentului. Dar pentru aceasta este necesar ca îndrumătorul să fi practicat ingineria, să fie el însuși un bun cunoscător al meseriei.

GH. VANCI : Iar dacă nu, trebuie să apelez la inginerii din uzină. Am observat că unii, nefiind solicitați pentru prelegerile practice, s-au simțit oarecum persecutați.

REGLEMENTĂRI DE COMPETENȚA CONSILIILOR ȘI SENATELOR

GH. GEORGESCU : Cele două metode de practică — prin observare și prin angajare — comportă discuții. Optez pentru angajare, dar sistemul nu poate fi generalizat, pentru că stînjenește producția. La Facultatea de foraj se acreditase ideea ca studenții să înlocuiască pe muncitori în timpul concediilor, ceea ce, în lipsa calificării necesare, nu este posibil. Ca observator, în grup mare nu se poate face practică. Cînd forajul era grupat puteam repartiza mai mulți studenți la un singur șantier. Cu timpul, forajul s-a dispersat și în funcție de această nouă situație, de circa 2 ani, am adoptat sistemul studentul și sonda, mai de mult preconizat. Constatăm că, în genere, **pregătirea studentului care a reușit să se angajeze este mai bună, că el are mai multe cunoștințe decît colegul său observator,** deși nu a fost posibil să primească o îndrumare permanentă. **A stat însă în apropierea personalului operativ, adică a muncitorilor,** și în acest fel practica, **acest prim contact cu viața industrială, și-a demonstrat nu numai caracterul instructiv, ci și puternicele sale virtuți educative.**

RED. : În unele țări tinerii fac practică 6 luni la începutul studiilor. Este posibil ca la noi durata practicii să crească ?

GH. GEORGESCU : Cred că durata practicii ar trebui să devină o problemă de competența consiliilor profesorale, rezolvabilă potrivit nevoilor și profilului fiecărei facultăți. La facultatea noastră au fost stabilite, în afara celor două săptămîni destinate vizitelor, 8 săptămîni de practică. În acest timp trebuie cuprinse două specialități total diferite : Forajul sondelor și Extracția petrolului. Dacă scădem timpul de instalare, colocviu de practică etc. rămîn 20 de zile pentru Foraj și 20 de zile pentru Extracție, ceea ce este foarte puțin. S-a și remarcat de altfel o scădere a cunoștințelor studenților. De asemenea, **ar trebui să rămînă la aprecierea institutelor și facultăților începerea practicii în anii I sau II, înainte de curs sau după curs.** Oricum, în anul I sînt necesare cît mai multe vizite. Ar mai fi de semnalat și următorul fapt. Obligațiile întreprinderilor pentru organizarea și îndrumarea practicii sînt prevăzute într-un regulament care lipsește acestora și este cunoscut numai de noi. Este adevărat, formal, în producție este delegat un inginer, dar omul acesta nu este degrevat de alte sarcini, ci i se dă o sarcină în plus, pe care nu are cînd să și-o îndeplinească. Ne preocupă serios și conținutul programei analitice de practică. Ea prevede tot ceea ce se poate studia în decursul unei practici. De aceea, studenții aleargă de colo-colo pentru a reuși să cuprindă cît mai multe, ceea ce nu e folositor.

RED. : Poate că stabilirea a 5—6 probleme esențiale, adecvate unei anume faze a studiilor, ar fi mai utilă.

GH. GEORGESCU : Cred că în acest fel ar trebui profilate programele. Ulterior, studentul sau inginerul vor avea condiții pentru a-și completa și îmbogăți cele învățate. Una dintre formele la care ar trebui să ne gîndim sînt prelegerile pe teren, în cursul anului universitar.

GH. PAIZI : Într-adevăr, planul de învățămînt prevede și posibilitatea ca în timpul semestrului să se efectueze astfel de forme de legătură cu practica. Actuala reglementare a creat condiții foarte largi : programa este stabilită de catedre, de facultate. Așa că nu ne putem plînge de programă dacă facultatea însăși o face. Există de asemenea un H.C.M. care stabilește excursii pentru studii, dar nu se aplică pentru că institutele invocă, pe bună dreptate, dezorganizarea procesului de învățămînt. **Ar trebui deci să se găsească un mecanism adecvat pentru normele existente.**

Au existat diverse încercări de plasare a perioadei de practică, la un moment dat chiar imediat după concursul de admitere. După un număr de ani, constatîndu-se că are consecințe negative asupra continuității studiilor, s-a renunțat. În privința duratei, toți sîntem de acord în momentul de față că ea nu este suficient de mare. Dar în condițiile noastre, fără a subaprecia importanța practicii, soluția care să permită cuprinderea unui număr mare de studenți în același timp n-a fost găsită decît instituind două serii prin reducerea stagiului de practică.

EL. LICĂRETE: Consider că în prezent în domeniul nostru s-a găsit cea mai adecvată formulă calendaristică pentru instruirea studenților la principalele activități practice. În urma reorganizării agriculturii și a noii împărțiri administrativ-teritoriale au dispărut ca centre de practică unele unități și s-au ivit altele : combinate de creștere a animalelor și păsărilor, combinate de sere legumicole, institute de cercetări, de proiectări, de îmbunătățiri funciare, abatoare de mare capacitate, centre de selecția animalelor ș. a.

Față de această situație, întocmirea unui nomenclator corespunzător, care să cuprindă unitățile cele mai bune și cele mai reprezentative, este necesară. Pentru aceasta stabilirea centrelor de practică trebuie făcută în colaborare cu Consiliul Superior al Agriculturii, cu institutele și departamentele ce le coordonează, cu Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole și cu Ministerul Industriei Alimentare. Consider că **la re-**

SEMNUL MODERNIZĂRII

> **Ieşind de pe porţile institutelor, tinerii specialişti trebuie să fie bine pregătiţi pentru muncă, pentru producţie ; ei trebuie să cunoască nivelul de dezvoltare şi caracteristicile activităţii în sectorul pe care şi l-au ales, să se poată manifesta de la început ca elemente înaintate, factori de nădejde în lupta pentru promovarea noului în producţie. Contactul cu practica, activitatea obştească cultivă preţuirea şi respectul faţă de muncă, interesul studenţilor pentru producţia de bunuri materiale consacrată propăşirii patriei noastre socialiste.**
>
> **NICOLAE CEAUŞESCU**

întocmirea acestui nomenclator este necesar să se ţină seama de propunerile consiliilor profesorale ale facultăţilor pe de o parte, iar pe de altă parte, **de propunerile institutului sau departamentului de resort**, astfel încît unitatea aleasă să fie bine organizată, să aibă un plan de venituri mari, să fie rentabilă, iar practica studenţilor să nu îngreuneze procesul de **tate de prelucrare. Această soluţie reclamă însă un efort în alcătuirea programelor de practică din partea catedrelor care trebuie să aibă o experienţă de producţie foarte serioasă.**

Cu prilejul prezentării noilor planuri de învăţămînt tovarăşul rector menţiona că la lucrările de laborator trebuie să existe permanent nu obiectivul de a co- astfel s-a subliniat **cerinţa de a folosi mai mult atelierele tehnologice ale institutelor în scopul reducerii deficitului de cunoştinţe practice.** Reducerea duratei practicii trebuie să fie însoţită de intensificarea eforturilor pentru folosirea optimă a condiţiilor şi a timpului. În această idee, măsurile adoptate în legătură cu reducerea perioadei de practică trebuie considerate în ansamblul lor, avînd în vedere astfel de indicaţii ca institutele să se preocupe de însuşirea primelor deprinderi practice în cadrul laboratoarelor unde există posibilităţi.

K. CLEMENS : Practica de Tehnologia petrolului se face, după cum este cunoscut, în întreprinderi, uzine chimice sau petrochimice dotate cu instalaţii avînd un grad tot mai avansat de automatizare. Sînt de părere că observarea, cunoaşterea instalaţiilor trebuie îmbinată cu munca concretă. Pentru cunoaşterea instalaţiilor sînt suficiente primele cîteva zile. Mai mult, observarea plictiseşte. Studentul poate cunoaşte părţi din instalaţie sau instalaţia în întregime, ceea ce-i prilejuieşte completarea cunoştinţelor de la curs.

cercetare sau de producţie şi mai ales să nu conducă la creşterea preţului de cost pe produs.

O CONDIŢIE A INTEGRĂRII SOCIALE ŞI PROFESIONALE

A. PETROVICI : Opiniile actuale oscilează între două extreme pe care le vom denumi astfel : 1) un învăţămînt teoretizat la maximum care dă inginerului absolvent o sumă de cunoştinţe teoretice necesare muncii de investigaţie. În această situaţie, pregătirea practică a inginerului urmează să fie completată într-un număr de ani la începutul carierei sale în întreprinderea în care va lucra ; 2) o pregătire practică mai profundă, care să-l facă pe absolvent cît mai rapid util în producţie. Se pare că acum au cîştig de cauză mai mult părerile din prima categorie. Experienţa personală mă face să apreciez că şi unele şi altele trebuie avute în vedere, dacă luăm în consideraţie diferenţierea specialităţilor inginereşti : specialităţi cum ar fi electronica, automatica, permit rezolvarea problemelor de producţie cu o participare foarte ridicată numai cu ajutorul cunoştinţelor teoretice. Altele, în care se lucrează intens pe linia progresului tehnico-ştiinţific pentru a rezolva direct probleme de producţie, antrenează mai intens pregătirea practică. Astfel este domeniul general al tehnologiei. Problemele practicii se rezolvă deci în funcţie de profilul tehnic al specialităţii. Eu nu văd ce-ar putea face studenţii de la Electronică în practica anului II : n-au ascultat nici un curs cît de cît apropiat de specialitate ; au parcurs doar un curs de Bazele electrotehnicii, cursuri de Fizică, Matematici şi atît.

Luînd în considerare ambele păreri, necesitatea practicii se impune. De ele trebuie să ţinem seama în alcătuirea programei de practică. Aceasta trebuie să suplinească ceea ce nu pot da cursurile şi nu cred că voi decepţiona afirmînd că **ştiinţa inginerească, indiferent de specialitate, conţine cunoştinţe cu caracter pur practic, care nu pot fi deduse pe căi pur teoretice.** Sînt însă de părere că **nu este cazul să ne propunem ca un inginer să capete îndemînări comparabile cu cele ale unui muncitor calificat.** Nu putem presupune că toţi absolvenţii vor face investigaţii. Mai mult de jumătate din ei, mergînd în producţie, **vor fi în situaţia de a aprecia munca calificată, de a o distribui şi recompensa.** Nu se poate ca un astfel de inginer să nu ştie la ce serveşte şi ce dificultăţi prezintă lucrul nemijlocit. Desigur, progresul tehnic cu mecanizările şi automatizările ce le presupune reduce acest efort manual. Ca tînăr inginer electromecanic am încercat un complex de inferioritate cînd au venit la mine meşterii şi mi-au solicitat informaţii şi sfaturi asupra unor prelucrări. Lucram în atelierul de întreţinere al celei mai mari mine din ţara noastră în acea vreme : mina Lupeni. În persoana mea Societatea minieră făcea o experienţă : folosirea inginerilor electromecanici în exploatările miniere. Ca student n-am pus mîna pe manivelele unei maşini de frezat, de rabotat şi m-am aflat în situaţia de a lucra ca inginer fără a avea cele mai elementare noţiuni practice. Luni de zile, duminica, am venit special la atelier pentru a mă iniţia. Atunci am constatat că munca manuală nu este un efort integral fizic, ci şi intelectual. **Fără aceste cunoştinţe nu m-am putut plasa social şi profesional în ambianţa atelierului. Şi abia după luni şi luni de muncă am simţit că încep să conduc unitatea.**

Drumul cel mai corect este după părerea mea cel de mijloc. **Nu trebuie să-i facem pe studenţi nici simpli observatori, nici prizonieri ai unei maşini. De aceea, practica trebuie să realizeze cultivarea spiritului de investigaţie şi împletirea lui cu acela de cîştigare a unei deprinderi practice, cum ar fi, de pildă, rezolvarea unei anumite teme care necesită o activi-** munica o îndemînare de lucru, ci să urmărească stabilirea unor rezultate pe probleme de investigaţie. Deci, **să fie stimulată şi pe această cale capacitatea viitorului inginer de a gîndi, de a rezolva şi nu de a reproduce rutinar, mecanic.**

Consiliile profesorale trebuie să analizeze problema practicii în funcţie de profilul fiecărei facultăţi, iar **soluţia dată să nu fie nici conformistă, nici să nu reproducă anumite intenţii sau rezultate încă insuficient verificate**

În privinţa duratei, cred că formula actuală găsită de Ministerul Invăţămîntului este, mai ales în privinţa definirii, magistrală.

SE IMPUNE REACTUALIZAREA UNOR PRINCIPII

M. MUSTAFA : Practica de care într-adevăr ne-am ocupat mai puţin trebuie îmbunătăţită mai ales sub aspectul concepţiei. La baza acestei îmbunătăţiri ar trebui să se afle cunoaşterea unor probleme specifice facultăţii prin observaţii, explicaţii şi, în funcţie de posibilităţi, prin contribuţia studenţilor la rezolvarea unor probleme ale uzinei. **Indrumarea ar trebui să se îmbunătăţească printr-o activare şi reactivare a „triunghiului" de practică. Este adevărat că mulţi asistenţi nu pot fi îndrumători, dar ei trebuie să persevereze în cunoaşterea aspectelor practice ale specialităţii, să remedieze acest minus, participînd la instructaje, informîndu-se foarte serios în uzină înainte de a păşi în ea ca îndrumător. Astfel, învăţînd ei înşişi foarte mult, vor reuşi într-o măsură mulţumitoare să conducă grupele de studenţi la practică.** Este regretabil că o serie de cadre didactice privesc formal această obligaţie, se ocupă mai mult de disciplină, de prezenţă, iar nu şi de conţinutul practicii.

Aş aprecia unele schimbări făcute actualmente în domeniul practicii, dar nu şi pe cele referitoare la domeniul nostru. Cu prilejul conferinţei Asociaţiei studenţilor din facultate o serie de participanţi au făcut astfel de aprecieri. De exemplu, **nu putem saluta reducerea practicii din anul II.** Prima materie tehnică care se predă la facultatea noastră în anul III presupune anumite cunoştinţe practice. Nu putem vorbi de roţi dinţate dacă studentul nu a văzut o maşină de frezat roţi dinţate. Nu ne gîndim ca studentul să ştie el însuşi să frezeze, dar să aibă noţiuni despre un astfel de proces de producţie ar fi de dorit. Aş propune ca studenţii facultăţii noastre să facă chiar din anul I vizite de documentare, pentru a cunoaşte din timp specificul meseriei. Cu toate acestea, deşi cunosc aglomerarea din uzine, propun să se păstreze şi practica din anul II.

RED. : Presupunem că în condiţiile în care această problemă va rămîne la aprecierea consiliilor profesorale se va putea organiza practica pe specific, potrivit nevoilor ficărei facultăţi.

GH. PAIZI : Programa este de competenţa consiliilor facultăţilor care pot organiza această practică după cum consideră necesar. Nu există restricţii, pot începe vizite chiar din anul I dacă vor, Ministerul Învăţămîntului nu interzice, ci încurajează.

M. MUSTAFA : Totuşi includerea acestor vizite, începînd chiar cu anul I, trebuie să capete un cadru organizatoric.

GH. PAIZI : Acest cadru există. Vizite se pot face oricînd, pentru că nu reclamă fonduri speciale.

RED. : Este totuşi vorba de vizite de specialitate.

GH. PAIZI : Astfel de vizite s-au mai organizat, dar presupun un oarecare efort din partea cadrelor didactice. Metoda este ignorată numai de cel ce nu e suficient de conştiincios cu propria-i îndatorire.

Cînd anul trecut s-a adoptat actualul program de practică au fost comunicate şi unele instrucţiuni ; Ce poate face îndrumătorul într-o instalaţie chimică ? El are în grijă 20—25 de studenţi. Trebuie însă să apelăm la un inginer, la un şef de tură care să se ocupe de studenţi prin bună înţelegere, din prietenie, pentru că altfel lucrurile nu decurg aşa cum ar trebui, cu toate că uzina a desemnat un conducător care s-o reprezinte.

Există unele probleme şi în privinţa desemnării unor îndrumători de specialitate din institut. Cadrele didactice de la catedrele care organizează practica, faţă de cele de la alte catedre, sînt solicitate şi în sesiunile de examene şi în cele de restanţe, conduc proiecte de an, de diplomă şi trebuie să participe şi la practică. Această din urmă obligaţie nu este normată şi, pentru a-i face faţă, unele cadre didactice trebuie să renunţe la 2 pînă la 4 săptămîni din concediul legal de odihnă.

GH. PAIZI : Normarea participării cadrelor didactice la practica studenţilor este încă în discuţie. În planul de muncă individual se prevăd ca obligatorii 1500 de ore anual : cursuri, seminarii, îndrumarea studenţilor. Aproape pretutindeni era prevăzută şi practica, dar nefiind inscrisă în statele de funcţiuni prin care se face plata, nimeni nu se simţea dator să se achite de această prevedere. Noi am combătut tendinţa unor catedre de a repartiza asistenţilor zece, iar nu douăsprezece ore de obligaţii săptămînale, cu menţiunea ca în vară să îndrume practica. Concediul de odihnă poate fi mai bine repartizat între vacanţa de iarnă şi cea de vară, pentru ca îndrumătorul să beneficieze de întregul concediu. Se mai ştie că nu este suficient folosită de către institute posibilitatea de a da îndrumarea şi în seama muncitorilor de înaltă calificare care pot fi retribuiţi pentru aceasta.

M. MUSTAFA : Cred că foarte însemnată este ideea cu privire la schimbarea concepţiei despre practică. În curînd, foarte multe uzine vor fi automatizate şi nu va fi folositor să considerăm că totul este ca studentul să înveţe o operaţie elementară.

GH. PAIZI : Cînd s-a discutat modul de desfăşurare a practicii în acest an s-a ajuns la concluzia că este insuficientă experienţa unui singur an şi deci că studiul trebuie continuat cu îmbunătăţirile aduse pe parcurs. Urmează să fie apoi elaborat noul regulament. **În această vară, accentul se va pune pe îndrumarea studenţilor de către specialişti foarte bine pregătiţi.** Un cadru de prestigiu va trebui să fie permament în preajma unui grup unde sînt oameni mai puţin iniţiaţi. **Subscriu la ideea modernizării concepţiei despre practică, accentul trebuind să fie pus pe programă şi pe cointeresarea atît a întreprinderilor cît şi a studenţilor.**

Într-o Hotărîre a Consiliului de Miniştri sînt prevăzute obligaţiile întreprinderilor în privinţa îndrumării practicii studenţeşti, dar **se impune o reactualizare a principiilor de practică şi aducerea lor la cunoştinţa ministerelor şi întreprinderilor.**

RED. : Considerăm că în cel mai scurt timp, Ministerul Invăţămîntului va putea organiza o discuţie de amploare cu participarea reprezentanţilor instituţiilor de învăţămînt superior şi ai principalelor întreprinderi şi ministere asupra celor mai noi criterii de organizare a practicii studenţilor în spiritul indicat de Directivele C.C. al P.C.R. şi de noua Lege a învăţămîntului.

Discuţia va continua cu opiniile direcţiei de specialitate din Ministerul Învăţămîntului, ale unor îndrumători de practică din producţie şi ale studenţilor înşişi. Redacţia îşi propune ca în încheiere să recapituleze cîteva dintre concluziile principiale şi practice care se impun. Pînă atunci, însă, aşteptăm noi interlocutori la masa noastră rotundă.

Complexitatea unei noțiuni —

STUDENTUL FRUNTAȘ

(Responsabilitățile majore ale notei „zece")

Studentul fruntaș este sinonimul pasiunii pentru adevăr, pentru știință, cu corectitudine și stil de studiu fără intermitențe, fără ezitări. Pentru el idealul profesional-științific este una din marile pilde pe care facultatea i le-a oferit, iar **el este decis, în baza unor motivații profunde, serioase, să-l continuie în viață, să-l aplice. Un rol hotărîtor în acest context de probleme îl joacă legătura permanentă și sinceră între profesor și student care, treptat, devine nu o simplă platformă pentru transfer de cunoștințe, dar, mai ales, pentru transfer de dăruire și pasiune științifică.**

Am convingerea că noile măsuri înscrise în recentul regulament pentru învățămîntul superior vor stimula realmente acest transfer, de pe urma căruia obțin satisfacții ambele elemente ale raportului : profesorul cîștigă discipoli, în care el va continua să trăiască și să creeze, pe de altă parte studentul primește o orientare binevenită pentru drumul său în știință.

Studentul fruntaș intră în acest dialog cu șanse maxime, mai ales atunci cînd dialogul cu alții în știință este completat cu dialogul cu sine însuși, evaluîndu-și cu obiectivitatea (destul de dificilă, cînd e aplicată la propria persoană) capacitățile și perspectivele sale.

La toate acestea apare însă o întrebare, care solicită răspuns : calitatea de student fruntaș se reduce la viața științifică, la pregătirea lui profesională (e drept, la un nivel foarte ridicat) ? În nici un caz, **studentul de frunte nu trăiește numai de două ori pe an,** în cele două sesiuni semestriale de examene. În esență, el trebuie să constituie **o prezență de fiecare zi** și, în acest sens, noțiunea de student fruntaș se lărgește considerabil.

Studentul — în speță, studentul fruntaș — are o personalitate, care trebuie să fie o **personalitate multilaterală :** același student cu nota 10 la examene trebuie să posede nota 10 în relațiile lui cu colegii și, pe această linie, în participarea lui permanentă și eficientă la viața grupei și anului din care face parte. Studentul fruntaș este chemat să-și îndeplinească o misiune nobilă, aceea de a fi **factor de influență și de inițiativă** în colectivul din care face parte.

Integrarea în bune condițiuni a studentului foarte bun în colectivul de care el realmente este legat reprezintă, după părerea noastră, o sarcină importantă și actuală pentru organizațiile U. T. C. și A. S. din facultăți. Preocuparea acestor organizații de tineret pentru valorile în formare trebuie să depășească simpla înșirare de nume a „celor cu note numai de 9 și 10" în diferite materiale de analiză și, intrînd în esența problemei, să analizeze modul concret în care acești studenți **de frunte** sînt totodată **în fruntea acțiunilor largi, colective** pe care grupa sau anul lor le inițiază, le organizează.

Acest lucru trebuie să stea în atenția organizațiilor noastre cu atît mai mult cu cît, uneori, în colectivele de studenți în locul unei legături strînse între student și restul grupei apare un hiatus nejustificat, care afectează negativ atît pe studentul în cauză, cît și colectivul în ansamblu. Studentul fruntaș, care nu acționează la problemele comune ale grupei, nu ia atitudine și nu are inițiativă va uita cu timpul „persoana I plural", — se va izola, trecînd într-o mulțumire de sine, îngîmfare și indiferență. Grupa de studenți pierde astfel pe cel care, poate, în primul rînd, era dator să o activizeze, să o catalizeze în acțiunile sale de zi cu zi.

Lipsită de întemeiere este, de pildă, disjuncția care se face uneori între **studentul-activist și studentul fruntaș,** acesta din urmă considerîndu-se undeva, în afara problemelor majore, care nu se referă numai la situația lui, ci la cea a unui an întreg, a unui colectiv de studenți. Ca student, pe parcursul celor cinci ani de studiu, am avut prilejul să observ situații ce se înscriu pe linia celei de mai sus. În suficiente cazuri, materialele globale de analiză **cuprindeau** o situație paradoxală ; în prima parte unii și aceiași studenți erau evidențiați pentru rezultatele lor remarcabile în domeniul profesional, iar în partea a doua erau criticați pentru dezinteresul pe care îl manifestau față de viața de organizație, față de problemele ei. Oare în aceste situații, însăși noțiunea de student fruntaș nu devine contradictorie și, deci, neinteligibilă ?

Sînt argumente care pledează pentru rezolvarea problemei studentului de frunte — o rezolvare care în ultimă instanță înseamnă acțiune, atitudine.

În mod incontestabil, studentul exemplar obține un **status și un rol bine determinat** în geografia spirituală a colectivului său : este respectat pentru capacitatea sa de muncă, pentru rezultatele foarte bune pe care în mod constant le realizează, pentru pasiunea cu care lucrează în domeniul cercetării și creației științifice.

Pe această bază, se impune lărgirea influenței active a acestui factor în sfera tuturor problemelor care frămîntă colectivul — **calitatea de factor mobilizator a acestui tip de student trebuie să iasă din cadrele pregătirii profesionale, care, în mare parte, este o activitate individuală, extinzîndu-se asupra a tot ceea ce caracterizează munca cotidiană a unui colectiv de tineri.**

Organizațiile noastre de tineret, atrăgînd și activizînd acești studenți valoroși, talentați, capabili, respectați de colegii lor, au astfel o garanție importantă pentru eficiența acțiunilor lor (eficiență corelată cu originalitate, spirit tineresc, atractivitate etc.). Sînt totodată premise pentru ?.zvoltarea continuă, pe un bun făgaș, a studentului în chestiune. Prin relația sa cu colectivul, prin colectivism, el nu riscă să cadă în unilateralitate și subiectivism, ci devine barometrul sensibil la toate întrebările celor care îl înconjoară. În această manieră, facultatea îi oferă studentului fruntaș nu doar bagajul de cunoștințe, ci și o experiență de viață, indicîndu-i direcții pentru comportarea corectă cu oamenii, făcîndu-l să trăiască prin acești oameni, tovarăși de muncă, de studiu, de distracție.

Studentul fruntaș, viitorul absolvent, nu va părăsi facultatea cu sentimentul că lumea care trebuie să-l intereseze este doar propria sa lume — „Eul", ci cu convingerea clară a responsabilității sociale pe care o are. Abia atunci se poate considera că problema studentului fruntaș a primit rezolvare, o rezolvare faptică, efectivă.

Ideea pregătirii multilaterale a studentului, prezența acestuia în toate acțiunile organizațiilor U.T.C. și A.S. trebuie să constituie punctul de plecare într-o caracterizare ce se face noțiunii de student fruntaș, noțiunii de student-cetățean. Acestei idei i-au dat recent glas studenții Facultății de filozofie din București, colegii mei care au lansat chemarea către întreaga studențime a patriei :

„Asigurăm și cu această ocazie C.C. al P.C.R., pe tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, că nu vom precupeți nici un efort pentru realizarea și depășirea țelurilor propuse, că vom ști să fim demni de dragostea și încrederea cu care sîntem înconjurați pretutindeni, că **vom răspunde prin muncă cerinței de a ne pregăti multilateral ca intelectuali comuniști,** militanți activi pentru cauza partidului, pentru viitorul fericit al României socialiste".

Dan Mihai BÎRLIBA

Cine fuge după doi iepuri nu prinde nici unul!

Rubrica „Confidențe" ne-a obișnuit cu ample dezbateri legate de problemele vieții și de sentimentele colegilor noștri. Confidențele din numărul trecut ni s-au părut nu numai interesante, dar chiar scandaloase sub aspectul mistificării relațiilor sentimentale !

Asupra cazului Liviei ne permitem să exprimăm public punctul nostru de vedere, considerînd că o simplă schimbare de inițiale ne-ar putea aduce și pe noi în postura de eroi ai unui astfel de articol.

Considerăm inutil un ton dojenitor (lucru pe care nici colega noastră nu-l preferă), dar faptele expuse ne obligă la sinceritate, care pe alocuri ar putea să îmbrace accente ceva mai dure.

Situația nu ar fi avut nici un echivoc dacă Livia, analizînd lucid și în același timp cinstit situația ivită după ce l-a cunoscut și pe M., ar fi fost în măsură să-și contureze clar sentimentele și, cu foarte mult discernămînt, să se oprească asupra unuia dintre ei. Refuzînd cu tărie situația ambiguă ce i se oferea, ca urmare a unei slabe voințe și a unui meschin orgoliu (asupra căruia nu vrem să insistăm), Livia ar fi cîștigat un atu în plus în lupta cu încercările vieții și ar fi avut și satisfacția unei iubiri adevărate. Din păcate, în scrisoarea colegei noastre se strecoară multe afirmații, de departe false, care nu fac altceva decît să ne întărească convingerea că Livia a preferat cu seninătate această situație deosebită din motive ce aparțin poate unei rațiuni înguste, sau poate din dorința de a epata, situîndu-se în postura unei Juliete iubite de doi Romeo ! Problema unei vieți sentimentale duble nu se poate strecura în sufletul unei fete cinstite, ajunsă deja în pragul maturității. Încercările disperate la care apelează Livia pentru a ne convinge de dragostea ei împărțită în mod egal între L. și M. sînt incredibile și denotă un spirit egocentrist. Nu credem că există nici un aparat care să măsoare intensitatea sentimentelor Liviei pentru unul sau pentru altul, și nici că există cineva care să iubească în aceeași măsură doi oameni cu calități și caractere deosebite. Procedînd în acest fel, Livia nu numai că nu merită dragostea nici unuia dintre cei doi, dar s-ar putea să piardă și încrederea oamenilor din jur.

Întrucît premisele de la care a pornit au fost complet false, apelului disperat pe care l-a lansat Livia nu-i putem răspunde decît prin sfatul de a renunța total la rolul dublu în care se găsește, pentru ca printr-un efort de voință și autocontrol să-și clădească un nou ideal.

În speranța că toate cele exprimate de noi au constituit puncte de vedere personale, fără pretenția de a fi acceptate întru totul, considerăm schimbul de confidențe util tuturor colegilor noștri în multiplele și spinoasele probleme ale tinereții.

Florin TUDOSE
Radu DARIE
Electrotehnică, anul V, Institutul politehnic București

confidențe

Scrisoare pentru Livia

(răspuns pentru o fată de 23 de ani, de la un băiat de 24)

Ca și tine și eu sînt foarte ocupat, trebuie să susțin și eu examenul de stat ; și eu iubesc. Dar m-a impresionat atît de adînc acest curaj de a-ți face confident pe toată lumea încît mai, mai că m-am îndrăgostit de tine. Nu te teme însă, n-am să-ți transform dilema *în...* trilemă ! *(Nu de alta, dar și eu sînt foarte frumos, foarte deștept, foarte bun etc., etc. !...)*

Eu n-am citit prea mult, nu fiindcă nu mi-ar place, dar urmînd o facultate tehnică mi se impun preocupări mai restrînse în acest sens. Am citit doar că o inimă mare nu poate fi deodată lăcaș decît pentru cel mult o iubire. Și mie îmi plac și apreciez mai multe fete ; dar de la a aprecia la a iubi e distanță ca de la vîrful cireșilor la cer ; cireși sînt mulți, cer e doar unul.

Te rog să-mi scuzi îndrăzneala dacă-ți spun că ești o fetiță minunată, cu mult bun simț și mult discernămînt. Dar cred că cel mai mare adevăr din scrisoarea ta este inserat într-o paranteză : cînd spui că L. e sincer, continui în paranteză „vai de ce nu sînt și eu la fel". Livia, a-ți recunoaște un neajuns e un lucru bun, dar asta nu te absolvă de vina ce-o porți. (În paranteză fie spus, minciună nu înseamnă numai a afirma un fals, ci și a ascunde un adevăr. *Deci, în primul rînd, pentru a scăpa pe viitor de asemenea dileme, părerea mea este — și ți-o spun fără ocol — să nu mai superi adevărul.*

Am mai întîlnit oameni cu asemenea dileme, pe care i-aș fi sfătuit să lase inima să hotărască, dar la tine, după cum spui, tocmai ea e încurcată. Dacă ea nu știe, atunci să apelăm la rațiune și la alt sentiment, poate ceva mai puțin frumos și mai puțin înfocat, dar mai nobil și mult mai durabil, la PRIETENIE. Fiindcă, din păcate, iubirea și prietenia nu totdeauna sînt sinonime. Și dacă izvorul iubirii este în primul rînd farmecul, prietenia adevărată izvorăște dintr-o mare putere de caracter și dintr-o asemănare mare ; „acordul felului de a gîndi naște prietenia", spunea Democrit. Și dacă pentru iubire deprinderea uneori devine un dușman, pentru prietenie este poate cel mai mare prieten. E greu de presupus că există oameni perfecți; iubirea într-o zi îi idolatrizează pentru ca-n alta să-i arunce la pămînt. Și dacă-n lume nu există doi oameni cărora oglinda să le întoarcă aceeași înfățișare, cu atît mai puțin pot exista identități ale chipurilor lor interioare. Nu se poate să nu-ți semene unul mai mult.

Dacă nici așa nu poți să te decizi, atunci nu rămîne decît să-i lași să acționeze ei (să fie amîndoi ai tăi — asta nu se poate... Nu s-ar supăra alte fete?) Cel care se va supăra mai puternic citind articolul tău poate te iubește mai mult, cel care te va înțelege și ierta, poate-ți este un mai bun prieten.

Ce m-a întristat în articolul tău e că ne-ai întrebat dacă se pot trăi două vieți, să fii o dată lîngă L. și apoi lîngă M., dar nu ne-ai întrebat ce să facă doi băieți de aceeași vîrstă care ar vrea să se căsătorească cu aceeași fată. E greu de spus cum se va termina (sau mai bine zis... începe); în acest sens iubirea e egoistă, nu se mulțumește cu jumătăți.

POMPILIU B.
Electronică, V. — București

ARTA ȘI PUBLICUL

Citind astăzi din Balzac nu întîmpini nici o dificultate. Dimpotrivă, simți locurile în plus ale textului. Cu alte cuvinte, controlezi lucrurile care se spun acolo. Kafka, pentru a lua alt exemplu, nu are același acces la public. Sînt lucruri care scapă, anumite intensități subterane care țin de optica deosebită cu care Kafka făcea autopsia propriei sale stări de spirit. Dostoievski, privind în aceleași părți ascunse ale sufletului și cu mai multă adîncime decît Kafka, se bucură de o circulație, o înțelegere și o fructificare cum puține cazuri în cultură ne-o pot dovedi. Și asta încă de la începutul veacului. Nu timpul a fost primul factor de valorificare a operei, ci vastitatea de conținut a operei respective. Kafka nu face de fapt decît să extragă un procent din substanța pe care Dostoievski o punea în întregime ca miză a fiecărei opere. Kafka nu are forța să realizeze nici măcar un tip uman, care să egaleze în dimensiune pe oricare din eroii dostoievskieni. Vom putea răspunde că intenția lui a fost alta, și anume nu aceea de a da viață unor oameni definitorii, ci aceea de a dezvălui labirintul răspunderii fără sens, pe care condiția umană o resimte în momentele capitale ale vieții. De fapt, este vorba de o neputință! Kafka n-a putut să facă mai mult. Arta lui rămîne o alegorie repetată, interesantă și adevărată, dar insuficientă și nerezolvată. Pentru că dacă vrei să faci să existe un anumit lucru, sau o anumită stare interioară pe care tu creator o resimți mai puternic, nu o extragi pe aceea ca pe un rest din întregul vieții tale sufletești; numai așa poate avea valoare de existență și numai așa va avea audiența unui public, cînd acea forță interioară a unui creator resimte lumea în întregul ei, cu toate legăturile ei permanente și toate deviațiile particulare, unele față de altele, între ele și împreună cu ele; numai așa o operă poate avea o biologie proprie, și numai prin multiplele valori cu care viața este pusă în joc se poate construi adevărul prin care opera aceea există.

Restrîngîndu-ne la domeniul artei, unde fiind vorba de un limbaj specific, impostura, autenticul și controlul lor pot fi uneori în echivoc, recurgem și aici la exemple. Dacă, de pildă, decupăm dintr-un tablou de Velasquez o porțiune din veșmîntul, să zicem al uneia din infantele pe care le-a pictat, vom avea în față o compoziție non-figurativă, sau dacă e să acceptăm impropriul noțiunii, o lucrare abstractă; mai bună decît oricare din compozițiile celebrităților acestui curent. Nu vrem să spunem că acei pictori abstracți recunoscuți nu au importanța lor; pentru unii dintre ei ea este chiar foarte însemnată. Kandinsky, Mondrian, sînt nume de artiști, care nu țin de capriciile cu care subprodusele unor descoperiri efemere pot face capitole de istoria artei, sau pot conta ca noi experiențe de limbaj artistic. Cu atît mai mult, la numele de prima mînă pe care le-am pomenit, neputința pe care o descopeream la Kafka și pe care o descoperim și la ei, ne face să ne gîndim la o paralizare a funcțiilor de cultură pe care lumea modernă o trăiește. De ce se poate întîmpla o asemenea restrîngere a capacității de cuprindere, cînd doar viața și imaginile ei sînt aceleași? Publicul, nici el nu s-a schimbat prea mult. Ba, chiar numeric a sporit simțitor; asta ține de gradul de civilizație la care s-a ajuns. Felul însă în care se privește astăzi un bun al culturii este altul. Un om de rînd putea să intre înainte într-un muzeu ca să privească un tablou de Andreescu. Poate că nu deosebea calitatea artistică a acestuia de aceea pe care o are un tablou de Grigorescu. Dar putea oricine să vadă și să recunoască empiric tabloul. Și, cu încetul, prin întîlniri repetate cu aceeași imagine pictată, realiza și un spor de înțelegere artistică. Pentru arta modernă acest acces realizat cu încetul este blocat; și ne referim mai cu seamă la acele capitole ale artei moderne care vor să o rupă cu limbajul formal tradițional. E greu să deosebim particularitatea de expresie a unui tablou abstract de aceea a altuia. Ele par să aibă numitorul comun. Nu îl au cînd e vorba de o operă bună! Dar pentru public lucrul așa apare. Iar criteriile de diferențiere pe care critica le înmînează publicului sînt de cele mai multe ori false, și ele nu fac decît să sporească confuzia. Greșeala stă într-un intelectualism artificial, care stă la baza atît a elaborării celor mai multe dintre opere cît și a speculației exterioare prin care acele opere se explică a fi acte ale inteligenței și rafinamentului. Ele pierd acea intimitate a actului artistic, puntea de comunicare și posibilitatea unui contact afectiv, primordial pentru un dialog cu arta. Sensibilitatea artistică recurge neapărat la elementele realului pentru a-și transmite impresia particulară din care naște o operă. Modernul, cu orice preț modern, vrea să depășească realitatea înspre mai adîncul ei, ignorînd-o.

Or, este un fapt elementar că arta vrea să semnifice ceva în plus față de realitatea obișnuită; arta vrea să adauge realității capacitatea de a exista ca suport pentru un demers sufletesc. Și nu se poate face sensibilă o prezență spirituală decît dacă realizezi condiția de a fi sensibilă; pentru acest lucru are nevoie, pur și simplu, de elementele de toate zilele ale realului, de obiectele de fiecare zi ale omului. Prin ele existența poate exista și desfășura, și relația în care le așează, atitudinea pe care o ia față de ea, dau calitatea prin care omul adaugă realității eficiența spirituală de care este capabil. Cu alte cuvinte, arta, singura care va rezista, indiferent de limbajul la care recurge, trebuie să reușească să transmită un comportament valoric față de elementele realului. Nu există dincolo de real nimic altceva decît felul în care artistul, comportîndu-se într-un anumit fel față de real, prin însăși atitudinea care a luat-o, i-a conferit o dimensiune proprie și i-a deschis o perspectivă de ascensiune. De altfel și cuvîntul „realizat" („realizare artistică", „artistul realizează" etc) este purtătorul de sens al realizării în real și prin real — care face transmis orice efort spiritual oamenilor dimprejur, cu care împărtășește și față de care se definește în cadrul aceleiași realități.

Marin TARANGUL

7 arte 7 zile

SINTAGME

Nichita Stănescu — JEDENACT ELEGII, PRAHA, 1959

În colecția de poezie universală „Odeon" a editurii Plamen **din Praga a apărut în condiții grafice remarcabile volumul** „11 Elegii" **de Nichita Stănescu. Traducerea și postfața aparțin** Evei Strebingerová **și lui** Josef Hirsol, **iar prezentarea grafică — lui** Vaclav Bláha. **În cadrul aceleiași colecții au mai apărut volume de versuri semnate de** Auden, Celan, Cummings, Char,

Montale, Pascoli, Queneau, Stevens, Kocbek ș.a.

Editarea lui Nichita Stănescu în Cehoslovacia, alături de acești prestigioși poeți contemporani, ilustrează valoarea și origanilitatea poeziei sale, integrarea ei treptată în contextul lirismului european.

JULES DE LA MADELÈNE — „Marchizul de Saffras" — E.L.U.:
Romanul unui publicist participant la revoluția din 1848, redescoperit de Aragon, după aproape un veac de la moartea autorului.

GEORG LUKACS — „Specificul literaturii și al esteticului" — E.L.U.:
Dialectica esteticii și autoportretul spiritual al unuia dintre cei mai importanți esteticieni marxiști ai epocii noastre.

ALEXANDR CEAKOVSKI — „Logodnica" — E.L.U.:
Întîmplări și caractere semnificative din viața contemporană sovietică.

BOGOMIL RAINOV — „Afacerea Kometa" — E.L.U.:
„Polițism" în zilele noastre.

Cronică subiectivă: „Tandrețe și abjecție"

Spectacolul *Mazilu*, găzduit de „Lucia Sturdza-Bulandra", este format în esență din cinci piese scurte, unite regizoral de *Cornel Todea*. Scrise de la bun început cu un anumit simț scenic, lucrările s-au mulat perfect pe temperamentul regizorului, cîștigînd, prin alăturare, în prospețime și direcție, în cinism și incisivitate. Atributele aparțin și naturii autorului, lucru vizibil din tot ce scrie, iar viabilitatea pretextelor este incontestabilă. Totul se desfășoară *ca la lumina zilei*, autorului rămînîndu-i în această înșiruire de gesturi și situații să apese pînă la strigăt pe ceea ce constituie gest reflex, automatism sau falsă problematizare — de aici falsele noastre drame, tratate cu limbajul comicului, de aici și acea vigoare inteligentă subtilă, proprie lui Teodor Mazilu. Este pentru prima oară cînd un spectacol *fragmentat* conectează cu atîta pricepere atenția subiectului, reacțiile lui fiind dinainte analizate. Este poate o impresie subiectivă. La meritele scriitorului se adaugă cele ale regiei, care, anulînd inutilitățile de orice natură, a precizat la timp intențiile și a creat impresia de continuitate atît de necesară spectacolului de teatru, mergînd pînă la desființarea cortinei, neascunzînd schimbarea decorului, mișcarea fiind gîndită ca parte componentă a ideilor sale.

Metafora din *O sărbătoare princiară*, voit transparentă și grotescă, respiră adevărurile grave: a „morții pentru un zîmbet", a neputinței smulgerii (poate și din lene, dar nu în primul rînd) din socialul înrădăcinat definitiv și imposibil de depășit, sacrificiile cerute și făcute dovedindu-se de multe ori inutile. Este piesa de primă rezistență a spectacolului la care *O plimbare cu barca*, *Cicatricea*, *Pălăria de pe noptieră* și *Cerc vicios* se grăbesc să adauge noi conformisme condamnabile, noi automatisme proprii fugii noastre prin viață. Cele cîteva stridențe de text și interpretare, depistate voit la lectură și vizionare, au fost acoperite de fluxul solid departajat al spectacolului. Rămîne interesantă și instabilitatea gîndită a gradării consumului de inteligență, cînd după una fierbinte (nu caldă) se oferă una mai rece, echilibrul fiind stabil prin umor, cînd aceiași interpreți străbat mai multe bucăți — personajul lui Mazilu, indiferent de nume, rămînînd mereu același, schimbîndu-se doar situațiile. Umorul de subtilitate, integrat unei sclipitoare mișcări interioare a ideilor din prima piesă, face casă bună totuși, spre surpriza noastră, cu superficialitățile aproape de revistă din alte bucăți, în care comicul de situație, departe de a fi forțat, duce spre grotesc. Alăturarea este cel puțin curajoasă, iar mimarea vizibil ușoară a replicilor anunță un dramaturg aparte — și posibil, unul de o factură remarcabilă în viitor, pentru că aici este anunțat drumul său și nu realizat. Trebuie recunoscut că piesele și-au găsit în regizorul Todea și actorul *Octavian Cotescu* doi interpreți desăvîrșiți, la care se adaugă *Petrică*

Gheorghiu, Valy Voiculescu, Ana Negreanu și Violeta Andrei (prezență actoricească pregnantă și convingătoare), care au ocolit tentațiile rămînerii la suprafață, conferind țesăturii ideative temperatura cerută. Este un succes pe care ei îl împart în egală măsură cu dramaturgul.

Baranga în „Travesti"

Vorbind despre Aurel Baranga trebuie afirmată de la bun început calitatea principală a scrisului său: cunoaștere perfectă a meseriei. Succesiunea replicilor, o anume construcție dramatică, o acțiune parcursivă întotdeauna clară și bineînțeles **poanta** din final, uneori dură (**„Fii cuminte, Cristofor"**) smulge spectatorului acel credit necesar pentru următoarea premieră. Am așteptat și aștept **piesa cea mare**, piesa în care dramaturgul să se consume definitiv, plurivalent, grav, evident în funcție de armele sale: umorul viguros, incisivitatea satirei, ancorarea în cel mai strict cotidian. L-am crezut aproape de realizare în cîteva rînduri dar, dezinvolt, a trecut pe lîngă dorința mea. Dramaturg **al zilei**, în „Travesti", Baranga dezamăgește de așa natură încît pierde mult din terenul cîștigat, aproape speriind prin inconsistență. Este o pierdere reciprocă pe linia relației autor-spectator, care nu poate trece fără urme, în plus existînd dovezi certe că autocontrolul a funcționat totuși. (Sînt inserate în text replici care vorbesc despre punctele vulnerabile ale piesei. Și totuși...)

Ideea teatrului în teatru, departe de a fi nouă, include un plus de dificultate peste care nu s-a știut trece. Lumea florilor de hîrtie și a pereților de mucava dovedindu-se, privită de la arlechin, mult mai complicată decît a intuit-o Baranga (de altfel cu vechi state în teatru).

Rolurile jucate afectează pe interpreți consumînd **ceva** din ei și oferindu-le **altceva**, impersonal, ajungîndu-se pînă la urmă la dispariția acelui **prag** dintre realitate și ficțiune. Generalizată, ideea circumscrie un adevăr verificat zilnic, dar jalonarea strictă efectuată de autor oferă speculativ numai punctul de pornire, ceea ce este mai puțin decît insuficient. Împrumutul de cuvinte și idei, citarea unor personalități în funcție de partener, etichetarea subiectivă a gesturilor sînt numai pretexte comice circulate în scopul obținerii substanței dramatice necesare textului. Din păcate, piesa se înscrie pe lista argumentării ideii greșite de efemeritate a literaturii la zi. Și nu de argumente ducem lipsă.

La toate se adaugă faptul că dramaturgul nu a fost servit de regizorul Baranga, vizibil amator în profesie. Mai mult enunțiativ, spetacolul creează dificultăți unor interpreți de talent, efortul lor de a „salva ceva" fiind vizibil (**Marcela Rusu, Nicolae Brancomir, Rodica Popescu, Matei Alexandru**). Prezentul spectacol îi redescoperă dramaturgului unele carențe de construcție, unele instabilități și o anumită grabă de a fi jucat, pe care le-am crezut lăsate undeva în urma experienței sale.

Gabriel IUGA

Cultul maeștrilor

Dacă acei vîrstnici pictori români, foarte puțini, pe care-i numim maeștri, n-ar lucra încă, am avea motive să adăugăm la îndoielile noastre suportabile — în planul artei — uneori creatoare, o neliniște crudă, fără repaus.

Avem nevoie de maeștri ca să putem spera permanent într-un viitor stăpînit, etern. Acest sentiment de definitiv, de existență clasică, uimește și impune în **retrospectiva Henri Catargi.**

În fața invenției tinerilor cauți explicații ca să susții impresia perpetuu nouă de așteptare, încredere și neîncredere, ca să asimilezi opera la valoarea ei reală, posibilă, probabilă. Orice s-ar spune, nu crezi cu totul, uneori îți inventezi credințele, le descoperi și apoi, o viață întreagă, le cultivi pînă devin formă sigură și fond propriu.

Pentru prima oară în fața unui tablou de Catargi știi bine că este opera unui om matur, cu credințe probate, desăvîrșite, și calmul de muzeu al acestei opere este semnul maestrului.

În cuvinte am putea traduce pictura, cu aproximație, astfel: pictură înșelător figurativă, viziune aproape celestă a unui tărîm încă material, peisajele fiind ale unei clipe oprite, portretele fiind ale unor ființe decorative, ciudat de asemănătoare unor imagini întîlnite uneori și în viață.

Nu putem vorbi cu siguranță de viață — sau de moarte — pentru că arta lui Catargi e un extaz domol, princiar, cu nostagia lui Corot, sau și cu alte nostalgii, aflate, pentru reculegerea unui secol sau al altuia, de-alungul istoriei artei.

Cuvintele oferă, de altfel, foarte puține șanse de cunoaștere atunci cînd e vorba de pictură și de muzică. Cel puțin în spațiul strîmt al unei cronici. Cum, de fapt, nimeni nu cred că-și poate imagina muzica după lectura unui tratat, a unei monografii etc. în absența sunetelor sau a imaginii.

Ar trebui să încercăm definirea unui sentiment, a unei stări prin reflex, sentimentul prezenței maestrului, din tot ce știm noi despre maeștri, ferindu-ne, totuși, să-l privim în sală pe bărbatul de 75 ani, prea drept și prea semeț pentru tot ce ne închipuim noi despre această vîrstă.

Tudor OCTAVIAN

ARGUMENTELE RESPONSABILITĂȚII

Dezbătînd activitatea Uniunii Asociațiilor Studenților din Centrul universitar București, potrivit obiectivelor și cerințelor sporite stabilite de Directivele Comitetului Central al Partidului Comunist Român și de Legea învățămîntului, în lumina indicațiilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., la Conferința Națională a cadrelor didactice, pentru formarea multilaterală a viitoarelor cadre de specialiști cu profunde cunoștințe profesionale, animați de nobilele idealuri ale comunismului, participanții la Conferința Uniunii Asociațiilor Studenților din București au insistat în mod deosebit asupra marii responsabilități care revine studențimii noastre în participarea lucidă la perfecționarea procesului instructiv-educativ.

Susținînd cu hotărîre alături de toți oamenii muncii politica generală a partidului nostru care slujește cu devotament năzuințele și interesele fundamentale ale poporului, studenții bucureșteni au ținut să-și afirme din nou recunoștința pentru continua perfecționare a învățămîntului, pentru condițiile optime de studiu și viață care le sînt asigurate și s-au angajat să-și îndeplinească tot mai responsabil și mai deplin datoria de a se pregăti temeinic pentru a deveni specialiști de nădejde, cu o înaltă calificare, militanți devotați pentru înfăptuirea politicii partidului.

Raportul prezentat de Consiliul U.A.S. — București a cuprins și analizat cu atenție complexitatea realizărilor obținute de studențimea bucureșteană în ultimii **sionale trebuie să fie mai intensă și sistematică, să aibă ca principal obiectiv mobilizarea studenților la învățătură, sublinierea sensului politic al răspunderii individuale față de propria instruire.** La Conferință s-a subliniat, de asemenea, necesitatea îmbunătățirii bazei de documentare a studenților prin folosirea mai rațională și mai eficientă a posibilităților de multiplicare de care dispun institutele publicîndu-se cursurile care lipsesc, uneori la disciplinele de bază (Beton și construcții de beton, la Institutul de construcții, Istoria filozofiei la Facultatea de filozofie etc.).

Posibilități multiple pentru o viață politică și spirituală bogată

Cu deosebită atenție s-a oprit raportul asupra aspectelor legate de conținutul ideologic al procesului instructiv-educativ, asupra necesității de a fi îmbunătățită predarea științelor sociale, seminarizarea acestora. În acest sens au fost prezentate experiențele utile realizate de facultățile de Istorie, Filozofie și Drept de la Universitate, Automatică (Institutul politehnic) și Economie generală (A.S.E.), unde s-au realizat seminarii deosebit de atractive în care s-a obținut participarea activă a studenților la dezbaterea unor

cantinele oferă o masă substanțială la circa 60% studenții institutelor din Capitală.

Deplasarea centrului de greutate al activității
cial-gospodărești la nivelul comisiilor sociale ale
cultăților, al comitetelor de cămin și cantină
impulsionat activitatea asociațiilor studențești în
cest domeniu, a întărit controlul obștesc și a lă
considerabil gama de mijloace prin care organizaț
studenților colaborează cu conducerile adminis
tive. S-a arătat că în multe cazuri asociațiile stud
ților au o contribuție efectivă la îmbunătățirea ac
dării burselor, intervin operativ și eficace în re
varea unor solicitări ale studenților (I.M.F., Inst
tul agronomic, Institutul politehnic, I.P.G.G.).

**Este necesară însă activizarea masei de stud
pentru folosirea mai judicioasă a posibilităților e
tente, după cum este necesară și acordarea unei at
ții sporite problemelor de educare moral-cetățenea
a studenților, de formare și dezvoltare a opiniei
lective în problemele social-gospodărești, o mobili
re mai amplă la autogospodărire, la activități or
nizate, la exprimarea unei opinii ferme a colecti
lui împotriva abaterilor.**

De o caldă apreciere s-au bucurat rezultatele multi
obținute de asociațiile studențești în cuvîntul rostit
tovarășul DUMITRU POPA, membru supleant al Co
tetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Co
tetului municipal București al P.C.R., care a sublin
în mod deosebit faptul că prin contribuția pe care
aduc la pregătirea multilaterală a viitorilor special
organizațiile de tineret din institutele bucureștene și-
cîștigat un binemeritat prestigiu în rîndul studenți
Totodată, tovarășul Dumitru Popa a adresat prețio
îndrumări și îndemnuri pentru îmbogățirea conținu
lui muncii politico-educative, pentru perfecționarea f
melor de activitate.

Conferința studenților bu

3 ani, a relevat aspectele critice apărute în munca asociațiilor studențești, propunînd, totodată, măsurile concrete pentru înlăturarea deficiențelor care s-au manifestat pe alocuri. În acest sens, raportul a adus în discuție și metodele folosite de asociațiile studențești pentru participarea cît mai activă la îmbunătățirea conținutului și formei procesului instructiv-educativ, a evidențiat utilitatea permanentei legături între factorii responsabili de la nivelul organizațiilor studențești și conducerile administrative ale institutelor și facultăților.

Atît din raport cît și din discuțiile care au urmat a reieșit în mod pregnant că pregătirea profesională este obiectivul central care catalizează interesul și reacția pozitivă a colectivelor de studenți, dovadă concludentă a atitudinii responsabile a marii majorități a studențimii din Capitală față de cerințele propriei sale instruiri.

Dinamica promovării în ultimii ani ilustrează în mod sugestiv procesul firesc de ridicare calitativă a rezultatelor obținute de studenți pe linie profesională. **Astfel, dacă în 1966—1967 promovau numai 87% din studenți, la sfîrșitul anului universitar 1967—1968 procentul promovaților era de 92%.** Raportul și vorbitorii au ținut însă să sublinieze și foarte serioasele neajunsuri care se mai mențin încă în unele locuri în pregătirea profesională a studenților. Spre exemplu, în sesiunea din iarnă numai 59,1% din studenții bucureșteni au promovat integral examenele. Pe alocuri acest procent înregistrează scăderi de nivel și mai îngrijorătoare (42,2% la Institutul de construcții, 49,5% la Institutul politehnic). La nivelul întregului centru universitar, 4 700 de studenți nu au promovat 2 sau 3 examene, iar 700 de studenți nu s-au prezentat la nici un examen în sesiunea de iarnă. Foarte slabe au fost rezultatele unor ani I, cum au fost cei de la Facultatea de fizică (Universitate) și Facultatea de automatică (Institutul politehnic), unde aproape 80% din studenți n-au promovat integral examenele. Aceste cifre ilustrează elocvent modul superficial de a aborda problema pregătirii profesionale în care se complac unele colective studențești, din fericire tot mai puține. Aceeași lipsă de responsabilitate o dovedesc și unii studenți care manifestă un interes scăzut pentru preluarea critică a cunoștințelor predate, mulțumindu-se să acumuleze mecanic, să înregistreze doar ceea ce li duce finalmente în rîndurile studenților mediocri. **Raportul și o seamă dintre vorbitori s-au oprit, de asemenea, asupra cauzelor care au generat situațiile amintite, relevînd, între altele, că rezultatele slabe obținute de unele colective studențești sînt datorate în cea mai mare măsură neglijării obligațiilor universitare în decursul anului de studii, pregătirii în asalt în cele 3—4 zile pe care studenții le au la dispoziție pentru un examen în timpul sesiunii.** Cu deosebită asprime a fost criticată tendința unor studenți de a absenta nejustificat de la cursuri și seminarii, de a nu-și preda la timp proiectele și lucrările de laborator. Astfel, în anul universitar trecut au fost sancționați pentru absențe 10 000 de studenți, iar 700 au fost exmatriculați. Semnificativ este faptul că majoritatea absențelor au fost înregistrate tocmai la anii care au obținut rezultatele cele mai slabe. Spre exemplu, anul I de la Facultatea de fizică a înregistrat în semestrul I al acestui an universitar 1 900 de absențe, ceea ce s-a simțit în sesiunea de iarnă cînd numai 20% dintre studenți au promovat integral examenele. **Conferința a subliniat în mod ferm necesitatea ca organizațiile studențești să dovedească o intransigență sporită față de tendințele de superficialitate și desconsiderare a obligațiilor universitare, să abordeze cu mai multă eficiență problemele profesionale, urmărind aspectele esențiale ale acestora, rezolvînd fondul lor și nu laturile mărunte, lipsite de importanță decisivă, intervenția asociațiilor studențești în problemele pregătirii profe-** **probleme ale politicii interne și externe a partidului și statului nostru, a unor aspecte esențiale ale ideologiei marxist-leniniste.** Vorbitorii au arătat acordul lor cu poziția exprimată în raport, potrivit căreia **cunoașterea aprofundată a problemelor politice și ideologice, informarea largă a studenților privind toate aspectele acestora trebuie realizate cu participarea activă a asociațiilor studențești, sub îndrumarea lor atentă și sistematică.**

Referitor la informările politice, una dintre formele de bază ale pregătirii politico-ideologice a studențimii, s-a subliniat necesitatea adoptării unor metode tot mai variate de prezentare și discuție a problemelor politice, necesitatea lărgirii conținutului acestor informări, precum și a concentrării atenției asupra unor dezbateri care să aibă mai mult în vedere problemele politicii interne a partidului și statului nostru.

Deosebit de interesante au fost relatările cu privire la acțiunile organizate în unele institute și facultăți. Astfel s-a arătat că teme ca „Aspecte ale luptei pentru unitate națională" (A.S.E.), „Criza sistemului valutar capitalist" (Institutul politehnic), „Probleme actuale ale tineretului lumii" (Universitate) s-au bucurat de aprecierea unanimă a studenților care au participat în număr mare la dezbateri. Implicit, a fost formulată concluzia că sporirea formelor și metodelor de a stimula participarea activă a masei de studenți la dezbateri, dialogul pe teme politice este una din căile prin care se poate ajunge la realizarea unei excelente pregătiri politico-ideologice a studențimii. În atenția conferinței au fost și problemele ridicate de experiența încă redusă a ateneelor studențești pe a căror agendă este necesar să se înscrie probleme de educație ateist-științifică a studenților și acțiuni mai hotărîte pentru dezvoltarea spiritului civic și promovarea normelor de comportament specifice profilului comunist al studențimii.

Și pe plan cultural studențimea bucureșteană a obținut succese însemnate în anii din urmă. A crescut simțitor eficiența manifestărilor cultural-artistice și sportive, s-au diversificat și au atras mai mulți studenți acțiunile organizate de casa de cultură și cluburile studențești, au intrat în funcțiune noi cluburi la A.S.E. și Institutul de arhitectură, s-a lărgit considerabil sfera preocupărilor cenaclurilor literare. În activitatea turistică și sportivă au fost cuprinși permanent peste 20 000 de studenți. Raportul a ținut însă să specifice că asociațiile studențești nu au fost totuși suficient de exigente cu conținutul manifestărilor cultural-artistic.

Spiritul gospodăresc — un atribut necesar

Preocuparea pentru perfecționarea structurii și conținutului procesului instructiv-educativ se împletește armonios cu grija atentă a partidului și statului pentru îmbunătățirea bazei materiale a învățămîntului superior. Noile spații de învățămînt date în folosință la începutul anului universitar la Institutul de arhitectură și A.S.E., cele 1 000 de locuri în cămine și cantinele pentru 3 000 de persoane care au fost puse în acest an la dispoziția studenților indică preocuparea permanentă de a se asigura studențimii cadrul optim pentru însușirea cunoștințelor de specialitate. Sub acest aspect și discuțiile au arătat că este necesară o mai susținută preocupare pentru folosirea integrală a mijloacelor materiale destinate îmbunătățirii continue a condițiilor de viață și studiu.

În domeniul activităților social-gospodărești, în Centrul universitar București s-au acumulat experiențe extrem de utile, s-au obținut realizări însemnate, au crescut sarcinile și răspunderile organizațiilor studențești, ale masei de studenți. Actualmente, peste 24 000 de studenți bucureșteni locuiesc în cămine, iar

TELEGRAMA ADRESATĂ D
ȚIILOR STUDENȚILOR DIN

COMITETU
AL PARTIDULUI
TOVARĂȘULUI

Cu emoție și recunoștință, noi, reprezenta
studențimii din Capitală, întruniți în Conferi
Uniunii Asociațiilor Studenților din Centrul U
versitar, vă transmitem sentimentele de drago
și stimă, o dată cu legămîntul ferm de a mu
cu pasiune și perseverență pentru pregăti
noastră ca specialiști cu formație multilater
militanți activi pentru construirea socialismulu
comunismului în România.

Dezbaterile din forumul nostru studențesc s
înscris sub însemnele atmosferei politice de
tuziasm general care a urmat actului de la 2 M
tie, eveniment de ample dimensiuni și rezona
în viața socială și politică a țării, cînd popo
român și-a reafirmat voința fermă și unanimă
a înfăptui neabătut politica consecventă a pa
dului închinată dezvoltării și înfloririi națiu
noastre socialiste.

În acest an jubiliar al aniversării unui sfert
veac de la eliberarea patriei, în anul Congres
al X-lea al P.C.R., bilanțul realizărilor Român
socialiste înmănunchează și perfecționarea co
nuă a școlii superioare, condițiile minunate
studiu și de viață ce ne sînt create nouă, c
care ne pregătim în amfiteatrele Almei Ma
pentru a purta cu cinste mai departe făclia
inței și culturii românești. Integrîndu-se ar
nios și necesar în vastul ansamblu de mă
adoptate pentru perfecționarea economici, a
ții de stat și obștești, pentru adîncirea conti
a democrației socialiste, aplicarea Directive
C.C. al P.C.R. și a Legii învățămîntului, indi
țiile practice date de conducerea partidului
Conferința Națională a cadrelor didactice, au
clanșat noi energii, au stimulat potențialul c
tor al studențimii și al corpului profesoral
învățămîntul superior.

Susținînd pe deplin chemarea la întrecere
dresată de studenții Facultății de filozofie ti
retului universitar al patriei, participanții la C
ferință au analizat cu maturitate și răspund
valoarea muncii desfășurată în amfiteatre, în
blioteci, în laboratoare, pe tărîmul pregătirii
litico-ideologice și cultural-artistice și au stab
în spiritul hotărîrii unanime de a ne integra
efervescența creatoare care a cuprins între
țară, măsuri de perfecționare a activității pr
sionale și obștești a studenților din Capitală.

Conștienți că posibilitățile de care dispun
pentru realizarea dezideratelor noastre sporesc
ponsabilitățile sociale și politice pentru fiec

CONF
ST

...reşteni

INŢA UNIUNII ASOCIA-
NIVERSITAR BUCUREŞTI

ENTRAL
NIST ROMÂN,
E CEAUŞESCU

i, vom participa activ la toate formele
i de învăţămînt şi în activitatea de cer-
iinţifică, acordînd, indiferent de dome-
care ne pregătim, o atenţie deosebită în-
oncepţiei marxiste despre lume şi viaţă,
ării politicii creatoare a partidului şi sta-
tru.
nări şi conferinţe a fost exprimată ho-
turor studenţilor de a-şi intensifica efor-
rsonale în pregătirea profesională pentru
rea cu succes a examenelor sesiunii care
ptă, a fost reafirmată dorinţa entuziastă
ţilor absolvenţi de a se prezenta la locu-
uncă unde vor fi repartizaţi. Analiza ac-
oastre a reliefat posibilităţile de îmbogă-
versificare a manifestărilor cultural-artis-
tive şi turistice, de valorificare a ini-
studenţeşti care trebuie să-şi găsească
cîmp de afirmare în practica muncii din
şi facultăţi.
entanţii studenţilor din Centrul nostru
ar au subliniat totodată importanţa per-
i activităţii organizaţiilor noastre, nece-
dîncirii preocupărilor de îmbunătăţire a
şi metodelor folosite pentru educarea co-
a studenţilor, pentru creşterea rolului
r în dezvoltarea ascendentă a şcolii su-
româneşti.
lin conştienţi de răspunderile ce ne re-
transmite mîine, la viitoarele locuri de
umina ştiinţei şi culturii ce o preluăm
ştrii noştri dascăli, îndrumători ai atîtor
de inimi şi minţi tinere însetate de a-
de înţelepciune, ne angajăm cu întreaga
iinţă că promisiunile ce le facem azi,
fine realităţi, că acestea vor fi coordo-
lemne ale activităţii noastre, ale spiri-
ru întreprinzător.
că sîntem martori şi părtaşi la afirma-
iei pentru munca paşnică şi creatoare a
socialiste române şi a calităţii sale, că
întreg tineretul ţării constituim un de-
de nădejde al Partidului Comunist Ro-
rimăm adeziunea noastră deplină la po-
rnă şi internaţională a partidului şi sta-
tărîrea de a participa cu tot entuzias-
ei noastre la slujirea intereselor po-
omân, la înfăptuirea aspiraţiilor sale de
şi prosperitate, la munca însufleţită a
popor pentru înflorirea României so-

UNII ASOCIAŢIILOR
DIN BUCUREŞTI

Convergenţa unei evoluţii: activitatea obştească a studenţilor într-un cadru unitar

Cerinţa exprimată de majoritatea vorbitorilor, fundamentată în mod principial şi judicios încă în raportul de activitate, cu privire la desfăşurarea muncii politico-ideologice şi profesionale a studenţilor într-un cadru unitar, a ocupat în dezbateri un loc distinct. Existenţa celor două organizaţii — au arătat vorbitorii — a creat unele bariere organizatorice artificiale, a complicat în repetate rînduri viaţa de organizaţie la unele nivele, îndeosebi la facultate, institut şi centru universitar.

Discuţiile purtate au conturat aspecte esenţiale din activitatea lor, oprindu-se asupra formelor care au creat numeroase paralelisme, născînd astfel suprapuneri şi, nu o dată, confuzii, irosiri inutile de energie organizatorică.

Conferinţa a relevat faptul că cele două organizaţii ale tineretului universitar se caracterizează, încă de la crearea lor, prin tendinţa neîntreruptă de a-şi îmbunătăţi, de a-şi perfecţiona viaţa internă în scopul unei desfăşurări sistematice, convergente a activităţii lor multiple, în scopul dezvoltării disciplinei politice, profesionale şi sociale a studenţilor. Astfel, încă din 1956, cînd în mediul universitar activau nu mai puţin de şapte organizaţii de tineret autonome — de la sindicatele studenţeşti la asociaţiile ştiinţifice sau la cele sportive cu conducere centrală studenţească — s-au luat măsuri de concentrare a muncii, simplificîndu-se structura acestor organizaţii şi unificîndu-le, treptat, sarcinile.

Cu trecerea anilor, în contextul existenţei simultane în viaţa tineretului universitar a două organizaţii — U.T.C. şi asociaţiile studenţilor — au continuat, în mod inevitabil, să se manifeste o seamă de paralelisme. **„În faţa existenţei unui scop comun — crearea şi perfecţionarea climatului politic, social, ştiinţific şi cultural în mediul universitar — trebuie să dezvoltăm la studenţi pasiunea pentru studiu şi responsabilitatea faţă de pregătirea lor sub toate aspectele** — a arătat în cuvîntul său George Scripcaru, preşedintele C.U.A.S. din Institutul de petrol, gaze şi geologie. **Este firesc aşadar să nu mai putem susţine că preocuparea pentru pregătirea profesională trebuie să revină unui singur resort — comisia profesională a asociaţiei studenţeşti. De fapt, munca politică a organizaţiei U.T.C. are drept principal ţel tot asigurarea pregătirii viitorilor specialişti pentru activitatea productivă şi socială, iar preocuparea asociaţiilor studenţeşti pentru activitatea profesională incumbă, în primul rînd, un ţel politic major: pregătirea pentru muncă a tinerei generaţii!"**

„Apare evident, astfel, faptul că cele două organizaţii nu-şi pot separa sarcinile, ele trebuind să acţioneze unitar, pentru că însăşi activitatea profesională a studenţilor şi îndrumarea ei de către organizaţiile noastre — U.T.C. şi asociaţiile studenţeşti — nu poate fi ceva strict delimitat de la organizaţie la organizaţie — a adăugat Ion Amăriuţă, secretarul Comitetului U.T.C. al Institutului politehnic. **Această activitate caracteristică mediului nostru trebuie aşezată, însă, în centrul unui complex de acţiuni bine gîndite şi bine precizate, care să aibă drept scop pregătirea specialistului multilateral, cu un solid bagaj profesional, cu un larg orizont politic şi ideologic, cu o bogată cultură generală. Experienţa a dovedit în repetate rînduri că munca politică şi munca profesională sînt, în primă şi ultimă instanţă, două componente inseparabile ale aceluiaşi proces".**

Înseşi rezultatele noastre cele mai bune — a argumentat justeţea aceleiaşi cerinţe Florin Popa de la I.M.F. — **au fost rodul întrepătrunderii activităţii celor două organizaţii, al unirii eforturilor noastre organizatorice şi politice, pledînd, convingător, pentru adoptarea acestei măsuri.**

Plenara din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 a C.C. al P.C.R. a arătat, de altfel, cu deplină îndreptăţire, în urma unei analize minuţioase, că **„existenţa în facultăţi a două organizaţii de tineret, cuprinzînd aceiaşi membri şi avînd aceleaşi preocupări, a dus la crearea unor paralelisme în munca educativă, la dispersarea forţelor şi la supraîncărcarea studenţilor".**

Paralelisme, aşa cum s-a relevat nu numai la Conferinţa Uniunii Asociaţiilor studenţilor pe centrul universitar, ci şi la unele conferinţe din facultăţi şi institute, se constată în trei verigi ale activităţii organizaţiilor U.T.C. şi asociaţiilor studenţilor. Acestea sînt: facultatea, institutul şi centrul universitar. La verigile extreme — anul de studii şi conducerea centrală — se acţionează unitar, deoarece există un singur organism.

Experienţa acumulată pînă în prezent dovedeşte că, în timp ce la aceste două verigi, unde activitatea este unitară, se poate vorbi de o eficienţă a muncii, la verigile intermediare existenţa celor două organizaţii nu numai că duce la crearea unor paralelisme, ci îngreunează munca sub toate aspectele sale.

Perfecţionarea muncii este un atribut al organizaţiilor noastre după Plenara din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 a C.C. al P.C.R. — a constatat Conferinţa. Astfel, în aceşti doi ani au fost continuate eforturile pentru îmbunătăţirea structurii şi activităţii celor două organizaţii, în scopul sporirii eficienţei muncii lor, al realizării unei prezenţe active în viaţa universitară, cu o deplină competenţă în toate sectoarele — profesional, politic-ideologic, cultural şi sportiv-turistic. ACEASTA TENDINŢA CONTINUA SPRE PERFECŢIONARE ŞI, ÎN ACELAŞI TIMP, SPRE SIMPLIFICAREA MUNCII — AU PROPUS ÎN UNANIMITATE DELEGAŢII LA CONFERINŢA — TREBUIE DEZVOLTATA ŞI FINALIZATA CREATOR. Se consideră, astfel, că este necesar să existe în facultăţi o singură organizaţie a studenţilor ca formă specifică de organizare a Uniunii Tineretului Comunist în mediul universitar. Ar urma, în virtutea propunerilor prezentate, ca structura acestei organizaţii în noua formă preconizată — **organizaţie politică şi militantă, parte integrantă a organizaţiei unice revoluţionare a tineretului patriei noastre — să păstreze actuala structură a organizaţiilor U.T.C. la toate nivelurile.** Este, aşa după cum ne arată experienţa şi însuşi mersul lucrurilor, măsura cea mai eficace, care ar putea fi adoptată în vederea eliminării tuturor paralelismelor şi suprapunerilor, pentru dinamizarea şi dezvoltarea vieţii de organizaţie a tineretului universitar.

STUDENŢII BUCUREŞTENI, PRIN DELEGAŢII LOR LA CONFERINŢA UNIUNII ASOCIAŢIILOR STUDENŢILOR PE CENTRUL UNIVERSITAR, AU HOTARÎT SA ADRESEZE ACEASTA PROPUNERE COMITETULUI CENTRAL AL U.T.C. ŞI CONSILIULUI U.A.S.R., PENTRU A FI STUDIATA ŞI, ÎN CAZUL CA I SE VA RECUNOAŞTE OPORTUNITATEA, SA FIE PUSA ÎN DEZBATEREA FORULUI SUPREM STUDENŢESC — CONFERINŢA UNIUNII ASOCIAŢIILOR STUDENŢILOR DIN ROMÂNIA.

La sfîrşitul dezbaterilor, a luat cuvîntul tovarăşul ION ILIESCU, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului. Dînd o înaltă apreciere spiritului combativ, seriozităţii care au dominat lucrările conferinţei, vorbitorul a evidenţiat preocuparea matură a asociaţiilor studenţeşti pentru crearea unei atmosfere serioase de studiu, a unui climat social şi politic vital pentru procesul de pregătire şi educare a generaţiilor de studenţi.

„Consider pozitiv faptul că problemele pregătirii profesionale — a spus în acest sens tovarăşul Ion Iliescu — **problemele procesului de învăţămînt au stat în centrul dezbaterilor, pentru că în ultimă instanţă sarcina centrală a întregii noastre activităţi este legată de rezultatele pregătirii profesionale a studenţilor noştri. Avem o mare sarcină socială şi organizaţiile de U.T.C., asociaţiile, independent de cadrul organizatoric în care vom continua această activitate, trebuie să contribuie la înfăptuirea acestui obiectiv fundamental al instituţiilor de învăţămînt superior, de a pregăti cadre necesare economiei naţionale, diferitelor domenii de activitate — sociale, culturale, ale frontului nostru ideologic.**

Este o sarcină patriotică de mare răspundere căreia trebuie să i se subordoneze întreaga noastră activitate, care alături de factorii ceilalţi din institutele de învăţămînt superior trebuie să ajute la formarea unor intelectuali devotaţi cauzei construcţiei socialismului în ţara noastră. Din acest punct de vedere consider că dezbaterile au relevat o preocupare matură a colectivelor noastre studenţeşti, a majorităţii studenţilor, pentru imprimarea unei atmosfere serioase de studiu, pentru preocupări intelectuale înalte, pentru perfecţionarea neîncetată a procesului de învăţămînt".

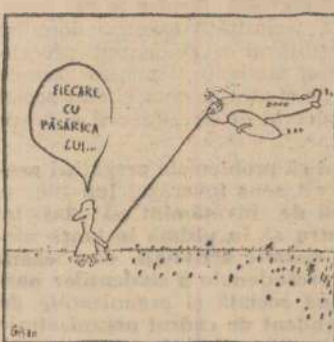
Salutînd, în principiu, ideea Conferinţei studenţilor bucureşteni de a înainta spre analiză celei de-a VII-a Conferinţe a U.A.S.R. propunerea privind adoptarea unei singure forme de organizare a muncii U.T.C. în mediul universitar, tovarăşul Ion Iliescu a arătat că aceste măsuri vor duce la îmbunătăţirea activităţii sub toate aspectele, la folosirea mult mai raţională a cadrelor, la sporirea rolului comisiilor pe domenii de activitate, la eliminarea neajunsurilor care se mai fac simţite în viaţa de organizaţie.

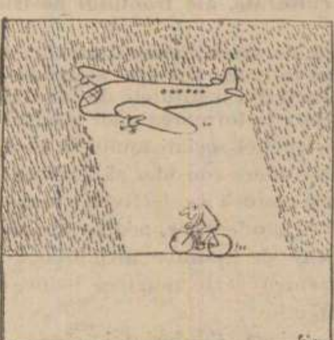
„În aplicarea măsurilor despre care s-a discutat în Conferinţă — a spus în continuare vorbitorul — **trebuie să ţinem cont de două cerinţe fundamentale: să se creeze cadrul de desfăşurare a activităţii Uniunii Tineretului Comunist în rîndurile studenţimii, asigurîndu-se Uniunii studenţilor caracterul de organizaţie revoluţionară, parte integrantă a U.T.C.; să se asigure realizarea optimă a acelor elemente care reprezentau asociaţiile studenţeşti şi, în primul rînd, includerea în Uniune a tuturor studenţilor.**

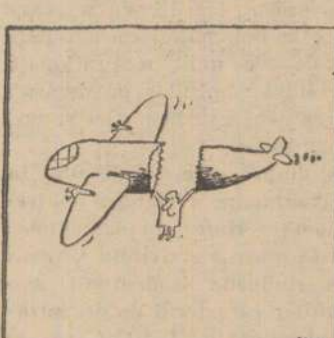
Ovidiu PĂUN
Dragomir HOROMNEA

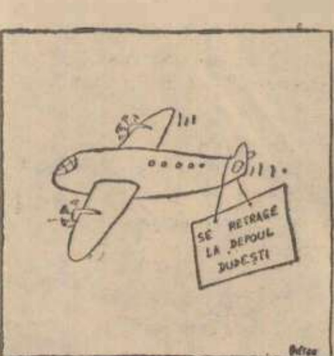
Cinci caricaturi de V. CRIȘAN

Expoziție neobișnuită

La Stockholm a fost deschisă o expoziție ale cărei exponate au putut fi nu numai văzute, ci și auzite și simțite. Expoziția intitulată „Simte!" permite vizitatorilor să pătrundă într-o sală cu aspect de junglă, în care își pierd simțul de orientare, încercînd senzația de surpriză și chiar teamă. Se trece apoi printr-un gang cu pereții de oglindă și podeaua inegal înclinată, la capătul căruia vizitatorul este îmbarcat într-un mic carusel. O altă „atracție" este o imensă sferă sonoră, intitulată „Il Maestro", străbătută de raze luminoase, pe care vizitatorul trebuie să le evite prin anumite mișcări ale corpului, declanșînd în felul acesta o muzică electronică. Expoziția a fost pregătită de arhitecții Gustav Classon și Eric Söriing din Stockholm sub motto-ul „Test pentru experiențe senzoriale și stări emoționale".

Umor studențesc

Studentul ce se pregătește pentru sesiunea de toamnă urmează o rațiune simplă: nu vrea să fie un pierde-vară!

★

Donjuanul de la Industrie ușoară a știut la examen un singur subiect: filarea.

★

Unui chiulangiu de la Electrotehnică frecvența îi provoacă ...tensiune.

★

Dilema unui student de la Filozofie: dacă materia e unică cum am putut să cad la două materii?

★

De ce m-am înscris la Academia de studii economice? E simplu: cei de la Politehnică sînt politehniști, cei de la Drept — juriști, cei de la Arte —artiști. Noi, cei de la Academie sîntem însă academicieni!

★

Unii fotbaliști din echipele studențești rămîn și în sesiune credincioși sistemului de joc aplicat pe teren: 4—2—4 sau 4—3—3. Ba, unii mai adaugă și portarul: 1—4—3—3.

★

Un restanțier cu experiență nu mai are încredere în cuvîntul examinatorilor: prea l-au amînat de multe ori.

★

Expedițiile chimiștilor au loc pe vase de... laborator.

★

Tîmplarul era foarte mirat: Auzi, cum poate cineva să convoace la ședință o... catedră?

500 000 lire sterline pentru teatru

La Bristol a fost lansat recent un apel pe plan național pentru strîngerea unui fond de 500 000 lire sterline, necesar modernizării și dezvoltării lui Royal Theatre (Old Vic) din Bristol și a teatrului alăturat, Coopers Hall. Directorul artistic al teatrului a arătat că noul proiect, realizat de arhitectul Peter Moro, prevede un centru teatral regional cu o arhitectură modernă, dar care să nu strice cu nimic frumusețea sălii de spectacol a celui mai vechi teatru din Anglia.

„Meduza II" în acțiune

Întreprinderea pentru lucrări sub apă din Gdansk a construit o cabină pentru scafandri, denumită „Meduza II". Ea este construită din plăci de oțel, are 9 tone, o lățime de 2,30 m și o înălțime de 1,80, și loc pentru trei persoane. Este înzestrată cu aparate de măsură și cu butelii de oxigen pentru o durată de 60 ore. În partea exterioară are 2 reflectoare. În toamna trecută constructorii au stat timp de cinci zile sub apă la o adîncime de 24 m. În curînd

ei vor face o nouă experiență și vor rămîne sub apă timp de 17 zile. În sezonul viitor „Meduza" va fi folosită la lucrările de întreținere a barajului din Solina, la o adîncime de peste 50 metri.

Un muzeu al... lămpilor

O particularitate a colecțiilor Muzeului regional din Krosno (R.P. Polonă) o constituie colecția de lămpi de petrol. Ea cuprinde cîteva zeci de exponate, începînd cu prima lampă a lui Lukasiewicz din 1863, și pînă la lămpile de la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului nostru. Provin nu numai din diferiți ani, dar și din mai multe țări. Ele trezesc interesul miilor de turiști și pasiunea

colecționarilor. Colecția din Krosno se bucură de faimă în numeroase țări îndepărtate. Unele din exponatele ei au fost prezentate la expozițiile organizate peste hotare. Recent au fost expuse la Chicago și la Detroit, unde au trezit un viu interes.

Iugoslavia, țara festivalurilor

După Italia, R.S.F. Iugoslavia este țara cu cele mai multe festivaluri de muzică ușoară, apreciază revista „Muzica e dischi". În 1968, cele mai remarcabile au fost: Festivalul de la Zagreb, Festivalul „Primăvara la Belgrad" și micul festival internațional, acela de la Split, intitulat „Melodiile Adriaticii". S-au mai desfășurat: un „festival-turneu" pe coasta Adriaticii, încheiat la Rijeka, Festivalul muzicii de jaz de la Liubliana și Festivalul tineretului de la Subotica. La Dubrovnic s-a desfășurat „Festivalul festivalurilor", la care au fost prezente cele mai apreciate melodii ale festivalurilor anului.

Ediția a XI-a a Festivalului de la Opatija (un „San-Remo iugoslav") a încheiat seria festivalurilor iugoslave din anul 1968.

Prima orchestră complet integrată

Discriminarea rasială din S.U.A. afectează și componența orchestrelor simfonice, cele mai multe neavînd nici un instrumentist de culoare. De aceea, dirijorul Benjamin Steinberg a constituit o orchestră — prima de acest fel — în care mai mult de jumătate din numărul instrumentiștilor sînt negri. Primele spectacole ale orchestrei, denumită „Simfonia Lumii Noi", cu un repertoriu întocmit în așa fel încît să fie accesibil maselor, s-au bucurat de succes, criticii muzicali apreciind orchestra drept un remarcabil colectiv simfonic.

Timpul liber... în afara timpului

Hélène Brobecker a petrecut o lună în peștera Olivier din masivul Audibergue în cadrul unei noi experiențe organizate de celebrul speolog Michel Siffre. Tînăra cercetătoare a declarat: „Totul s-a petrecut foarte bine, dar sînt bucuroasă că revăd soarele; am suferit din cauza frigului.

Am citit mult și am ascultat muzică. Contrar previziunilor mele n-am vorbit singură pentru a-mi înșela singurătatea; am ascultat... tăcerea. Am cunoscut importanța timpului liber în cursul unei experiențe în afara timpului.

Hélène Brobecker, care a suportat perfect claustrarea sa voluntară, este decisă să încerce o experiență nouă, de lungă durată.

Aerotrenul și-a făcut primele probe

Din nou Franța la ordinea zilei. După Concorde aici și-a făcut primele încercări vehiculul experimental „Aerotrenul 02". Acesta se prezintă numai la jumătatea mărimii sale reale. Vehiculul pe pernă de aer a atins viteza de 380 km pe oră pe linia experimentală de 4 km de la Gometz-le-Chatel. Pe lîngă actuala linie se află în construcție o a doua destinată în același timp aerotrenului și motorului electric liniar al lui Merlin și Gerin. La cea de-a doua linie, bara centrală din beton va fi înlocuită de una din aluminiu. În luna iunie vor începe încercările vehiculului de 40 de locuri, al cărui trafic va fi complet silențios. Dar șantierul cel mai spectaculos rămîne cel al construirii căii definitive (36 km între Paris și Orleans), destinat vehiculului care este actualmente în curs de montare la Bourget și care va transporta 80 de pasageri la 400 km/h și a cărui propulsie este asigurată de o elice.

Inamicul public nr. 1

Știați că femela țînțarului Anofel provoacă mai multe victime omenești chiar decît cancerul? Aceasta este agentul intermediar al malariei, febrei galbene, elefantismului și multor alte malarii mortale. În fiecare an două milioane de oameni mor datorită malariei. În unele părți ale Americii țînțarii se înmulțesc așa de repede și sînt atît de numeroși încît constituie un pericol chiar pentru economie. Ca probă, este suficient să cităm plîngerile celor ce se opună la stațiunile de odihnă de pe litoral. Unii dintre cercetătorii societății Standard Oil Company au niște vești nu prea plăcute pentru acești mari ucigași. Ei au descoperit o metodă de luptă împotriva lor, foarte utilă și mai ales foarte sigură. Metoda este cu atît mai interesantă cu cît nu atacă fauna, flora sau omul.

Întocmai ca și D.D.T.-ul invenția societății nu este o otravă. Cu toate acestea, nici țînțarii cei mai viguroși nu-i pot rezista. De fapt, specialiștii s-au gîndit să-și distrugă dușmanul încă din stadiul de larvă, pentru ca acesta să nu apuce să muște nici măcar o dată. Noul produs este obținut pe bază de petrol și este răspîndit pe suprafața apei într-o peliculă foarte fină. Patru kilograme sînt suficiente pentru a acoperi o suprafață de un acru. Insecticidul stă pe apă un timp anumit, iar apoi dispare. El acționează asupra larvelor care vin la suprafață să respire și cărora le blochează căile respiratorii. Astfel, larvele mor prin sufocare.

„Stăpînul lumii" s-a tocit

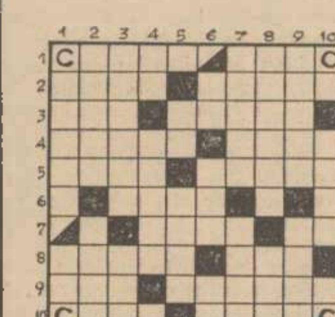
Așa numeau budiștii de pe valea Bamian, din Afganistan, statuia lui Buda de 175 de picioare înălțime și pe care ei o considerau prototipul perfecțiunii. Sculptată cu 18 secole în urmă într-un suport masiv de stîncă, ea este armonios împodobită cu o serie de peșteri interioare. Aici contemplau călugării budiști învățăturile profetului lor. Dar musulmanii care au invadat valea în epoca următoare i-au gonit pe budiști, iar vremea și-a pus amprenta neiertătoare pe statuie, distrugîndu-i fața și mîinile. Astfel, din vechea formă a perfecțiunii n-a mai rămas decît amintirea. Totuși, și astăzi statuia se impune prin înălțimea ei.

Etc

ORIZONTAL: 1) Bună de pus pe foc — Ca-n palmă; 2) Pregătit pentru semănat — Mai multe — nu se poate; 3) Pițigoi — Bine afumat; 4) A prinde bine — Cetate șahistă; 5) Pe locul trei — Tras pe jos; 6) Privește; 7) Lovește mingea — Munte!; 8) Extras din scoarță — Cai de mare; 9) Prefix auditiv — Suflată; 10) Nume feminin — Secționat.

VERTICAL: 1) Coafate artistic — Da capo al fine; 2) Inestetice — Nu pot fi trecuți cu vederea; 3) Eșuări — Bătut în cap; 4) Bețe! — Sifutii; 5) Silabă de trompetă — Noroi; 6) Pronume — Ceașcă; 7) Dau în stradă — Între hotare; 8) Patru la pătrat — Interjecție de uimire; 9) Astfel de... — Pisică; 10) Cute! — Nimic mai mult — Cal.

Anton MOREANU

SOLUȚIA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

VORBE

ORIZONTAL: 1) Infinit — Ah; 2) Ciorap — Str; 3) Rat — Iahnie; 4) Egoiști — Pa; 5) Agate — Gin; 6) Ereti — Bat; 7) Cana — Lulea; 8) R — Igiena — R; 9) Arcasi — Nit; 10) Neant — Stea.

TÎNĂRUL MARX ȘI TINEREȚEA MARXISMULUI

Niciodată în istoria gîndirii umane opera unui filozof n-a fost supusă de urmași unor interpretări atît de diverse și de contradictorii ca aceea a lui Karl Marx. Au existat desigur discipoli peste secole ai lui Aristotel, disputa dintre aristotelienii scolastici și cei dialectici, după cum au existat adepți ai lui Kant, adversari ai săi și neokantieni, neoconfucianism, neohegelianism etc. Dar nici unul n-a iscat atîtea controverse, școli de gîndire, autointitulări monopolizatoare și stigmatizări acuzatoare, pentru a nu mai vorbi de profesiunea bine retribuită de antimarxist. Adevărați marxiști-leniniști sau marxiști pur și simplu dogmatici și revizioniști, marxiști progresiști și marxiști conservatori, adversari totali ai marxismului sau adversari parțiali ai marxismului, teoreticieni care admit doar metoda marxistă, dar resping concluziile ei, adepți ai materialismului istoric, dar critici ai materialismului dialectic și invers, sociologi care-l socot valabil doar pentru secolul XIX, dar depășit pentru secolul XX, economiști care aplică marxismul în lucrările lor, dar îl renegă în prefață — toată această galaxie de gînditori, curente, mișcări sociale și politice nu face decît să confirme imensa influență pe care a exercitat-o și o exercită în lumea modernă și contemporană ideile revoluționare ale lui Marx, faptul că aceste idei sînt mai vii ca oricînd.

Opera lui Marx nu este un ansamblu finit și mort, care poate să fie dat celor care explorează trecutul, ea este în centrul marii lupte care are loc între exploatați și exploatatori în acest secol de trecere la socialism pe scară mondială.

Pe de altă parte, marxismul nu s-a ivit din neant, n-a ieșit într-o bună zi înarmat din creierul fondatorului său, așa cum s-a născut Minerva din capul lui Jupiter. El s-a constituit ca o concepție despre lume, ca metodă și teorie a revoluției în strînsă legătură cu descoperirile științelor naturale și progresele practicii revoluționare ale clasei muncitoare. Aderarea lui Marx la principiile comunismului și descoperirea de către el a clasei muncitoare, prin intermediul muncitorilor parizieni, precedează cu puțin elaborarea materialismului dialectic și a teoriei materialiste a istoriei. La rîndul său, această muncă de aprofundare teoretică are repercusiuni asupra activității sale revoluționare, asupra luptei pentru înzestrarea acțiunii clasei muncitoare cu un fundament științific.

Diferitele sale scrieri, dintre care unele ca : „Manuscrise economico-filozofice din 1844", „Ideologia germană", „Mizeria filozofiei", „Manifestul Partidului Comunist", „Capitalul" și altele, reașezate în contextul lor istoric, sînt martorii activității sale și ai dezvoltării gîndirii sale pe care noi o vedem — în strînsă legătură cu aceea a lui Engels — modificîndu-se, îmbogățindu-se, aprofundîndu-se pe măsură ce știința realizează noi descoperiri, pe măsură ce se îmbogățește experiența și forța luptelor muncitorești, pe măsură ce marxismul înlocuiește curentele utopice și mic-burgheze din mișcarea muncitorească.

Un loc cu totul aparte în dezbaterea operei lui Marx îl ocupă scrierile sale din tinerețe — celebrele „Manuscrise economico-filozofice din 1844" și alte lucrări din aceeași perioadă — în care tînărul Marx se afla încă sub influența gîndirii hegeliene și practica o filozofie speculativă cu caracter general antropologic. Unii autori încearcă chiar să opună această perioadă (pînă la 1845) întregii evoluții ulterioare a lui Marx și să rețină speculațiile sale cu privire la ideologie, la umanism și la alienare (teme atît de controversate în gîndirea socială contemporană), pentru a-și întemeia atacul împotriva a ceea ce ei numesc „autorul Capitalului". Procedeul acestor filozofi burghezi este pe deplin explicabil. Între cele două faze ale dezvoltării gîndirii marxiste — **cea din tinerețe,** în care conceptele ideologic, umanism și alienare sînt doar teme ale unei dialectici speculative cu privire la esența umană abstractă și eternă **și cea de maturizare,** în care Marx definește aceste concepte într-un context social-economic și descoperă dialectica relațiilor sociale necesare și formele istorice în care ele se manifestă — predilecția acestora pentru prima fază apare firească, logică.

Pe plan teoretic, ideologia poate funcționa și ca știință, cu condiția ca în afirmarea ideologiei unei clase să nu intervină nimic care să o facă să se teamă de adevăr sau să contravină rigorilor metodologiei științifice. Marx a arătat că clasa muncitoare, clasă revoluționară care luptă pentru abolirea claselor, are nevoie în mod organic să cunoască adevărul și deci ideologia ei **poate și trebuie** să aibă un caracter științific. În același timp, Marx vedea în ideologia societății burgheze „un proces al elaborării iluziilor acestei clase despre ea însăși" și avertiza că mistificarea ideologică sau ceea ce el numea „iluzia ideologică" nu va înceta decît o dată cu dispariția antagonismelor de clasă de orice fel. Într-un cuvînt, caracterul științific al ideologiei marxist-leniniste constituie o temă **de luptă** și nicidecum un atribut inerent și intrinsec care însoțește ideologia noastră oricînd și în orice condiții. Este, cu alte cuvinte, un lucru care a trebuit și trebuie mereu demonstrat, am spune **cucerit** — deoarece condițiile grele ale luptei politice pe plan național și pe plan internațional generează presiuni și tentații de abatere de la adevărul științific, de cultivare a „iluziei ideologice" și chiar de mistificare a opiniei publice. În asemenea condiții, ideologia încetează de a mai fi știință și desigur s-ar putea continua firul logic și susține că încetează implicit de a mai fi **ideologie marxist-leninistă.**

dialectica ideilor

Se obișnuiește să se atribuie asemenea abateri de la știință unor cauze ca dogmatismul sau denaturările generate de „cultul personalității", sursă a unor noi iluzii ideologice. Știința marxistă nu se poate însă mulțumi cu niște explicații care rămîn pe planul ideilor sau al psihologismului social și ar trebui desigur cercetat mai adînc și mers pînă la **structurile politice** sau suprastructurile care permit ca fenomene de acest gen să devină dominante în stat și să folosească puterea pentru a se impune mai mult sau mai puțin vremelnic.

Știința cere ideologiei să fie critică și autocritică, să nu se ferească de adevăr — oricît de neplăcută ar fi descoperirea și recunoașterea lui, să nu admită ignorarea sau poleirea contradicțiilor sociale, să nu se lase ispitită de prezentarea în roz a realității. Știința nu este o colecție de legități și certitudini ușor descoperite, ci un proces îndelungat și dureros de experimentări și verificări, de decantare a erorilor, de concluzii așteptate și altele neașteptate, care răstoarnă ipoteza sau premisa. Metodologia științei cere confruntare cinstită cu punctele de vedere adverse, recunoașterea rolului erorii în cercetare, respectul absolut al faptelor. Pentru a fi și a rămîne știință, ideologia marxist-leninistă trebuie să onoreze mereu și mereu aceste cerințe. În această privință, să reamintim indicațiile partidului nostru cu privire la necesitatea de a desfășura activitatea ideologică într-un climat științific, de schimb liber de păreri, de cercetări și căutări și nu de calificări și etichetări împotriva oricărei păreri noi, care duc la frînarea gîndirii creatoare marxiste.

Umanismul constituie o latură fundamentală a concepției marxiste, care se exprimă cu aceeași forță în **„Capitalul"** ca și în **„Manuscrisele economico-filozofice din 1844".** Am putea spune chiar că el capătă un conținut mai puternic și o orientare mai precisă atunci cînd, dintr-o teorie speculativă care atîrnă în zona abstractă a esenței umane, el prinde „carne și sînge" în cadrul istoric și social definit în noua filozofie a eliberării omului de servituți materiale și spirituale.

Umanismul marxist nu este un conceot utooic. care apare automat ca rezultat al instaurării puterii proletare. Și el este o **temă de luptă** și ca orice luptă presupune succese și înfrîngeri, progrese și pași înapoi, pentru a nu mai vorbi de erori. Fnotul că, în raport cu anticipările lui Marx, revoluția nu s-a produs simultan în țările cele mai dezvoltate, ci acolo unde lanțul imperialist prezenta verigi mai slabe, în țări rămase în urmă economic și cultural, a cerut ca lupta noilor state socialiste să fie dusă pe mai multe fronturi în condiții grele și adverse, ceea ce și-a pus amprenta și pe alocuri chiar a deformat și maltratat umanismul marxist. Eliberînd pe om de cele două patetice blesteme — exploatarea și forța stihinică a societății — socialismul creează premisele cele mai favorabile pentru un umanism care înseamnă deopotrivă satisfacerea nevoilor materiale și a libertății spirituale, nu numai pentru colectivitate, ci și pentru fiecare individ, posibilitatea deplină de afirmare multilaterală a personalității umane. Pe o temelie atît de solidă, acest ideal poate și trebuie să fie clădit cărămidă cu cărămidă, ca o „cetate a omului", așa cum a proiectat-o Marx.

Alienarea, descrisă de Marx ca rezultat al unei structuri sociale orientate către continua frustrare a producătorului de aspectul material al muncii și de semnificația sa spirituală, nu este decît produsul secundar al dezumanizării. Întruchiparea socială a umanismului marxist — elimină alienarea și efectele ei.

Procesul de alienare la care viața socială îl constrînge pe individ în „societatea industrială" constituie o temă favorită a sociologiei contemporane. Herbert Marcuse, filozoful la modă în Occident, care în ultima vreme revendică tot mai insistent statutul de marxist, face o critică virulentă aparatului tehnologic modern ca forță dominantă a societății capitaliste, care aplatizează omul și-l reduce la o singură dimensiune. Și Marcuse pornește de la scrierile din tinerețe ale lui Marx, dar el descrie alienarea ca un efect al aparatului productiv modern pe care-l vede ca pe un fel de Moloch atotcuprinzător și lipsit de contradicții, în interior, ceea ce îl duce la concluzii greșite în privința dispozitivului forțelor revoluției.

*

A trecut un veac și un pătrar de la Manuscrisele din 1844 și ideile lui Marx continuă să-și manifeste tinerețea în lumea socialismului, în disputele științifice ale vremii, în luptele greviste și de stradă, în agora și în universități, în întreaga atmosferă a epocii noastre dramatice.

Marx se află în centrul furtunoasei mișcări studențești de **contestare** a vechii societăți nu numai pentru că cele mai numeroase mișcări și curente din sînul ei îl proclamă deschis ca dascăl al lor, ci și pentru că nu există un alt punct de sprijin teoretic și științific în gîndirea contemporană pentru respingerea totală a societății capitaliste. Este semnificativă pentru tinerețea marxismului apariția în publicația **„Harvard Crimson"** a studenților Universității de elită a Americii, citadela modernă a imperialismului, a unui editorial în care se cere predarea unui curs de marxism de către un profesor marxist.

Silviu BRUCAN
Aurelian COSMAȚCHI

„Fața“ și „reversul“ monedelor occidentale în criză

Explicațiile de ordin general ale crizei sistemului valutar occidental cît și ale celor de conjunctură care au declanșat zguduirile monetare din ultimii doi ani sînt cunoscute. Soldul anual al balanței de plăți a S.U.A. s-a menținut pasiv pe o perioadă îndelungată după război datorită, în special, exportului de capital și imenselor cheltuieli militare făcute de Statele Unite în străinătate. Aceasta a însemnat că, anual, americanii cheltuiau mai mult decît încasau și că, deci, diferențele erau simpli bani de hîrtie, chiar dacă se numeau dolari. Faptul i-a făcut pe posesorii surplusului de dolari din străinătate să se întrebe dacă într-adevăr ceea ce dețin ei este „tot atît de bun ca aurul“ — expresie lansată în urma conferinței de la Bretton Woods din 1944, cînd s-au pus bazele actualelor rînduieli monetare occidentale. În această situație, mulți și-au adus aminte că S.U.A. se angajaseră să preschimbe dolarii în aur și, pe baza convertirilor, peste 12 miliarde dolari-aur au trecut Atlanticul. Astfel, „fuga“ de dolar a luat proporții și, ca urmare, valoarea acestuia a scăzut permanent față de cea stabilită oficial — 35 de dolari uncia. Piața dublă a aurului — compromisul prin care s-a ieșit din situația „explozivă“ din martie 1968 — a confirmat acest lucru, căci, alături de piața oficială, a început să ființeze piața liberă, unde aurul primește cotații în funcție de cerere și ofertă; rezultatul: în martie 1969 uncia de aur atinge 48 dolari (deci o valoare a dolarului cu 40 la sută mai mică decît cea exprimată de relația oficială). Neîncrederea în dolar, ca de altfel și în lira sterlină, a angajat, din necesitatea asigurării continuității tranzacțiilor internaționale, alte valute în efectuarea acestora și, anume, pe acelea care la un moment dat au o poziție mai bună pe piață, ca reflectare a situației economice a țării respective. Pe piața occidentală există astfel monede mai căutate și altele mai puțin căutate. Această împrejurare a accentuat mișcarea de capitaluri dintr-o țară în alta cu scopul de a înscrie fondurile respective în alte valute cu situație mai bună, mișcare pe care englezii au simbolizat-o: hot-money (bani fierbinți), expresie ce reușește să sugereze destul de bine febrilitatea acestor deplasări de capitaluri, atît ca simptom cît și ca manifestare a stărilor de tensiune existente la un moment dat pe piețele monetare occidentale. S-a creat astfel o țesătură complicată, instabilă și foarte sensibilă la orice fisuri, recesiuni economice ce sînt reproduse imediat pe piața monetară.

Acesta este — extrem de succint — ansamblul aspectelor economico-financiare oferit de actuala „față“ a monedelor occidentale aflate în criză. Pe „reversul“ lor, însă, se înfățișează tabloul unor importante implicații și contradicții politice între diferitele țări occidentale.

Faptul apare firesc, fiind în legătură cu două considerente principale. În primul rînd, este știut că relațiile monetare nu sînt altceva decît o reflectare a celor economice. Piața monetară occidentală este una din oglinzile cele mai bune ale situației economice a diferitelor țări și ale schimbării acesteia. Actualele înfruntări între monede nu sînt altceva decît reflectarea schimbării raportului de forțe dintre principalele țări capitaliste. Atotputernicia dolarului este un fapt terminat, pentru că hegemonia absolută a S.U.A. asupra principalilor „parteneri“ occidentali nu mai există practic. Ponderea Statelor Unite în producția și comerțul capitalist a scăzut relativ, iar celelalte țări occidentale au cîștigat procentele pierdute de americani. Continua slăbire a lirei sterline este expresia permanentelor pierderi de poziție ale economiei britanice. Dimpotrivă, întărirea mărcii vest-germane reflectă întărirea economică a R.F.G. Pentru a demonstra cît de sensibilă este piața monetară la schimbarea raportului de forțe este de ajuns să amintim că, în ciuda expansiunii economice a R.F.G. din ultimii ani, în 1967 — cînd această țară a cunoscut o recesiune — nimeni nu s-a grăbit să-și stabilească depunerile în mărci, ci dimpotrivă. Atunci însă cînd, în 1968, economia R.F.G. s-a aflat într-o situație bună deplasările de fonduri către piața vest-germană au fost masive, făcîndu-se în detrimentul celei franceze datorită dificultăților în care se afla francul. În aceste condiții înfruntările au depășit cadrul „monetar“, căpătînd un pronunțat caracter politic. Acestea apar cu multă putere în evidență, mai ales în momentele de criză acută. Refuzul vest-german de a revaloriza, în noiembrie, marca a fost considerat de toți observatorii occidentali drept o demonstrație de forță economică, din care R.F.G. a încercat să tragă avantaje politice. Ea a „preferat“ în locul revalorizării mărcii — atît de solicitată de partenerii săi occidentali, și în primul rînd de americani — să-și exporte surplusul balanței sale de plăți sub forma creditului de stat, deosebit de avantajos din punct de vedere politic. Ca răspuns, generalul de Gaulle a replicat cu un „NU“ categoric devalorizării francului.

Aici intervine al doilea considerent foarte important — decizia în problemele monetare este unul din atributele esențiale ale suveranității de stat și nici o țară occidentală nu a dovedit că este dispusă să-și transfere acest atribut vreunui organ suprastatal sau să procedeze la vreo acțiune care să-i lezeze suveranitatea în numele unor „interese comune“. De aceea, orice fapt vizînd o asemenea acțiune „comună“ a dat naștere la grave contradicții politice între țările occidentale. Aflate în situații economico-financiare și politice diferite, principalele țări occidentale adoptă poziții diverse, uneori complet contradictorii, în privința oricăror acțiuni, de la rezolvarea unor situații de conjunctură pînă la reforma sistemului monetar occidental. „Solidaritatea“ monetară mult proferată este departe de a fi un fapt. Ea nu se manifestă decît atunci cînd interese trecătoare, de conjunctură, o cer. Fostul președinte Johnson s-a grăbit să-l felicite pe generalul de Gaulle cînd acesta, în noiembrie, a decis în cele din urmă să nu devalorizeze francul — pentru că Statele Unite erau primele interesate în aceasta. Pozițiile S.U.A. și Franței rămîn, însă, divergente în principalele probleme ale sistemului monetar occidental.

Orice încercare de a impune o „solidaritate“ s-a dovedit neviabilă și a fost sortită eșecului. O asemenea încercare — planul Barre (după numele inițiatorului ei) — făcută în cadrul Pieței comune în vederea unificării politicii monetare a „celor șase“, s-a lovit de obstrucțiile a numeroși membri, întrucît urma să fie pusă în practică prin intermediul și dirijarea unui organism suprastatal, fapt de natură să lezeze interesele diferitelor țări. De altfel, din aceleași motive, preconizatele lichidități suplimentare, așa-numitele „drepturi speciale, de tragere“, al căror drept de emisiune și repartizare ar fi atribuit F.M.I., (Fondului Monetar Internațional), nu au fost ratificate de multe guverne, neîntrunind, cel puțin deocamdată, procentajul necesar punerii lor în funcțiune.

După cum se vede, între „fața“ și „reversul“ monedelor occidentale există o legătură strînsă — un complex de contradicții economico-financiare și politice puternice între țările occidentale.

Ilie ȘERBĂNESCU

SPANIA CU ȘI FĂRĂ STAREA EXCEPȚIONALĂ

In spatele leului de bronz, simbolul imobil al puterii, parlamentarii madrileni studiază acum dezavantajele „imobilismului“...

„Imobilismul“ politic spaniol, practicat de 30 de ani, și-a anunțat... „coma“, în urma abrogării, la 25 martie, a legii excepționale decretată la 24 ianuarie și prevăzută să dureze pînă la sfîrșitul lui aprilie. Mobilul instaurării legii a fost, paradoxal, același care a determinat abrogarea ei: starea socială eruptivă din Spania franchistă.

Mișcările studențești, desfășurate pe fondul acțiunilor muncitorești au creat o asemenea stare de efervescență încît Caudillo, care, printre altele, vrea să-și celebreze „victoria“ de acum 30 de ani într-o scenografie optimistă, a preferat să... acorde apropiatelor serbări oficiale un cadru, pe cît posibil, impermeabil la tot ce ar putea aduce aminte de sumbra inchiziție administrativă. Imposibil... Deși actul abrogării nu rezolvă adînc nimic, el poate fi considerat ca un efect al luptei între durii din guvern care cedează în fața reprezentanților liberalizării (din același guvern).

În 1966 măsurile care au inițiat democratizarea, pe anumite porțiuni, a vieții sociale, ar fi: eliberarea presei de sub cenzura preventivă, dreptul muncitorilor de a-și alege comitete de întreprindere (permițînd comuniștilor și socialiștilor accesul, fie și parțial, la activitatea politică legală), precum și dizolvarea sindicatului falangist al studenților, au produs în cadrul mișcării democratice un sens convergent, culminat cu demonstrațiile studențești din ianuarie 1969, considerate de o amploare fără precedent.

Alarmați de împingerea limitelor liberalizării, durii („azules“ — albaștrii) au replicat cu o vivacitate devenită tradițională, prin adoptarea unor legi „forte“, care sancționează cele mai modeste proteste drept delicte politice grave. Cum legea excepțională oferă, în concepția guvernanților mai mult, aceasta a fost instaurată ca un corolar al „simpatiei“ pentru... ordine și, după cum am văzut, retrasă la momentul... oportun (de astă dată oportunitatea nu a mai fost opera exclusivă a secunzilor franchiști). Era și cazul ca militarii să execute o repliere diplomatică, cînd însuși ministrul economiei a atras atenția asupra repercusiunilor economice ale atmosferei opoziționiste din fabrici (100 milioane de franci au „fugit“ din țară numai în ianuarie, ca urmare a impacienței capitalului de investit în fața tulburărilor care au contaminat întreaga viață industrială spaniolă). Cît despre studenți, cel mai expresiv barometru al furtunii politice hispanice, aceștia au demonstrat în continuare, cu toate „furcile caudine“ pe care administrația franchistă le-a ridicat cu o ambiție demnă de o cauză mai bună. Catalizată de partidul comunist, întreaga mișcare democratică spaniolă capătă acum amploarea pentru care legea excepțională a fost impusă și pentru care s-a retras, cu o lună mai devreme. Ziarul „Le Figaro“ scria în acest sens: „Mișcarea sindicalistă clandestină — în special „comisiile muncitorești“, în care un rol hotărîtor îl au comuniștii, singura organizație politică de opoziție într-adevăr puternică și structurată — a căpătat o asemenea greutate încît nici patronii, nici guvernul n-o mai pot ignora“. După cum se știe, pînă și biserica, sacra instituție seculară, nu mai este tentată să se mențină într-un „imobilism“ nerentabil și încearcă să-și anunțe acomodarea la scena politică turnantă a Spaniei de azi.

După trei decenii de cordialitate întreprinzătoare, dialogul între stat și biserică a înregistrat recent ample disensiuni. Inoculat printre prelați, „morbul“ antiguvernamental nu a determinat vreo grevă a sutanelor, dar oficiali de calibru ai episcopatului, cum ar fi episcopul de San Sebastian sau Vicente Enrique y Tarancon, arhiepiscopul de Toledo, au declarat, fără menajamente, că simpatizează la maximum mișcarea democratică. La Madrid, Barcelona și Bilbao, slujitorii celei mai... puternice și insondabile forțe, divinitatea (care trebuie reprezentată pe pămînt de o mînă forte, dar cu „priză“) au protestat împotriva generalului. Biserica s-a hotărît să facă „totalul“ riscului de perspectivă al propriului succes printre „sufletele tulburate“, în condițiile în care va continua să-l echivaleze pe Caudillo cu Madona administrativă a Spaniei. „Totalul“ fiind obținut ca alarmant, capelele s-au orientat delicat și la timp, episcopii și-au fabricat veto-ul într-o imediată plasă care se strînge sobru în jurul celui mai impetuos strateg al catolicismului de sub Pirinei, Caudillo.

Abrogarea accelerată a legii excepționale se intercalează, așadar, într-un context politic în care relațiile între guvern și forțele politice care activează pentru democratizarea vieții publice nu mai pot continua după principiul rigid al dicteului oficial franchist.

Partidul Comunist Spaniol, comitetele muncitorești și, bineînțeles, asociațiile studențești de stînga au determinat o asemenea recrudescență în mișcarea politică încît asistăm la deteriorarea tot mai sensibilă a bastioanelor ideologice ale guvernării lui Franco: sistemul de guvernămînt, armătura juridică anacronică, biserica. Deși cu oroarea declarată a pluralizării puterii politice Caudillo trebuie să asiste în fond la marcarea ei: trebuie să asculte azi șuieratul tăios al cazanului cu aburi social, atîta timp și atît de inutil ermetizat.

Radu BUDEANU

MAPAMOND STUDENȚESC

● La Universitatea Aoyama Gakuin din Tokio a apărut primul număr al noii reviste lunare a studenților, „Aoyama tribune“. Ea continuă tradiția unei reviste, „Aoyama Trojan“, care după 18 ani de existență a fost silită să-și înceteze apariția ca urmare a retragerii ajutorului financiar acordat de autoritățile universitare. Noua publicație și-a propus să-și achite obligațiile financiare numai din ajutorul benevol al studenților.

● In concordanță cu recomandările UNESCO, Universitatea din Caracas înființează o catedră dedicată educației adulților. Această catedră va stimula cercetările în problema educației permanente, pe plan interdisciplinar.

● O primă întîlnire între muncitori și studenți a avut loc la Universitatea din Copenhaga sub lozinca „Putem munci împreună?“. Întîlnirea a fost rezultatul concret al unei hotărîri adoptate în toamna trecută de conducerea D.S.F. (Uniunea Națională a Studenților Danezi). Noi întîlniri sînt programate luna aceasta.

● Guvernul ceylonez a hotărît să înființeze o universitate budistă la Anuradhapura. Această universitate nu este destinată numai studiului, ci și, în mod special, cercetărilor asupra culturii și religiei budiste.

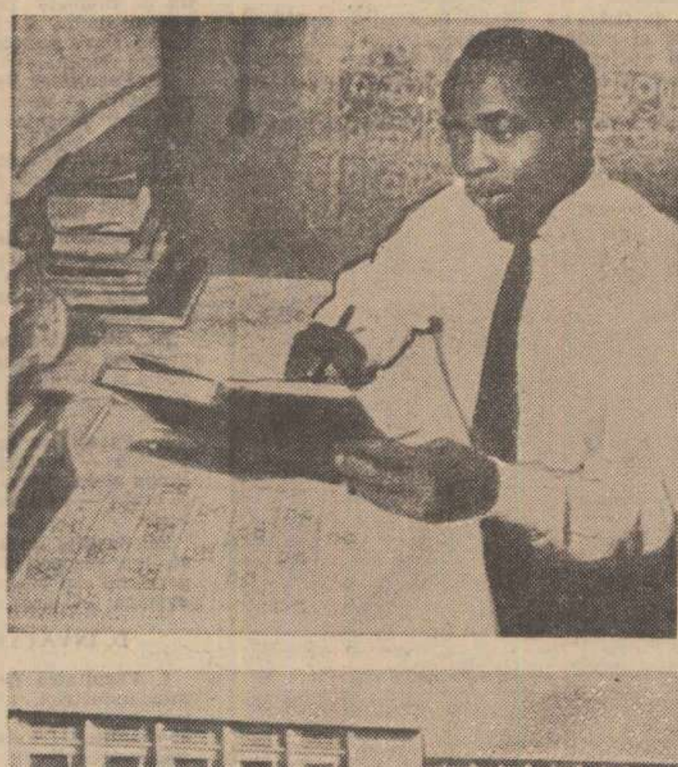
OPȚIUNILE STUDENȚIMII AFRICANE

În casa lui Simon Kiba, directorul revistei „Afrique Nouvelle" din Dakar, se întîlnesc în fiecare duminică 10—20 de studenți ai Universității din capitala Senegalului. Sînt — printre ei — alături de senegalezi, și tineri din Volta Superioară, Republica Africa Centrală, Mali, Mauritania. Amfitrionul mi-a mărturisit că, de cîțiva ani, adică de cînd cultivă consecvent relații directe cu mediile studențești, orizontul său — ca ziarist și animator al celei mai prestigioase publicații de limbă franceză din vestul african — beneficiază în amploare și profunzime. „Foarte frecvent cînd „facem numărul" în redacție, ne gîndim la felul în care studenții din Dakar vor întîmpina cutare sau cutare material — îmi spunea el. **Pentru că studențimea și, în general, tinerii intelectuali africani se afirmă tot mai mult ca un ferment important al progresului țărilor noastre. Opinia lor nu poate fi în nici un caz ignorată".** N-a fost prea greu să mă conving, în chipul cel mai concret, de spusele sale. Am participat la cîteva întîlniri găzduite de Kiba care, adesea din simple causerii fără pretenții, izvorîte pur și simplu din dorința de amuzament, se metamorfozează în adevărate „symposioane", de înaltă ținută intelectuală, pe cele mai diverse teme ale realității africane. La prima întîlnire de acest fel la care am asistat s-a discutat, între altele (citez la întîmplare) despre regimul matriarhal al unor populații din Niger, reducerea burselor de stat oferite studenților Universității din Dakar, ultimele interpretări ale Bibliei, constituirea primului sindicat al șefilor de trib (!) în Volta Superioară, diferențele dintre limbile vorbite de două populații tot din Volta Superioară, modificările survenite în orientarea politică a revistei „Jeune Afrique"... Toate, într-o singură după-amiază. Discuții animate, susținute de preopinenți adesea înfierbîntați (dar nedepășind limitele permise de argumentele aflate la îndemîna lor), revelatoare pentru preocupările multiple ale tinerilor intelectuali africani, și poate mai mult, pentru receptivitatea lor deosebită la tot ceea ce le poate îmbogăți cunoștințele. Am străbătut o dată cu automobilul, în tovărășia a doi studenți senegalezi, distanța dintre două localități din provincia Casamance. Vreme de cîteva ore, cît a durat călătoria, tovarășii mei, ambii începători în a învăța engleza, s-au exersat aproape continuu în limba lui Shakespeare, abordînd toate temele îngăduite de vocabularul însușit de ei pînă atunci.

Rîvna de a se instrui în orice împrejurare, în cele mai diverse domenii, preocuparea de a-și apropia și însuși pe o întindere cît mai mare problemele mediului național și social căruia îi aparține, fervoarea afirmării unor poziții proprii, cît mai realiste și lucide, și confruntarea sinceră, deschisă a acestora, sînt, toate, componente ale imaginii de ansamblu pe care ți-o oferă studențimea africană de azi.

INSTITUT ȘI UNIVERSITATE

Cetatea universitară se constituie la 6 kilometri nord-vest de Dakar, pe cornișa Fann a peninsulei Capului Verde. Clădirile sînt dispuse ordonat, de o parte și de alta a unei largi magistrale axiale. Spre sud — facultățile de Drept și de Științe; spre nord — Medicina, Farmacia, Literele. Simetria o tulbură, într-un mod cu totul firesc, INSTITUTUL FUNDAMENTAL AL AFRICII NEGRE (IFAN). Prestigios centru științific, cu o tradiție de peste 30 de ani, IFAN — îmi spunea directorul său, renumitul islamolog prof. Vincent Monteil — „se consacră cercetării omului african în mediul său natural și social". L-am vizitat înainte de a mă consacra Universității propriu-zise. Institutul face aproape corp comun cu Universitatea — profesorii sînt în același timp cercetători; africanologii mai tineri au trecut pe sub aula Universității; actualii studenți beneficiază activ de marile posibilități de pregătire oferite de biblioteca, laboratoarele și institutele de cercetări ale IFAN. Foarte modern echipat, IFAN cuprinde, între altele, un laborator de fonetică experimentală, consacrat studierii idiomurilor africane și un laborator de radio-carbon 14 ce servește la stabilirea vîrstei relicvelor arheologice de natură organică (unul din puținele obiective științifice de acest gen de pe continent). Din cei 100 de cercetători care lucrează astăzi la IFAN, peste 45 sînt africani.

Universitatea a apărut mult mai tîrziu, abia în 1959, adică în ajunul obținerii independenței de către majoritatea statelor africane din vestul continentului, foste posesiuni franceze. Concepută după modelul instituțiilor similare din metropolă drept cel mai important centru de învățămînt superior al Africii Occidentale Franceze, Universitatea a evoluat în funcție de desfășurarea procesului decolonizării. În tot acest timp, instituția n-a încetat să se dezvolte și să se întărească. Numărul studenților, de pildă, a crescut de la 1 285 în 1959 la peste 3 500 în 1968. Astăzi Universitatea rămîne în continuare un focar de instrucție la nivel superior, de anvergură continentală; vin aici să studieze tineri din 42 de țări ale lumii. Cei mai mulți sînt bineînțeles senegalezi; dar laolaltă cu ei învață tineri din Dahomey, Togo, Guineea, Volta Superioară, Mali, Mauritania, Tunisia, Camerun, ca și din țări anglofone ca Nigeria, Ghana, Sierra Leone, Liberia. Printre studenți întîlnești și francezi, danezi, iranieni, libanezi, suedezi.

Instituție senegaleză, Universitatea din Dakar are totuși un corp profesoral alcătuit, deocamdată, în majoritate din cadre universitare franceze. Acordurile franco-senegaleze, încheiate după obținerea independenței țării, prevăd însă africanizarea corpului profesoral, în condiții care să nu afecteze nici nivelul învățămîntului, nici cel al cercetării. Despre perspectivele dezvoltării în următorii cîțiva ani ai Universității, am discutat cu cîțiva dintre profesorii ei. Opinia generală este că prin crearea recentă a unor Universități în două state apropiate, Coasta de Fildeș și Camerun, afluența tinerilor spre Dakar ar putea să scadă. Dar, se apreciază în același timp, dezvoltarea învățămîntului în Senegal, căruia autoritățile — în ciuda dificultăților de ordin economic și financiar ale țării — îi acordă o atenție specială (și îi alocă, din bugetul național, o cotă corespunzătoare acestei atenții) va putea asigura în următorii ani creșterea efectivului de studenți ai Universității.

Foarte interesat să cunosc mai detaliat unele din convingerile, preocupările, idealurile studentului african, am avut șansa de a-mi împărtăși dorința profesorului Pierre Fougeyrollas, decanul Facultății de psihologie socială a Universității. Șansă, deoarece domniei sale îi apăruse pe piață cu puțin timp înainte o carte („Modernisation des hommes-L'exemple du Sénégal") care cuprinde, între altele, rezultatele unei anchete sociologice întreprinse în rîndul studenților Universității din Dakar. Prof. Fougeyrollas mi-a putut împărtăși, așadar, prin exemplificări copioase, unele din constatările sale privind atitudinea studenților față de preocupările, aspirațiile, ideile care îi animă, aprecierile lor asupra unor realități concrete ca, de pildă, despre menirea Universității în care studiază, problemele desăvîrșirii procesului de decolonizare, cu deosebire în cultură, artă, educație etc.

O problemă comună culturilor africane — indiferent dacă e vorba de țări foste colonii franceze sau engleze, constă în impunerea utilizării unei limbi de largă circulație. Trebuie optat între folosirea unei limbi africane sau a francezei, sau, respectiv englezei, iar, în primul caz, și între diferitele idiomuri africane vorbite în fiecare stat al continentului. După constatările profesorului Fougeyrollas, în relațiilor cotidiene, studenții dakarezi utilizează în mod curent franceza, mult mai mult decît o limbă africană, deși majoritatea lor covîrșitoare, atunci cînd sînt întrebați, își mărturisesc dorința de generalizare a introducerii în învățămînt a unei limbi africane, în ciuda tuturor dificultăților de început pe care o asemenea întreprindere le comportă. Chiar pentru acei studenți — puțini care se declară pentru utilizarea în continuare, în învățămînt a limbii franceze, prevalează sentimentul că limbile africane sînt totuși cele mai apte de a exprima spiritualitatea africană, de a pune în valoare deplin mijloacele sale de expresie, voința omului african de a-și confirma valorile proprii sale personalități, alienată în secolele dominației coloniale. Universitarul african — student sau profesor — se înregimentează ca element activ în cadrul tendințelor, în continuă afirmare pe continent, care militează pentru demistificarea falsurilor, de sorginte colonială sau neocolonială, privind pretinsa inferioritate a valorilor tradiționale africane sau incompatibilitatea între progres și datele fundamentale ale civilizațiilor africane. Un singur exemplu, sugestiv — în scopul lichidării tezei inferiorității limbilor africane, a posibilităților lor sărace de exprimare: fizicianul atomist senegalez Cheikh Anta Diop a prezentat în fața unui auditoriu cu un nivel de pregătire intelectuală medie o prelegere pe teme de specialitate în olof (principala limbă vorbită în Senegal); demonstrația a reușit pe deplin.

Problema lingvistică, mai frapantă poate decît multe altele, nu epuizează însă opțiunea studentului african pentru valorile tradiționale ale continentului. În chestionarele anchetelor sale, prof. Fougeyrollas a introdus întrebarea: „Față de care tradiții specific africane vă simțiți mai atașat?" Răspunsurile au relevat pe de o parte importanța acordată caracterului pronunțat colectiv al vieții sociale africane (de altfel se și zice în mod curent că „africanul nu poate fi individualist"), pe de alta prețuirea valorilor artei continentului — literatura orală, dansurile, muzica, îmbrăcămintea tradițională.

Declarîndu-se pentru promovarea valorilor tradiționale ale civilizațiilor continentului și acționînd în consecință, tînărul intelectual african respinge, în general, acele instituții sau moravuri moștenite care frînează, în concepția sa, progresul. Între ele, perpetuarea sistemului castelor, ce se manifestă încă în anumite pături ale societăților africane și obiceiul ca tînărul care se căsătorește să ofere un dar de o valoare deosebit de mare părinților viitoarei sale soții. Sînt, acestea, subiecte de actualitate, și nu numai în mediile rurale africane cum s-ar putea crede: am avut prilejul de a asista la discuții, pe această temă, deosebit de pasionate, deoarece porneau de la un fapt concret: proiectul de căsătorie a doi studenți aparținînd unor caste diferite...

Ceea ce animă însă în primul rînd mediile studențești africane este, fără îndoială, pregătirea multilaterală temeinică a individului, în perspectiva viitoarei sale activități în slujba lichidării stării de subdezvoltare a țării sale. Conștient de responsabilitățile care-i vor reveni peste cîțiva ani, la terminarea facultății, în planul vieții sociale, studentul african se preocupă în modul cel mai concret de posibilitățile pe care Universitatea i le pune la dispoziție, pentru a se forma ca intelectual, ca specialist, la nivelul cerut de imperativele dezvoltării țării sale. Opinia larg răspîndită printre studenții din Dakar este că Universitatea trebuie să fie concepută într-o măsură mult mai mare în funcție de realitățile africane, de obiectivele dezvoltării continentului, de cerințele practice, concrete ale lichidării decalajelor existente în acest moment între Africa și alte zone ale lumii. În acest sens, o tendință universitară larg împărtășită se pronunță pentru accelerarea procesului africanizării universităților de pe continent (în cadre, în programe etc).

„Multe din universitățile africane — îmi spunea un student din Togo — în general concepute după universități occidentale, rămîn încă neadaptate datelor continentului nostru. Din cauza aceasta, învățămîntul în aceste universități în bună parte nu reflectă încă preocupările și nevoile țărilor africane. Aceste universități nu participă suficient la procesul de construire a națiunilor noastre independente, printr-o politică vizînd formarea de cadre bine pregătite și prin lucrări de cercetare fundamentală. Reformele învățămîntului nu corespund din plin necesităților noastre imperioase. Procesul de africanizare în ce privește înlocuirea personalului străin cu personal autohton se face într-un ritm lent, iar integrarea valorilor și realităților africane în învățămînt, la nivelul diferitelor facultăți, este insuficientă. În plus, învățămîntul superior nu este încă la îndemîna întregului nostru tineret, indiferent de categorie sau clasă socială".

Poziția activă a studențimii africane față de această stare de lucruri se manifestă în forme variate. Organizat pe plan național sau regional în diferite asociații, tineretul universitar african își formulează cu claritate și curaj revendicările; în același timp, el înțelege însă să-și aducă în mod efectiv contribuția la îndeplinirea sarcinilor actualului moment de dezvoltare a țării lor africane, inițiind campanii de alfabetizare a populației, șantiere de lucru, manifestări cultural-artistice etc.

În ce privește ponderea de loc neglijabilă, pe care studențimea africană o reprezintă în contextul Africii de azi am primit o confirmare elocventă chiar în zilele din mai-iunie 1968 cînd mă aflam în capitala Senegalului. Am asistat atunci la un moment politic dificil, concretizat într-o amplă criză universitară și socială, în cursul căreia studențimea a manifestat cu combativitate și hotărîre în sprijinul revendicărilor sale și care a dus în cele din urmă la inițierea unor măsuri oficiale de transformare a sistemului universitar senegalez.

Înțelegînd să se încadreze în eforturile generale desfășurate în statele africane în scopul realizării obiectivelor dezvoltării lor, militînd în același timp pentru îndeplinirea revendicărilor vizînd înnoirea structurilor universitare și, în general, a instituțiilor social-politice din diferitele țări ale Africii, studențimea africană se afirmă ca o forță tot mai importantă a progresului și dezvoltării continentului african.

Corneliu VLAD

Publicăm, în continuare, capitolul IV din broşura în curs de apariţie

„ADMITEREA ÎN ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR"

DISCIPLINELE PENTRU CONCURSUL DE ADMITERE

Candidaţii la concursul de admitere — cursuri de zi, serale şi fără frecvenţă — vor susţine probe practice, scrise şi orale.

Toate probele se vor susţine pe baza programelor publicate în broşură.

A. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR TEHNIC
I. CURSURI : INGINERI, ARHITECŢI

1. **Facultatea de electronică şi telecomunicaţii** (toate secţiile) ; **Facultatea de electrotehnică** (toate secţiile) ; **Facultatea de mecanică** (toate secţiile) ; **Facultatea de electromecanică minieră ; Facultatea de mecanică agricolă ; Facultatea de energetică** (toate secţiile) ; **Facultatea de automatică ; Facultatea de tehnologia construcţiilor de maşini** (toate secţiile) ; **Facultatea de industrie uşoară** (toate secţiile) ; **Facultatea de maşini şi utilaj petrolier ; Facultatea pentru forajul sondelor şi exploatarea zăcămintelor de petrol şi gaze ; Facultatea de mine** (secţia de exploatări miniere) ; **Facultatea de construcţii** (toate secţiile) ; **Facultatea de căi ferate, drumuri şi poduri** (toate secţiile) ; **Facultatea de geologie tehnică** (secţia de prospecţiuni geofizice) ; **Facultatea de instalaţii pentru construcţii ; Facultatea de maşini şi utilaj pentru construcţii : Facultatea de transporturi** (toate secţiile) ; **Facultatea de hidrotehnică** (toate secţiile) ; **Facultatea de industrializarea lemnului :** — Matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu *, trigonometrie, elemente de analiză matematică) — scris şi oral — Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară şi căldură) — scris.

2. **Facultatea de metalurgie** (toate secţiile) şi **Facultatea de mine** (secţia de prepararea substanţelor minerale utile) : — Matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu *, trigonometrie) — scris şi oral ; — Fizică (mecanică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

3. **Facultatea de chimie industrială** (toate secţiile) ; **Facultatea de tehnologia şi chimizarea petrolului şi gazelor :** — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; — Matematici (algebră şi elemente de analiză matematică **) — scris ; — Fizică (optică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

4. **Facultatea de industrii alimentare şi tehnica pescuitului** (secţia de industrii alimentare) — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; — Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.

5. **Facultatea de industrii alimentare şi tehnica pescuitului** (secţia tehnica pescuitului şi stuficultură) : — Zoologie sau botanică (la alegere) — scris şi oral ; — Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.

6. **Facultatea de geologie tehnică** (secţia geologie tehnică) : — Matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu *, trigonometrie) — scris şi oral ; — Fizică (mecanică, optică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

7. **Facultatea de silvicultură şi exploatarea pădurilor** — Matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu *, trigonometrie) — scris şi oral ; — Botanică — scris.

8. **Facultatea de arhitectură şi urbanism : Etapa I** — eliminatorie : — Probe practice de aptitudini : a) desen tehnic ; b) desen liber. **Etapa a II-a :** — Matematici (algebră, trigonometrie, geometrie plană şi în spaţiu *) — scris şi oral.

II. CURSURI DE SUBINGINERI

1. **Facultatea de electrotehnică ; Facultatea de energetică** (toate secţiile) ; **Facultatea de electromecanică minieră ; Facultatea de mecanică ; Facultatea de tehnologia construcţiilor de maşini ; Facultatea de transporturi ; Facultatea de maşini şi utilaj petrolier ; Facultatea pentru forajul sondelor şi zăcămintelor de petrol şi gaze ; Facultatea de construcţii** (toate secţiile) ; **Facultatea de instalaţii pentru construcţii ; Facultatea de maşini şi utilaj pentru construcţii ; Facultatea de căi ferate, drumuri şi poduri** (toate secţiile) ; **Facultatea de mine** (toate secţiiile) : — Matematici (algebră, geometrie plană *, trigonometrie) — scris şi oral ; — Fizică (mecanică, electricitate) — scris.

2. **Facultatea de metalurgie :** — Matematici (algebră, geometrie plană *, trigonometrie) — scris şi oral ; — Fizică (mecanică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

3. **Facultatea de industrii alimentare şi tehnica pescuitului** (toate secţiile) : — Chimie organică — scris şi oral ; — Matematici (algebră) — scris.

4. **Facultatea de chimie industrială :** — Chimie anorganică — scris şi oral ; — Matematici (algebră) — scris.

B. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR AGRICOL

1. **Facultatea de agricultură** şi **Facultatea de horticultură :** — Botanică —scris şi oral ; — Chimie (anorganică şi organică) — scris.

* La geometrie plană şi în spaţiu nu se cere demonstrarea formulelor şi a teoremelor.

** La capitolul elemente de analiză matematică se cere numai materia din clasa a XI-a.

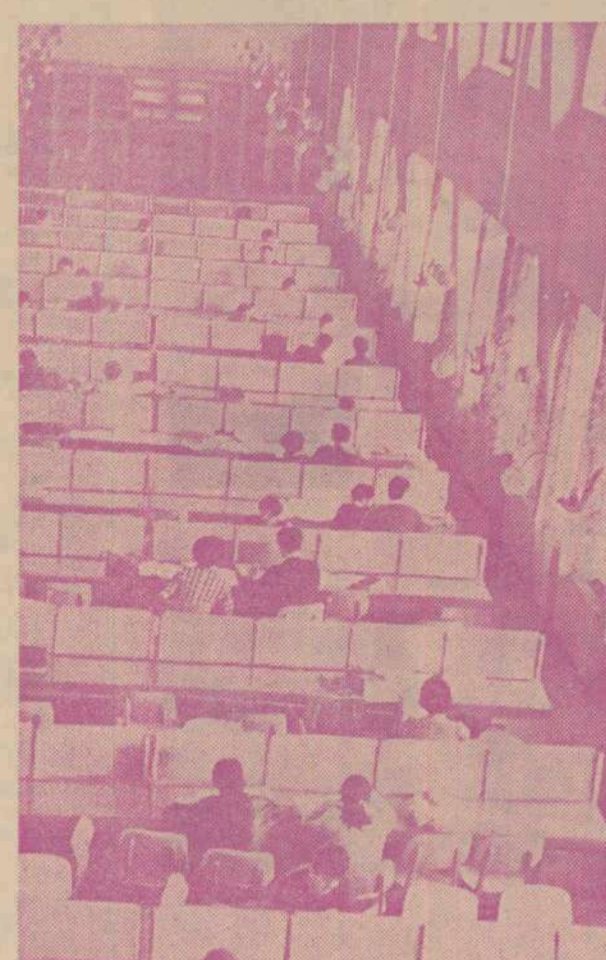
2. **Facultatea de medicină veterinară ; Facultatea de zootehnie :** — Zoologie sau anatomia şi fiziologia omului (la alegere) — scris şi oral ; — Chimie (anorganică şi organică) — scris.

C. ÎNVĂŢĂMÎNTUL UNIVERSITAR

1. **Facultatea de matematică-mecanică ; Facultatea de matematică :** — Algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică — scris şi oral ; — Geometrie plană şi în spaţiu *, geometrie analitică — scris.

2. **Facultatea de fizică :** — Fizică (mecanică, optică, fizică moleculară şi căldură, electricitate, noţiuni de fizică atomică şi nucleară) — scris şi oral ; — Matematici (algebră, geometrie plană şi în spaţiu *, trigonometrie) — scris.

3. **Facultatea de chimie : Facultatea de fizică** (secţia fi-

zică-chimie) : — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; — Matematici (algebră, calcul diferenţial) — scris ; — Fizică (optică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

4. **Facultatea de biologie ; Facultatea de biologie-geografie** (secţia biologie) : — Botanică sau zoologie (la alegere) — scris şi oral ; — Anatomia şi fiziologia omului — scris.

5. **Faculatea de biologie-geografie** (secţia de geologie) ; **Facultatea de geologie-geografie** (secţia de geologie) : — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; Geografie fizică şi elemente de geologie — oral ; — Zoologie — scris.

6. **Facultatea de geologie-geografie** (secţia de geografie) ; **Facultatea de biologie-geografie** (secţia de geografie) : — Geografia fizică şi economică a Republicii Socialiste România — scris şi oral ; — Geografia economică şi politică a lumii — scris.

7. **Facultatea de istorie ; Facultatea de istorie-filozofie** (secţia de istorie) : — Istoria României — scris şi oral ; — Istoria universală modernă şi contemporană — scris.

8. **Facultatea de istorie-filozofie** (secţia filozofie) : — Elemente de filozofie şi socialism ştiinţific — scris şi oral ; — Psihologie — scris.

9. **Facultatea de filozofie** (secţia de sociologie) : Elemente de filozofie şi socialism ştiinţific — scris şi oral ; — Elemente de economie politică — scris.

10. **Facultatea de filozofie** (secţia de pedagogie — secundar limba şi literatura română) : — Psihologie — scris şi oral ; — Literatura română — scris.

11. **Facultatea de filozofie** (secţia de psihologie) ; **Facultatea de istorie-filozofie** (secţia de psiho-pedagogie specială) : — Psihologie — scris şi oral ; — Anatomia şi fiziologia omului — scris.

12. **Facultatea de drept** (toate secţiile) : — Elemente de filozofie şi socialism ştiinţific — scris şi oral ; — Istoria României — scris.

13. **Facultatea de limba şi literatura română ; Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura română — secundar o limbă romanică) : — Literatura română — scris şi oral ; — Limba română — scris.

14. **Facultatea de limbi romanice şi clasice** (toate secţiile) ; **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura franceză — secundar limba şi literatura română) : — Limba franceză (sau limba romanică respectivă ; pentru secţia limbi clasice : limba latină) — scris şi oral ; — Limba şi literatura română — scris.

15. **Facultatea de limbi germanice** (toate secţiile) ; **Facultatea de filologie** (secţiile de limba şi literatura engleză — secundar limba şi literatura română ; limba şi literatura germană — secundar limba şi literatura română ; limba şi literatura germană — secundar limba şi literatura engleză ; limba şi literatura engleză — secundar limba şi literatura germană) : — Limba germanică respectivă (engleză sau germană) — scris şi oral ; — Limba şi literatura română — scris.

16. **Facultatea de limbi slave** (toate secţiile) ; **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura rusă — secundar limba şi literatura română) : — Limba rusă (sau limba slavă respectivă) — scris şi oral ; Limba şi literatura română — scris.

17. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura maghiară — secundar o limbă străină) : — Limba şi literatura maghiară — scris şi oral ; — Limba română — scris.

18. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura rusă — secundar limba şi literatura română sau limba şi literatura maghiară) : Limba rusă — scris şi oral ; — Limba şi literatura română (sau maghiară) — scris.

19. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura franceză — secundar limba şi literatura română sau limba şi literatura maghiară) : Limba franceză — scris şi oral ; — Limba şi literatura română (sau maghiară) — scris.

20. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura germană — secundar limba şi literatura română sau limba şi literatura maghiară) : Limba germană — scris şi oral ; — Limba şi literatura română (sau maghiară) — scris.

21. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura engleză — secundar limba şi literatura română sau limba şi literatura maghiară) : — Limba engleză — scris şi oral ; — Limba şi literatura română (sau maghiară) — scris.

22. **Secţiile de limbi şi literaturi orientale :** — Limba străină respectivă sau limba engleză sau franceză sau germană sau rusă — scris şi oral ; — Limba şi literatura română — scris.

D. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR ECONOMIC

1. **Facultatea de economia producţiei** (secţiile economia industriei, construcţiilor şi transporturilor, economia agriculturii) ; **Facultatea de finanţe ; Facultatea de contabilitate ; Facultatea de comerţ** (secţia economia comerţului interior) ; **Facultatea de economie generală ; Facultăţile de studii economice din Cluj, Iaşi, Craiova şi Timişoara** (toate secţiile) : — Matematici (algebră, trigonometrie) — scris şi oral ; — Elemente de economie politică — scris.

2. **Facultatea de calcul economic şi cibernetică economică** (secţia statistică) ; Matematici (algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică *) — scris şi oral ; — Elemente de economie politică — scris.

3. **Facultatea de calcul economic şi cibernetică economică** (secţiile mecanizarea şi automatizarea calculului economic ; cibernetică economică) : — Matematici (algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică *) — scris şi oral ; Fizică (mecanică şi electricitate) — scris.

* La capitolul elemente de analiză matematică se cere numai materia din clasa a XI-a.

4. **Facultatea de comerţ** (secţia economia comerţului exterior) : Matematici (algebră, trigonometrie) — scris şi oral ; — O limbă străină la alegere (engleza, franceza, germana, rusa) — scris şi oral.

5. **Facultatea de comerţ** (secţia merceologie) : — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.

E. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE

1. **Facultatea de medicină** (toate secţiile) ; **Facultăţile de pediatrie şi stomatologie :** — Anatomia şi fiziologia omului — scris şi oral ; Chimie organică — scris ; — Fizică (noţiuni de fizică atomică şi nucleară, optică, fizică moleculară şi căldură) — scris.

2. **Facultatea de farmacie :** — Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral ; Botanică — scris.

F. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR DE ARTĂ

1. **Facultatea de teatru** (secţia de artă dramatică) : **Etapa I** — eliminatorie : — Probă de aptitudini (recitarea unor versuri indicate de comisie pe baza repertoriului candidatului ; controlul simţului muzical şi ritmic) — oral. **Etapa a II-a :** — Literatura română — scris ; — Lectură artistică, mişcare şi comportare scenică, recitare (poezii diferite ca specii literare din literatura clasică contemporană) — probă practică (oral) ; — Interpretarea unui monolog sau a unei scurte scene dintr-o piesă de teatru — probă practică (oral).

Pentru Institutul de teatru din Tg.-Mureş se adaugă : — Literatura maghiară — scris.

2. **Facultatea de teatru** (secţia regie de teatru) : **Etapa I** — eliminatorie : — Înscenarea unui act (ales de candidat) din piesa pentru care a prezentat caietul de regie şi susţinerea concepţiei regizorale — probă practică (oral). **Etapa a II-a :** — Istoria teatrului universal şi românesc — scris ; — Limbă străină (franceză, engleză, germană,

rusă) la alegere — scris ; — Dizertaţie pe o temă aleasă de candidat legată de teoria regiei sau a teatrului — oral.

3. **Facultatea de teatru** (secţia de operatorie de film) : **Etapa I** — eliminatorie : — Probă de aptitudini (improvizaţii pe teme date de comisie ; povestire ; o schiţă de compoziţie ; exerciţii de iluminare cu o singură sursă de lumină ; colocviu de cultură cinematografică pe baza filmelor cuprinse în repertoriul indicat de institut) — oral. **Etapa a II-a** : — Analiza unei lucrări artistice din repertoriul de concurs — scris ; — Fizică (optică) — scris ; — Probă de specialitate (exerciţii de imaginaţie şi fantezie pe teme date de comisie ; analiza compoziţională a unor fotografii, reproduceri, diafilme) — oral.

4. **Facultatea de teatru** (secţia de teatrologie-filmologie) : **Etapa I** — eliminatorie : — Probă de aptitudini (analiza unui film şi a unei piese din dramaturgia românească prezentate candidaţilor în cadrul probei) — scris ; **Etapa a II-a** : — Literatura română — scris ; — Istoria universală (capitolele de istoria culturii) — scris ; — Probă de specialitate (colocviu pe teme de cultură generală literară, teatrală şi cinematografică în limitele programei analitice a liceului) — oral.

5. **Facultatea de teatru** (secţia de regie de film) : **Etapa I** — eliminatorie : — Verificarea spiritului de observaţie, fanteziei, memoriei vizuale, atenţiei, puterii de concentrare prin analiza unor seturi de fotografii şi obiecte propuse de comisie ; — Povestire din literatura clasică sau contemporană aleasă şi pregătită anterior de candidat expusă în imagini cinematografice ; — Povestire în imagini cinematografice pe o temă dată de comisie ; — Analiza unui personaj din filmele de repertoriu (indicat de institut) — probă practică (oral). **Etapa a II-a** : — Analiza regizorală a unui film în avanpremieră fixat de comisie — scris ; — Executarea pe platourile Institutului de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale", cu asistenţa tehnică necesară, a unei lucrări filmate pe o temă dată de comisie — probă practică (oral) ; — Susţinerea lucrării filmate pe tema indicată de comisie — oral.

6. **Facultatea de instrumente şi canto** (secţiile de instrumente de coarde, suflat, percuţie şi pian-orgă) : **Etapa I** — eliminatorie : — Probă de aptitudini la instrumentul ales — probă practică ; **Etapa a II-a** : — Citirea la prima vedere cu instrumentul ales — probă practică ; — Teorie şi solfegiu — probă practică (oral).

7. **Facultatea de instrumente şi canto** (secţia de canto) : **Etapa I** — eliminatorie : — Probă de aptitudini vocale — probă practică ; **Etapa a II-a** : — Interpretare vocală (executarea unor piese vocale diferite ca gen, pregătite de candidat, indicate de comisie pe baza unui repertoriu de concurs) — probă practică ; — Teorie şi solfegiu (se vor verifica şi auzul, ritmul şi memoria muzicală) — probă practică (oral).

8. **Facultatea de compoziţie şi muzicologie** (secţia profesori de muzică) : — Verificarea auzului, ritmului, memoriei muzicale şi a calităţilor vocale (probă eliminatorie) — probă practică ; — Teorie şi solfegiu — probă practică (oral) ; — Dictat colectiv — probă practică ; — Literatura română — scris.

9. **Facultatea de compoziţie şi muzicologie** — secţia teoretică (compoziţie, muzicologie, dirijat orchestră şi cor academic) : — Teorie-solfegiu : dictat melodic, polifonic la 2 voci, armonie la 4 voci ; teorie solfegiu (în toate cheile) — probă practică ; — Armonie : acorduri principale şi secundare, progresii, note melodice — probă practică ; — Pian (program minimal) : citire la prima vedere ; Bach — Invenţiuni la 2 sau 3 voci ; o sonată clasică — probă practică ; — Istoria muzicii universale : clasicismul şi romantismul — scris.

10. **Facultatea de arte plastice** (secţiile de pictură, sculptură şi grafică) ; **Facultatea de arte decorative** (toate secţiile) ; **Facultatea de arte plastice şi decorative** (toate secţiile) : — Desen după model viu (se execută în creion sau cărbune) — probă practică ; — Schiţe după model viu (10 schiţe × 10 minute fiecare) — probă practică ; — Culoare sau modelaj (culoare la secţiile de pictură, grafică, scenografie, pictură monumentală, arte textile) — se execută în tehnica aleasă de candidat ; model la secţia sculptură ; culoare sau modelaj — la alegere — la secţia ceramică — sticlă — metal. (Proba de culoare se execută în tehnica aleasă de candidat) — probă practică ; — Schiţă de compoziţie (se execută pe o temă indicată de comisie, după specificul secţiei, într-o singură zi, în tehnica aleasă de candidat) — probă practică.

11. **Facultatea de arte plastice** (secţia de istoria şi teoria artei) : — Istoria universală şi istoria României (capitolele de istoria culturii) — scris ; — Literatura română — scris şi oral ; — Limbă străină (engleza, franceza, germana, rusa) la alegere — scris.

G. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR DE EDUCAŢIE FIZICĂ

Facultatea de educaţie fizică şi sport (toate secţiile) : — Probe practice : a) atletism ; b) gimnastică ; c) un joc sportiv (la alegere între volei, baschet, handbal) ; — Anatomia şi fiziologia omului — scris.

H. ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR PEDAGOGIC

1. **Facultatea de matematică** : — Matematici (aritmetică, algebră şi trigonometrie) — scris şi oral ; — Geometrie (plană şi în spaţiu *) — scris.

* La geometrie plană şi în spaţiu nu se cere demonstrarea formulelor şi a teoremelor.

2. **Facultatea de fizică-chimie** : — Fizică (mecanică, optică şi electricitate) — scris şi oral ; — Chimie (anorganică şi organică) — scris.

3. **Facultatea de ştiinţe naturale** : — Botanică sau zoologie (la alegere) — scris şi oral ; — Anatomia şi fiziologia omului — scris.

4. **Facultatea de istorie-geografie ; Facultatea de filologie** (secţia de istorie-geografie) : — Istoria României — scris şi oral ; Geografia fizică şi economică a Republicii Socialiste România — scris.

5. **Facultatea de filologie** (secţiile de limba şi literatura română ; biblioteconomie) : — Literatura română — scris şi oral ; — Limba română — scris.

6. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura română — limba şi literatura maghiară) : — Limba şi literatură română — scris şi oral ; — Limba şi literatura maghiară — scris.

7. **Facultatea de filologie** (secţia de limba şi literatura română-istorie) : — Limba şi literatura română — scris şi oral ; — Istoria României — scris.

8. **Facultatea de desen** : — Desen după model de gips — probă practică ; — Culoare după grup de obiecte (în tehnica aleasă de candidat) — proba practică ; — Schiţă de compoziţie (în tehnica aleasă de candidat) — probă practică ; — Literatura română — scris.

9. **Facultatea de muzică** : Interpretare vocală sau instrumentală (la alegerea candidatului) — probă practică ; — Teorie şi solfegiu (se vor verifica şi auzul, ritmul şi memoria muzicală) — probă practică (oral) ; — Dictat colectiv — probă practică ; — Literatura română — scris.

10. **Facultatea de educaţie fizică** : — Probe practice : a) atletism ; b) gimnastică ; c) un joc sportiv (la alegere între : volei, baschet, handbal) ; — Anatomia şi fiziologia omului — scris.

DOI ELEVI SONDEAZĂ OPINIA COLEGILOR LOR

S-a observat un fenomen paradoxal, anume că, după ce luptă cu multă dîrzenie şi înving tot felul de obstacole, reuşind finalmente să ocupe un loc într-un amfiteatru universitar, mulţi tineri se pierd pe drum, rămîn an de an corigenţi, îngroaşă rîndurile studenţilor mediocri. Cauzele? Am încercat să depistăm aceste cauze — sau măcar o parte dintre ele — încă în faza iniţială a orientării profesionale, respectiv în momentul deciziei, al opţiunii viitorului candidat pentru unul sau altul din domeniile vieţii sociale, al decantării intime a pasiunilor, preferinţelor, aptitudinilor sale.

Sondajul nostru a cuprins mai mulţi elevi din clasa a XII-a a Liceului nr. 1 din Bucureşti, cărora le-am adresat următoarele întrebări :

— La ce facultate vei da concurs de admitere şi de ce ?

— Ai fi preferat altceva ? Motivele ?

Primul care ne-a răspuns, elevul Dafină Florea, este de mult hotărît să urmeze Facultatea de electrotehnică a Institutului politehnic. Motivaţia hotărîrii lui e complexă şi, în acelaşi timp, riguroasă, aşa cum trebuie să fie explicaţiile unui viitor inginer. A remarcat, citind presa, necesitatea de specialişti în electrotehnică pentru economia naţională. Deci, în primul rînd va urma această facultate pentru că este necesar, pentru că absolvind-o va fi unul dintre oamenii utili societăţii. In cazul său, necesitatea se coroborează în mod fericit cu pasiunea. Florea este de mulţi ani de zile un pasionat electrotehnician amator, îi place să meşterească tot felul de aparate electrice şi are chiar un mic atelier în care face reparaţii şi, uneori, experienţe. Sîntem siguri că va reuşi la admitere.

La polul opus se situează răspunsul unui alt elev, prieten bun cu Dafină, dar, din păcate, mai puţin hotărît în alegerea profesiunii în care va încerca să se specializeze. Nicuşor Vlădescu s-a decis doar „în general" să urmeze o facultate a Institutului politehnic bucureştean, dar încă nu a optat definitiv pentru o anumită specialitate. Pînă nu de mult opta pentru Electronică. Auzind însă că la secţia Motoare de avioane există mai multe perspective de viitor, s-a răzgîndit şi va căuta să se prezinte la admitere la această secţie. Oare schimbarea opiniilor în funcţie de „ce se aude" nu este de natură să producă perturbaţii în pregătirea pentru admitere şi să influenţeze în mod negativ însăşi finalitatea acestei pregătiri ? Noi credem că da !

Elevul Milescu Dumitru este o fire meditativă, are înclinaţii spre filozofie. Cu toate acestea se pregăteşte intens să dea admiterea la una dintre facultăţile Institutului politehnic. Avînd în vedere pasiunile lui anterioare, l-am întrebat dacă este convins că va putea face faţă cerinţelor muncii de inginer şi, mai ales, dacă viitoarea profesiune îi va oferi satisfacţiile personale, care constituie într-o anumită măsură un imbold serios în obţinerea unor rezultate profesionale de valoare. Ne-a răspuns că este hotărît să meargă pînă la capăt, chiar dacă nu va fi mulţumit de rezultatele muncii sale şi chiar dacă satisfacţiile personale vor fi mai puţine. Consideră că pe parcurs se va obişnui, că meseria îl va captiva, avînd în vedere şi faptul că şi-a ales o secţie deosebit de interesantă : Construcţii de automobile. Elevul Popov Dan vrea să urmeze Arhitectura. Îi place să deseneze, însă consideră că nu are suficient talent pentru a se înscrie la Institutul de arte plastice. In plus, este bine pregătit la matematici, ceea ce îi va facilita reuşita la concursul de admitere, unde se susţine şi o probă de matematică. Iată un exemplu de opţiune lucidă, bazată pe analiza conştientă a propriilor posibilităţi şi talente.

Tot la Arhitectură vrea să intre şi Şerbănescu Dan, despre care colegii sînt convinşi că va reuşi. Dan Şerbănescu este atît de pasionat pentru profesiunea de arhitect, încît, chiar dacă nu va reuşi, este hotărît să se înscrie la Şcoala tehnică de arhitectură, urmînd să-şi continue pregătirile în învăţămîntul superior după absolvirea acesteia.

Alte exemple de definire lucidă, responsabilă a propriilor posibilităţi le oferă Peter Gheorghiu şi Petre Dănescu. Lui Peter Gheorghiu îi place foarte mult arta, desenează şi pictează adesea în timpul liber. Totuşi el este de părere că nu înmănunchează toate calităţile necesare pentru a deveni un artist de valoare. De aceea a optat pentru Politehnică. „Mai bine un inginer foarte bun decît un pictor mediocru" ne-a spus el. Sîntem convinşi că nu va intra în categoria celor rămaşi pe drum. La rîndul lui, Petre Dănescu este pasionat atît de muzică cît şi de fizică. In timpul liceului a obţinut succese în ambele domenii. Spre exemplu, a înscris în palmaresul său numeroase premii şi menţiuni la olimpiadele de fizică. I-ar plăcea foarte mult munca de cercetător, i-ar plăcea să studieze fizica teoretică. Dar va da şi el tot la Politehnică, pentru că are impresia că acolo exigenţele sînt mai mari decît la Facultatea de fizică şi, de asemenea, pentru că şi ca absolvent al Politehnicii are posibilitatea să efectueze muncă de cercetare. Este convins, de altfel, că va reuşi să lucreze ca cercetător. Hotărîrea lui ne-a convins şi pe noi.

Anda Călinescu va da examen de admitere la una dintre facultăţile Institutului politehnic, deşi ne-a mărturisit că nu are o vocaţie deosebită pentru vreuna din aceste facultăţi. Hotărîrea ei este bazată mai mult pe

faptul că nu o interesează în mod deosebit nimic altceva, deci va merge unde se nimereşte. E bine ? Noi credem că nu. Şi nu numai noi.

O situaţie similară este aceea a elevei Scărlătescu Emilia, de altfel una dintre elevele bune ale clasei sale. Şi ea va da examen la Institutul politehnic, fără să ştie încă la care dintre facultăţi. De ce vrea să intre la facultate ? Nici asta nu a ştiut să ne lămurească.

Nu simte o atracţie specială pentru nici una din facultăţi, însă „i s-a spus" că trebuie neapărat să intre la o facultate, să fie studentă. Credem că răspunsurile ei ilustrează elocvent situaţia acelei categorii de elevi care intră la facultate fără să ştie de ce, fără să fie îndemnaţi de nişte motive puternice şi stabile, ceea ce face ca pregătirea lor profesională să aibă de suferit în decursul facultăţii, mulţi dintre ei rămînînd pe drum în cele din urmă. Concluzia micii noastre anchete este că acea situaţie paradoxală a pierderilor de studenţi în învăţămîntul superior este influenţată într-o măsură însemnată de preorientarea profesională *a elevilor din licee, dintre care mulţi nu s-au gîndit bine şi nu se gîndesc la ce-i va aştepta în însuşirea unei profesiuni, nu şi-au definit în mod clar posibilităţile reale şi s-au înscris la o facultate sau alta cu indiferenţă sau forţaţi de împrejurări diverse.*

Victoria FRUNZĂ
Crin SACERDOŢEANU

POŞTA ADMITERII

Mihai HERGHELEGIU — Petroşani : **Conservatoare de muzică există la Bucureşti, Cluj şi Iaşi. Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj are următoarele facultăţi : 1) Facultatea de instrumente şi canto — secţiile : Instrumente de coardă, suflat, percuţie ; pian, orgă ; canto ; 2) Facultatea de compoziţie, dirijat, pedagogie — cu secţia unică de dirijat, cor şi pedagogie. În ambele facultăţi durata studiilor este de 5 ani. Nu este obligatoriu să fiţi absolvent al liceului de muzică pentru a lua parte la concursul de admitere. Evident, însă, absolvenţii acestor licee speciale au, teoretic, şanse mai mari de a fi admişi, datorită pregătirii de specialitate pe care au efectuat-o.**

Anca SOLOMON — Cluj : **Nu înţelegem de ce ţineţi neapărat să urmaţi o facultate cît mai „spectaculoasă", în sensul de a vă putea asigura o rapidă afirmare publică (teatru, arte plastice etc.). Mărturisiţi că aveţi înclinaţii spre matematici şi că vă descurcaţi foarte bine în toate problemele acestui domeniu atît de dificil. Atunci, de ce toată această comedie jucată cu dv. înşivă ? De altfel, nici matematica nu e mai prejos în oferirea unor posibilităţi de afirmare rapidă. Quod erat demonstrandum !**

Paula POMETCU, Aiud : **Facultatea de matematică-mecanică din Bucureşti funcţionează în cadrul Universităţii şi are, pentru cursurile de zi, următoarele secţii : Analiză matematică, Geometrie, Algebră, Mecanica fluidelor, Elasticitate, Calculul probabilităţilor, Maşini de calcul, Astronomie, Ecuaţii funcţionale. Ce secţie vă recomandăm ? Aşa ceva e mai greu, întrucît pentru noi, care nu prea avem tangenţă cu matematicile, toate secţiile sînt la fel de... necunoscute. Credem că trebuie să urmaţi secţia care corespunde cel mai mult înclinaţiilor dv. Din scrisoarea pe care ne-o trimiteţi putem deduce că aveţi o predispoziţie accentuată pentru... calculul probabilităţilor.**

Ioan URSU — Bacău : **În cadrul Institutului politehnic din Iaşi există o facultate de mecanică printre ale cărei secţii se numără şi Tehnologia construcţiilor de maşini. Probele la concursul de admitere sînt următoarele : Matematică (algebră, trigonometrie, geometrie plană şi în spaţiu, calcul diferenţial şi integral) scris şi oral ; Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară şi căldură) scris. Pentru celelalte amănunte vă puteţi adresa secretariatului Facultăţii de mecanică din Iaşi, calea 23 August nr. 22.**

CRONICA MICROBISTULUI

DOUA PROPUNERI

1. Către Federația de volei. Mai întîi, îi propunem să facă ceva pentru a rezolva o dată pentru totdeauna problema atît de nevralgică a arbitrilor. Și dacă se constată că unele rezultate au fost viciate, de ce n-am avea curajul să dispunem rejucarea partidelor? Mai cu seamă în cazurile cînd meciurile respective au caracter decisiv, cum s-a întîmplat în 30 martie la Piatra-Neamț, unde voleibalistele de la I.E.F.S. își jucau ultima șansă de a scăpa de retrogradare. Ca de obicei (fiindcă pe la sporturile de sală s-a cam făcut un obicei din această metodă), arbitrii oficiali nu s-au prezentat (ori — mai știi? — au fost „convinși" să nu se prezinte) și, evident, s-a apelat la serviciile localnicilor (nimic de zis, conform regulamentului!). Și-așa, condus de Alexandru Constantin Pițan (de categoria a III-a!) și Emilia Burduja (arbitru fără calificare!), meciul decisiv pentru rămînerea în categoria „A" dintre Ceahlăul și I.E.F.S. s-a încheiat, spre satisfacția întregului oraș, cu victoria gazdelor la un scor liniștitor: 3—1 (15—8, 16—14, 10—15, 15—11). N-am putea spune dacă arbitrii au viciat rezultatul (deși avem unele sesizări în acest sens) dar scorul din setul al doilea e cam bătător la ochi! Ce propunem, în afara faptului că, în general, trebuie rejucate partidele în care se constată că nu sportivii respectivi au stabilit rezultatul final. În situațiile cînd oficialii nu se prezintă, să nu mai poată arbitra localnicii. Să se amîne meciul (ori să se găsească altă soluție)!

2. Către antrenorii lotului național de fotbal. Chiar dacă, pentru a respecta o realitate evidentă, recunoaștem că în ultima vreme vă străduiți să îndreptați unele greșeli din trecut, nu se poate să nu ne spunem părerea asupra greșelii pe care o faceți bizuindu-vă pe Boc. Lăsînd la o parte că și în echipa sa de club face un meci excelent și altul submediocru, l-ați introdus în formație exact într-un moment cînd făcuse mai multe păcate și cînd presa îl critica zdravăn și pe bună dreptate. Boc însuși n-a fost impresionat de încrederea ce i-ați acordat-o și ați văzut că la Istanbul a făcut una din obișnuitele sale figuri cu călcîiul și... am primit gol. Din o mie și unul de motive nu credem că ar trebui să i se acorde lui Boc credit pentru Atena. În principal pentru că, în orice moment al jocului, frumosul plăieș de pe Ștefan cel Mare poate face o gafă care să ne usture patru ani de zile. Propunem, în consecință, înlocuirea cu Barbu — un stoper valoros — cu formă constant bună, sobru în joc și apărător de nădejde.

G. MITROI

TROFEUL „U. A. S. R."

Comisia sportivă a U.A.S.R. a luat frumoasa inițiativă de a organiza în cinstea celei de a VII-a Conferințe a U.A.S.R. un mare concurs de atletism prin corespondență la care pot participa studenții din întreaga țară.

Între 1 și 20 aprilie în fiecare institut de învățămînt superior se vor organiza întreceri la probele de 100 m plat, săritura în lungime și greutate. În cadrul concursului vor participa numeroși studenți și sîntem siguri că antrenorii de atletism nu vor pierde prilejul de a depista noi talente, atît de necesare pentru revitalizarea atletismului nostru universitar.

Cu această ocazie revista noastră oferă cupa „Viața studețească" institutului care va înscrie cei mai mulți participanți în concurs (proporțional cu numărul total al studenților).

La rîndul său, ziarul „Sportul" oferă 2 cupe (una pentru studenți și alta pentru studente) institutului cu cele mai bune performanțe sportive.

„Trofeul U.A.S.R." — aur, argint și bronz — va fi acordat pe baza unui punctaj combinat (număr de participanți și rezultate sportive).

Adresăm felicitări comisiei sportive a U.A.S.R. pentru grija ce o poartă sportului de masă universitar și am dori cu după schi și atletism să urmeze și alte sporturi.

Al optulea răspuns la întrebarea:

De ce se lasă așteptată marea performanță în sportul nostru studențesc?

Analiza nivelului la care a ajuns sportul universitar, forța sa actuală pe plan național și internațional, ca și perspectivele de continuă afirmare impun aprecierea cu obiectivitate a tuturor elementelor și a factorilor care pot contribui la dezvoltarea acestei activități.

Analizarea sportului nostru universitar numai prin prisma unor elemente, propunerea unor soluții care au aceeași direcție, pe lîngă faptul că produc derută și confuzii, nu creează posibilitatea de a stabili cele mai eficiente măsuri.

1. În decurs de 15 ani mișcarea sportivă universitară a trecut prin mai multe forme de organizare, fapt care nu a permis consolidarea sa și orientarea cu precădere către problemele de conținut ale procesului de instruire. În acest timp marile cluburi, care au peste 20 de ani de la înființare, se consolidau și își perfecționau activitatea;

2. Normele de clasificare sportivă au crescut substanțial, apropiindu-se de cerințele impuse pe plan mondial, creștere care a coincis cu perioda înființării cluburilor universitare;

3. Lipsa de experiență a catedrelor

„ATLETISM" Fotografie de Emil COJOCARU

Fără a avea pretenția de a face o analiză a valorii sportului universitar, prezentăm unele date comparative, care vor ajuta în aprecierea mai justă a nivelului său de dezvoltare:

Pe ani, situația echipelor divizionare se prezintă astfel: 1965 — 31 (A), 16 (B) — total 47; 1966 — 31 (A), 23 (B), 1 (C), total 55; 1967 — 39 (A), 74 (B), 2 (C), total 115; 1968 — 45 (A), 84 (B), 2 (C), total 131. Echipe și sportivi în primele locuri la campionatele R. S. România: 1965 — 34 (I), 27 (II), 20 (III), total 81; 1966 — 57 (I), 30 (II), 22 (III), total 109; 1967 — 41 (I), 46 (II), 52 (III), total 139. 1968 — 46 (I), 42 (II), 67 (III), total 155. Studenți cu clasificare sportivă superioară: 1965 — nu există date; 1966 — 5 (M.E.), 66 (M.), 508 (I), 1 380 (II), total 1 959; 1967 — 7 (M.E.), 76 (M.), 595 (I). 1 853 (II), total 2 531; 1968 — 8 (M.E), 70 (M.), 26 (C.M.), 714 (I), 1 859 (II), total 2 677.

Aceste cifre oglindesc nu numai creșterea bazei de masă a sportului studențesc de performanță care, în ciuda unor păreri exprimate, reprezintă totuși o bază sigură în obținerea performanțelor, dar și în creșterea sa valorică.

Consider că în aprecierea nivelului atins de sportul universitar trebuie să se țină seamă de unele elemente, dintre care amintesc:

de educație fizică și a cadrelor de specialitate în conducerea și organizarea activității sportive de performanță; cu toate acestea, în multe discipline echipele și sportivii studenți luptă de la egal la egal cu cluburile departamentale, de multe ori depășindu-le sau clasîndu-se imediat după ele. Spre deosebire însă de perioada anterioară, cînd aceste rezultate erau obținute de cîteva cluburi (Știința București, Cluj sau Timișoara), acum ele se realizează de cluburi organizate pe lîngă instituțiile de învățămînt superior din aproape toate centrele universitare. Este adevărat că și evidența rezultatelor obținute de cele 39 cluburi universitare este mai grea. Pentru îmbunătățirea sportului universitar se fac multe propuneri, toate pornite din dorința de a valorifica marele potențial sportiv al studenților. Se propune, pentru buna reprezentare a sportului studențesc, organizarea sportivilor pe centre universitare și chiar pe țară, într-un club central.

În legătură cu aceste propuneri, cred că se cuvine să punem următoarea întrebare: „Se îndoiește cineva că în aceste condiții — de club departamental — studențimea nu s-ar clasa înaintea celorlalte cluburi, la disciplinele specifice?" Consider că doar scepticii sau cei mai puțin inițiați s-ar putea îndoi de acest lucru. Or pentru aceasta n[e] este necesar să se întreprindă asemene[a] măsuri organizatorice care să stric[e] ceea ce s-a creat pînă în prezent. Să n[u] uităm că anul acesta două puternic[e] cluburi universitare — I.E.F.S. și „U" — Cluj, împlinesc 20 și respectiv 50 d[e] ani de la înființarea lor.

În legătură cu rezultatele internaționale obținute de echipele și sportivi[i] studenți, fără a fi deosebite, multe dintre ele depășesc pe cele din etapa anterioară. Printre acestea aș aminti cîteva: locul II la campionatul mondial studențesc de handbal și locul IV la cel de șah; clasarea a două echipe între primele patru echipe de club din Europa; campioni balcanici la atletism și tir; medaliați la campionatul Europei de canotaj și atletism; campioni mondiali de tineret și recorduri care situează sportivii cluburilor universitare printre cei mai buni din lume (tir, înot, atletism). La Jocurile Olimpice din Mexic au participat 5 sportivi din cluburile studențești (tir, scrimă, înot).

Trebuie, de asemenea, amintit aportul pe care îl aduc cluburile universitare în alcătuirea loturilor naționale la jocurile sportive, scrimă, tir, canotaj fete etc.

Am insistat asupra acestor rezultate nu pentru că ele ar reprezenta posibilitățile studenților, ci pentru a nu se crea impresia că mișcarea sportivă universitară a regresat sau are numai părți negative. Este necesar să se amintescă uneori și de elementele pozitive, nu numai pentru ca acestea să fie generalizate, dar și pentru a oferi cititorilor care nu se ocupă în mod direct de activitatea sportivă o imagine completă despre acestea.

Măsurile luate de Ministerul Învățămîntului pentru îmbunătățirea baze[i] materiale, îmbogățirea calendarului intern și internațional, sprijinirea dezvoltării unor discipline sportive, reglementarea activității cadrelor de specialitate etc. dovedesc înțelegerea atribuțiilo[r] și răspunderii pe care o are învățămîntul pentru organizarea activității d[e] performanță a studenților.

Incontestabil că sportul nostru universitar are încă multe rezerve nevalorificate, că trebuie găsite căile pentru ridicarea sa la nivelul așteptat. Consider însă că acest lucru nu se va putea realiza pe seama unor măsuri organizatorice, neglijîndu-se factorii de care depinde dezvoltarea mișcării sportive universitare. După părerea mea, acești factori sînt:

1. Materialul uman de care dispune sportul universitar, reprezentat de cei peste 100 000 studenți la cursurile de zi, care vin de la un an la altul mai pregătiți în instituțiile de învățămînt superior;

2. Baza materială și fondurile, care se îmbunătățesc și cresc de la an la an și care asigură condiții tot mai bune pentru desfășurarea activității sportive a studenților;

3. Competența, răspunderea și exigența specialiștilor care se ocupă de organizarea și conducerea activității de performanță.

În învățămîntul superior avem catedre de educație fizică și sport formate din specialiști cu calificare superioară, capabili să rezolve problemele complexe ale sportului de performanță. Este adevărat că mai sînt încă catedre și cadre didactice pentru care pregătirea echipelor și sportivilor nu reprezintă o sarcină de răspundere, o muncă în care se reflectă calitatea pregătirii lor profesionale;

4. Climatul în care studenții își desfășoară activitatea de performanță, mult îmbunătățită, caracterizată prin atenția cu care sînt înconjurați sportivii studenți. Tot mai mulți studenți manifestă interes față de cei care îi reprezintă în întrecerile sportive; cadre didactice de prestigiu nu numai că apreciază valoarea educativă a sportului, dar își aduc în mod nemijlocit contribuția la dezvoltarea sa. Se poate aprecia că sportul de performanță a pătruns în viața instituțiilor de învățămînt superior, atît din punct de vedere organizatoric, cît și ca realitate care nu poate fi negată.

Concluzia care se desprinde cu privire la îmbunătățirea activității de performanță a studenților este că trebuie să se depășească perioada muncii organizatorice și să se treacă la problemele de conținut ale sportului studențesc de performanță. Aceasta trebuie să se manifeste în primul rînd la nivelul și calitatea procesului de instruire, în precizarea direcțiilor de dezvoltare a fiecărui club universitar, în care trebuie să se concentreze eforturile materiale și organizatorice. Această măsură, alături de creșterea răspunderii și exigenței specialiștilor, va determina creșterea valorică a sportului nostru universitar.

Alexandru FORȚU
consilier pentru problemele educație[i] fizice și sportului universitar din Ministerul Învățămîntului

Redacția: Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCINTEII" 40-466